PHERECRATIS ET EUPOLIDIS

FRAGMENTA.

COLLEGIT

ET

ADNOTATIONEM ADIECIT

MARTINUS RUNKELIUS.

LIPSIAE

LIBRARIA WEIDMANNIA

G. REIMER.

MDCCCXXIX.

PRAEFATIO.

Quum ante hos duo et quod excurrit annos Cratini fragmenta ederem, festinantius id quidem feci, quam par erat, remque totam nunc longe aliter administrarem, attamen me non poenitet operae in comico illo celebri positae, neque inimicae quorundam reprehensiones tantum apud me valuerunt, ut a proposito recederem. Hic igitur Pherecratis et Eupolidis fragmenta in unum collecta profero, quibus brevem adnotationem maximam partem criticam adieci, reliquis poetis comicis alio fortasse tempore operam navaturus. Neque enim prius de ipsius comoediae ingenio eiusque historia elaborate scribi posse credam, quam omnia comicorum fragmenta uno corpore comprehensa fuerint.

*

Praeterea gaudeo, maximas me agere posse gratias viris et ob doctrinam, et ob humanitatem pariter insignibus, Godofredo Hermanno, Augusto Meinekio, Guilielmo Dindorfio, qui vel adnotationes mecum communicare, vel aliis me adiumentis iuvare voluerunt.

Scripsi Lipsiae, mense Septbr. MDCCCXXIX.

PHERECRATIS

FRAGMENTA.

De Pherecratis vita et fabulis.

Pherecrates, Atheniensis, temporibus Platonis et Aristophanis fabulas docuit, ut ex ipsis fragmentis apparet, ut e fr. 125. cf. Suidas III. p. 124. et phrasin eius aliquam affert Aristophanes in Lysistrata, quae Ol. 92, 1. acta est, (fr. 180.) ita ut maxime ab Olymp. LXXXVIII — XCIII. dramata videatur scripsisse. Falsa igitur omnino est narratio Suidae, s. v. t. III. p. 592. (cf. Eudoc. p. 426. Vill.) eum in bellis cum Alexandro M. militasse, cf. Elmsleius ad Aristoph. Ach. 10. p. 114. et ad Euripid. Med. p. 68. Oxon., in quo fortasse Antiphanem dicere voluit, quem Alexandro adfuisse ex Athenäeo XIII. p. 555 A. patet. Plura de eius vita, et de tempore, quo singulas fabulas docuit, nobis non innotuerunt, cf. Clintonus fast. Hellen. p. XL.; sed eum inter celeberrimos veteris comoediae poetas numeratum fuisse docet locus Platonii π. διαφ. κωμ. p. 28 s. ideoque ab Alexandrinis in canonem receptus est, cf. Ruhnken. Hist. crit. orat. Gr. p. XCV. Bekkeri Anecd. t. III. p. 1461. not.

Suidas et ex eo Eudocia septemdecim ei fabulas tribuunt, Platonius duodeviginti numerat, multo plures tamen pro more suo collegit Meursius ad Nicomachum p. 171 s. Bibl. Att. l. X. c. 1576 ss. et post eum Fabricius Bibl. Gr. II, 22. t. II. p. 473 ss. Harl. optime de hac re disseruit Meinekius Misc. Comm. P. I. p. 1 —

20. et quaest. scen. P. II. p. 31 ss., qui tredecim ab eo scriptas fuisse demonstrare studuit, quae eius opinio si vera est, tamen quatuordecim eum probasse certus sum, nam fabulam ἰπνὸς ἢ παννυχίς omisit, quam ipse inter genuinas recepit. Tamen septemdecim dramata recensui, nam quum de quatuor fabulis incertum sit, a quonam scriptae sint, de quo veteres iam dubitarunt grammatici, mihi quidem ideo recipienda videntur eorum fragmenta, quia nobis hanc litem dirimere non licet. Ita duodeviginti comoediae exsisterent, nisi Λάμια certissime ex earum numero eiicienda esset; in loco Scholiastae Aristophanis Eccl. 77. pro Pherecrate Cratetem comicum reponendum esse verissime coniecit Meinekius Quae. sc. II. p. 38., quae fabula ab Athenaeo X. p. 418. C. aliisque laudatur. Sunt igitur septemdecim fabulae illae: ἀγαθοί, ἄγριοι (acti Ol. LXXXIX, 4.), αὐτόμολοι (acti circa Ol. XCI.), γρᾶες, δουλοδιδάσκαλος, ἐπιλήσμων ἢ Θάλαττα, ἰπνὸς ἢ Παννυχίς, Κοριαννώ, κραπάταλοι, λῆροι, μεταλλεῖς, μυρμηκάνθρωποι, Πέρσαι, Πετάλη, τυραννίς, Ψευδηρακλῆς, Χείρων. Praeterea a Fabricio afferuntur ἀγγεῖα (sed sunt ἄγριοι. fr. 6.), γραφεῖς (γρᾶες. fr. 29.), ἐπιστολή (ἐπιλήσμων. fr. 51.), ἱστός (ἰπνός. fr. 60.) ῥητορική, e locis male intellectis Etymologi M. c. 310. et 312. Τριπτόλεμος e lectione corrupta editionis Athenaei Aldinae principis II. p. 67 B., ubi Sophoclis est fabula, quem errorem nuperrime a Grauerto in Museo Rhenano philol. II, 4. p. 509. repetitum miror. Μέτοικοι, ab Apollonio π. ἀντων. p. 404 B. Pherecrati tributi, ab eodem p. 348 C. Platonis dicuntur comici, cui adscribuntur a Polluce quoque X, 24. sed nescio an omnibus his locis reponendus sit Crates, cuius fabula hoc titulo insignita ab Etym. M. c. 698, 10. citatur. Incertus est Meinekius Quae. sce. I. p. 28. II. p. 34. Confunditur cum Cratete grammatico in Scholiasta Aristophanis Ran. 323., ut Meinekius Q. sc. II. p. 38. vidit, et cum Pherecyde in Erotiano p. 98. cf. fr. 53., nam quod

in Etym. M. c. 202, 56. pro eodem Pherecraten *αὐτόχθοσι* reposuit Sylburgius, id quamquam ab Heynio et Sturzio probatum, falsum veramque esse lectionem vulgatam iam in Seebodii Archiv für Philol. t. II. P. I. p. 120. ostendi.

Fragmenta quae supersunt satis docent, Pherecraten fuisse poetam maxime elegantem et ingeniosum, quare *ἀττικώτατος* dicitur Athenaeo VI. p. 268 E. Phrynicho ap. Steph. Byz. p. 43 C., Suidae t. I. p. 70. Minus enim acerbe atque acriter temporum suorum viros nobilissimos lacessivit, quod diserto testimonio Platonii p. 29. probatur, qui dicit: *Φερεκράτης Ἀθηναῖος νικᾷ ἐπὶ θεάτρου γενόμενος ὁ δὲ ὑποκριτής. Ἐζήλωκε Κράτητα, καὶ αὖ τοῦ μὲν λοιδορεῖν ἀπέστη, πράγματα δὲ εἰσηγούμενος καινὰ ηὐδοκίμει, γενόμενος εὑρετικὸς μύθων.* In prioribus pro *ὁ δὲ* legendum credam *ὡς*, ita ut ipse fabulas suas docuerit, quod Meinekius Q. sc. II. p. 32. opinatur, et ante eum iam Hertelius Sent. com. p. 340. animadvertisse videtur. Ita autem ut Crates (cf. Meinekius Q. sc. I. p. 26 s.) novas invenit fabellas, quales *ἀγρίους*, *κραπατάλους* et *μυρμηκανθρώπους* habuisse coniecerim, et rarius homines ipsos nominatim irrisit, cuius pauca tantum supersunt exempla, cf. fr. 6. et 155. Metrum quoque novum invenit, ut ipse in *Κοριαννοῖ* ait fr. 68. quod est choriambicum. — — | — ∪ ∪ — | ⏓. cf. Hermann. E. D. M. II, 36. p. 434.

PHERECRATIS ET EUPOLIDIS

FRAGMENTA.

COLLEGIT

ET

ADNOTATIONEM ADIECIT

MARTINUS RUNKELIUS.

LIPSIAE
LIBRARIA WEIDMANNIA
G. REIMER.

MDCCCXXXIX.

ἢ Ἄγριοι. Chiron enim Centaurus μουσικώτατος ut propugnator musicae veteris, ἄγριοι autem, Centauri ἡμιάνθρωποι (non μισάνθρωποι, Iacobsius ad Antholog. Palat. t. III. p. 800. μιξάνθρωποι) chorum constituentes inducti erant in scenam. Ad haec fragmenta quatuor e Χείρωνι, ab Athenaeo allata, (fr. 138 — 141.) non e comoedia quadam, sed e poëmate didactico, ὑποθήκαις fortasse quibusdam, desumpta esse coniecit, cum ea Nicomacho [a] ab aliis tribui diceret Athenaeus; et Pollucem IV, 124. personas comicas Δίκην et Κένταυρον ex hac fabula deprompsisse. Haec omnia quam parum idoneis argumentis firmata sint, Meinekius in fasciculo primo commentationum miscellanearum (Hal. 1822.) p. 2 — 7. doctissime et certissime ostendit. Facile enim fieri potuit, ut Pherecrates in pluribus fabulis eandem rem tetigerit, quum praesertim notum sit, veteres comicos saepissime de musica nova et corruptiore locutos esse; nunquam autem coniuncto laudantur titulo, quum tamen plurima fragmenta allata sint. Tum in fragmentis ab Athenaeo servatis color comoediae veteris omnino facile agnoscendus est, neque dubitationem movet, quod unum ex iis (fr. 138.) versibus conscriptum est epicis, saepius enim iis usi sunt poetae comici, maxime in parodiis epicorum, ut Cratinus Ὀδυσσεῦσιν. Ideo Ἀγρίους et postea

---

[a] Nicomachum comicum veteris (sic Clintonus fast. Hellen. p. XLI.), vel mediae comoediae quum dixisset Meinekius Comm. misc. I. p. 7 s., postea in Quaest. scen. II. p. 33. novae eum adscribi maluit. Mirum est igitur, hanc Pherecratis fabulam, ut et Μεταλλεῖς, ab Eratosthene tali fuisse tributam poetae, praesertim quum omnia, quae ex illis supersunt, veteris comoediae prae se ferant ingenium. Hanc ob caussam eas in censum Pherecratearum recipere non dubitavi, quum nobis iudicium veterum Alexandrinorum omnino iudicare non liceat.

Χείρωνα recensui, quum eas diversas fuisse fabulas omnino non dubitem.

5 I.

Scholiasta Aristophanis Av. 859. Suidas v. Χαῖρις III. p. 661. Φερεκράτης Ἀγρίοις

Φέρ' ἴδω, κιθαρῳδὸς τίς κάκιστος ἐγένετο;
B. Ὁ Πεισίου Μέλης. A. Μετὰ δὲ Μέλητα τίς;
B. Ἔχ' ἀτρέμ', ἐγᾦδα, Χαῖρίς ἐστι.

Vulgo in Suida πείσουμελης. μ. μέλιτος ἦν ἔχ' ἀτρέμας, apud Scholiastam Πεισίου Μ. μετὰ Μ. ἦν ἔχ' ἀτρέμας. Toupius Emm. in Suid. P. III. p. 352. Μέλης ὁ Π. μετὰ Μ. δὲ τίς ἦν; Ἔχ' ἀτρέμας. sed optime emendarunt Porsonus Append. in Toup. P. IV. p. 481. Meinekius Cur. Crit. p. 40. et Comm. misc. I. p. 16. et Heinrichius Demonstr. loci corr. in Plat. Protag. p. 15 s.

6 II.

Scholiasta Aristophanis Vesp. 1500. (1509.) Εἰς σμικρὸν τὸν Φιλοκλέα καὶ τὸ φαλάγγιον. δῆλον δὲ ἐκ τῶν Φερεκράτους Ἀγρίων. (vulgatam ἀγγείων Florens Christianus emendavit). Καὶ Καρκίνος μέν τις ἦν ὁ Θωρυκίου υἱός. (cf. Meinekius Comm. misc. I. p. 24.) ἦσαν δὲ αὐτῷ τρεῖς τινες μικροὶ κομῆται τότε καὶ νῦν εἰσὶ [μικροὶ κομῆται]. φίλαρχοι τότε παῖδες ἦσαν ὄντες νῦν φιλαρχικώτεροι. μὰ τὸν Δί', οὐ τρεῖς τε ἐκεῖνοι εἰσὶν οἱ τέτταρες.

Sic haec leguntur in editione Scholiorum Aldina, neque variam lectionem in codice Veneto inveniri monuit me doctissimus Dindorfius. Quae uncinis inclusi, aperte sunt eiicienda; metrum erat tetrametrum, ut apparet e verbis:

Τρεῖς τινὲς μικροὶ κομῆται τότε —
— τότε παῖδες ἦσαν ὄντες νῦν φιλαρχικώτεροι.

sed ea restitui non posse bene vidit Meinekius Comm. misc. I. p. 16. sine auxilio codicum.

7 III.

Athenaeus IV. p. 171 D. μνημονεύει αὐτῶν (scilicet

τῶν προτενθῶν, qui iidem sunt cum προχύταις) καὶ Φερεκράτης ἐν Ἀγρίοις

Μὴ θαυμάσῃς,
Τῶν γὰρ προτενθῶν ἐσμέν· ἀλλ' οὐκ οἶσθα σύ.

Vulgo οἶδα, quod e codice uno correxit Dindorfius.

IV. 8

Athenaeus VI. p. 263 B. Φερεκράτης μὲν γὰρ ἐν Ἀγρίοις φησὶν

Οὐ γὰρ ἦν τότ' οὔτε Μάνης οὔτε Σηκὶς οὐδενὶ
Δοῦλος, ἀλλ' αὐτὰς ἔδει μοχθεῖν ἅπαντ' ἐν οἰκίᾳ.
Εἶτα πρὸς τούτοισιν ἤλουν ὄρθριαι τὰ σιτία,
Ὥστε τὴν κώμην ὑπηχεῖν θιγγανουσῶν τὰς μύλας.

1. Vulgo Σάκης. Codices vel σηκὶς vel σήκις praebent, nomen servae. cf. Aristoph. Vesp. 768. 2. vulgo ἅπαντα τὰν τῇ οἰκίᾳ, correxit Canterus Nov. Lect. IV, 5. 3. vulgo εἶλον. Casaubonus ἠλῶν, melius ἤλουν Piersonus ad Moerin p. 81. et Porsonus Advv. p. 89.; de mulieribus loquitur poeta.

V. 9

Athenaeus VII. p. 316 E. F. ubi de polypo loquitur: λέγουσι δὲ καὶ ὡς, ἂν ἀπορήσῃ τροφῆς, αὑτὸν κατεσθίει. ὧν εἷς ἐστι καὶ ὁ κωμῳδιοποιὸς Φερεκράτης. οὗτος γὰρ ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις φησὶν Ἀγρίοις

Ἐνθρύσκοισιν καὶ βρακάνοις
Καὶ στραβήλοις ζῆν· ὁπόταν δ'
Ἤδη πεινῶσι σφόδρα,
Ὥσπερεὶ τοὺς πουλύποδας
— — — νύκτωρ περιτρώ-
Γειν αὐτῶν τοὺς δακτύλους.

Sic haec digessit Dindorfius post Dobreeum ad Aristoph. Nub. 518. (et in Addendis ad h. v.) 1. vulgo ἐνθρύσκουσι, sed sic duo Mssti. ἀνθρύσκοισι Dobreeus; alteram lectionem praeter Dindorfium Erfurdtius in Horreo Regiomontano p. 443. et Hermannus E. D. M. III, 4. p. 579. probarunt. Cf. ad Cratinum p. 30 s. 4. vulgatam πολύποδας Schweighäuserus correxit. 5. Lacunam indi-

cavit Dobreeus. Metrum Eupolideum agnoverunt Erfurdtius et Hermannus. Prior emendavit: — — *ἐνθρύσκοις κ. β.* | *Καὶ σ. ζ:* — *σφόδρα,* | *Ὥσπερεὶ π. πόλ.* — — — | — — *ν. π. αὐτῶν τ. δ.* Hermannus: — — *ἐνθρύσκοις κ. β.* | *Καὶ* — *σφόδρα,* | *Πουλύποδας ν. π. αὐτῶν τ. δ.* Videtur autem sermo esse de *ἀγρίοις*, qui cibis vescuntur agrestibus, et conchis, (*στραβήλους* enim genus concharum esse docuit Athenaeus III. p. 86 C. F.).

10 VI.

Scholiasta Aristophanis Av. 1296. *Φαίνονται τὸν Λυκοῦργον Αἰγύπτιον εἶναι νομίζοντες ἢ τὸ γένος ἢ τοὺς τρόπους. Φερεκράτης Ἀγρίοις*

Οἶμαι δ' αὐτὸν κινδυνεύειν εἰς τὴν Αἰγύπτου —
Λέξεις οἴκους, ἵνα μὴ ξυνέχῃ τοῖσι Λυκούργου πατριώταις.

Sic Aldina; Küsterus *Αἴγυπτον φέροντα οἰκείας λέξεις* sine ullo sensu edidit, unde Meinekius Comm. misc. I. p. 17. *Αἴγυπτον, ἐροῦντα Καινὰς λέξεις, ἵνα μὴ συνθῇ* suspicabatur.

11 VII.

Scholiasta Aristophanis Equit. 759., ubi de delphino instrumento nautico loquitur: *δηλοῦται δὲ ὑπὸ Φερεκράτους ἐν τοῖς Ἀγρίοις* (vulgo male *ἀγροῖς*), *ὅταν λέγῃ*

Ὁ δὲ δὴ δελφίς ἐστι μολυβδοῦς δελφινοφόρος τε κεροῦχος,
Ὃς διακόψει τοὔδαφος αὐτῶν ἐμπίπτων καὶ καταδύων.

Vulgo *κέρδος διακόψει*, unde Meinekius Comm. misc. I. p. 17. *Κεραία. Διακόψει γοῦν* coniecit. Verum vidit Salmasius Exerc. Plin. p. 402. cf. Porsoni Advv. p. 296. Lege Scholiastam Thucydidis VII, 41. et Thomam Mag. p. 204. cum interpretibus.

12 VIII.

Suidas v. *ἄπια* I, p. 265. Scholiasta Aristophanis

τῶν προτενθῶν, qui iidem sunt cum προχεύσταις) καὶ Φερεκράτης ἐν Ἀγρίοις

Μὴ θαυμάσῃς,
Τῶν γὰρ προτενθῶν ἐσμέν· ἀλλ' οὐκ οἶσθα σύ.

Vulgo οἶδα, quod e codice uno correxit Dindorfius.

IV. 8

Athenaeus VI. p. 263 B. Φερεκράτης μὲν γὰρ ἐν Ἀγρίοις φησὶν

Οὐ γάρ ἦν τότ' οὔτε Μάνης οὔτε Σηκὶς οὐδενὶ
Δοῦλος, ἀλλ' αὐτὰς ἔδει μοχθεῖν ἅπαντ' ἐν οἰκίᾳ.
Εἶτα πρὸς τούτοισιν ἤλουν ὄρθριαι τὰ σιτία,
Ὥστε τὴν κώμην ὑπηχεῖν θιγγανουσῶν τὰς μύλας.

1. Vulgo Σάκης. Codices vel σηκὶς vel σήκις praebent, nomen servae. cf. Aristoph. Vesp. 768. 2. vulgo ἅπαντα τὰν τῇ οἰκίᾳ, correxit Canterus Nov. Lect. IV, 5. 3. vulgo εἶλον. Casaubonus ἠλῶν, melius ἤλουν Piersonus ad Moerin p. 81. et Personus Advv. p. 89.; de mulieribus loquitur poeta.

V. 9

Athenaeus VII. p. 316 E. F. ubi de polypo loquitur: λέγουσι δὲ καὶ ὡς, ἂν ἀπορήσῃ τροφῆς, αὑτὸν κατεσθίει. ὧν εἷς ἐστι καὶ ὁ κωμῳδιοποιὸς Φερεκράτης. οὗτος γὰρ ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις φησὶν Ἀγρίοις

Ἐνθρύσκοισιν καὶ βρακάναις
Καὶ στραβήλοις ζῆν· ὁπόταν δ'
Ἤδη πεινῶσι σφόδρα,
Ὡσπερεὶ τοὺς πουλύποδας
— — — νύκτωρ περιτρώ-
γειν αὑτῶν τοὺς δακτύλους.

Sic haec digessit Dindorfius post Dobreeum ad Aristoph. Nub. 518. (et in Addendis ad h. v.) 1. vulgo ἐνθρύσκουσι, sed sic duo Mssti. ἀνθρύσκοισι Dobreeus; alteram lectionem praeter Dindorfium Erfurdtius in Horreo Regiomontano p. 443. et Hermannus E. D. M. III, 4. p. 579. probarunt. Cf. ad Cratinum p. 30 s. 4. vulgatam πολύποδας Schweighäuserus correxit. 5. Lacunam indi-

ΑΥΤΟΜΟΛΟΙ.

Fragmentum, quod ideo primo loco posui, satis demonstrat, fabulam non ante Olymp. XC, 4. scribi potuisse, nam quum foedus inter Athenienses et Argivos, quod Olymp. LXXXIX, 4. ictum fuerat, Thucyd. V, 47., ab Argivis, ut cum Lacedaemoniis societatem inirent, Ol. XC, 3. ruptum fuerit, cf. Thucyd. V, 77., omnino post illud tempus acta sit comoedia necesse est, id quod bene animadvertit Meinekius Q. sc. II. p. 34. In eadem deos loquentes introductos, et de musices corruptela quaedam dicta fuisse ex aliis patet fragmentis, ut de argumento nihil certi inveniri queat.

16 I.

Scholiasta Aristophanis Pac. 476. de Argivis:

Οὗτοι γὰρ ἡμῖν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
Ἐπαμφοτερίζουσ' ἐμποδὼν καθήμενοι.

17 II.

Suidas v. *κάρκινος* t. II. p. 245. Photius v. ead. t. I. p. 132. sine nomine fabulae, Harpocratio v. ead. p. 96., et partim Pollux VII, 32 s. 150.: *ὅταν ὁ σῖτος ῥιζωθῇ κατὰ τῆς γῆς, κεκαρκινῶσθαι φησί· Φερεκράτης ἐν Αὐτομόλοις·*

Ὁπόταν σχολάζῃς νῖψον, ἵνα τὰ λήϊα
Συγκαρκινωθῇ.

Vulgatam *νῆψον* apud Photium emendavit Porsonus; sic iam Valesius ad Harpocrationem.

18 III.

Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων v. *ἀτραπ.* p. 460.

ἀτραπίζειν, βαδίζειν ἢ ὁδοποιεῖν, οὕτω Φερεκράτης Αὐτομόλοις·

Ἀτραπίζοντες τὰς ἁρμονίας διὰ πασῶν.

IV. 19

Scholiasta Aristophanis Pac. 420. Suidas v. *ἀκαλήφη* t. I. p. 77. *Συναγωγὴ λέξ. χρησ.* v. ead. p. 370. et partim Athenaeus III. p. 90 A. ob vocem *ἀκαλήφαι*:

Νὴ τὴν Δήμητρ', ἀνιαρὸν ἆρ' ἦν τὸ κακῶς ᾄδον-
τος ἀκούειν·
Βουλοίμην γὰρ κἂν ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον
ἐστεφανῶσθαι.

1. ἆρ' inseruit Dindorfius ad Athen. l. l. γ' in Suida Küsteri, lege Dobreeum Add. ad Aristoph. Av. 514. De *ἀκαλήφαις* cf. ad Alciphr. I, 4. p. 22. Wagn.

V. 20

Athenaeus III. p. 119 D. *ὑποκοριστικῶς δ' εἴρηκεν* (scilicet *ταρίχιον*) — *Φερεκράτης ἐν Αὐτομόλοις·*

Ἡ γυνὴ δ' ἡμῶν ἑκάστῳ λέκιθον ἑψοῦσ' ἢ φακῆν
Ἀναμένει καὶ σμικρὸν ὀπτῶσ' ὀρφανὸν ταρίχιον.

1. Legebatur ἑψούσῃ, quod e coniectura Iacobsii Add. in Athen. p. 83. emendavit Dindorfius.

VI. 21

Athenaeus IX. p. 385 E. *ὀψάριον δὲ τῶν μὲν ζώντων ἡμεῖς λέγομεν ἀτὰρ — ἐπὶ τοῦ ἰχθύος — Φερεκράτης Αὐτομόλοις·*

Τοὐψάριον τουτὶ παρέθηκέ τις ἡμῖν.

VII. 22

Athenaeus IX. p. 396 C. ubi de *χοίροις γαλαθηνοῖς* loquitur: *Φερεκράτης ἐν Αὐτομόλοις·*

Οὐ γαλαθηνὸν ἆρ' ὗν θύειν μέλλεις;

VIII. 23

Athenaeus XIV. p. 648 C. *Τῶν καλουμένων μελιχηρίδων* (placentarum) *μνημονεύει Φερεκράτης ἐν Αὐτομόλοις οὕτως·*

Ὥσπερ τῶν αἰγιδίων ὄζειν ἐκ τοῦ στόματος μελι-
κήρας.

Ante Schweigh. μελιχῆρας legebatur. „Praecessisse videtur genitivus personae." Dobreeus ad Aristoph. Plut. 1021. Ἐκ τοῦ στ. τῶν αἰγ. ὄζ. ὦ. μελιχῆρας Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 193. coniecit.

24 IX.

Photius v. στραγγαλίδες II. p. 541. Suidas v. ead. III. p. 380. Zonaras v. ead. II. c. 1674.: Στραγγαλίδες, τὰ δύαλυτα ἅμματα· Φερεκράτης Αὐτομόλοις·

Ὑμεῖς γὰρ ἀεὶ στραγγαλίδας ἐσφίγγετε.

25 X.

Clemens Alexandrinus VII. p. 846 s. Dii de sacrorum sibi oblatorum tenuitate conqueruntur in Αὐτομόλοις.

Ὅτε τοῖσι θεοῖς θύετε, πρώτιστ' ἀποκρίνετε — —
Τὸ νομιζόμενον — ἡμῖν· — αἰσχύνη τὸ κατειπεῖν
Οὐ τὼ μηρὼ περιλάψαντες — — — —
Καὶ τὴν ὀσφὺν κομιδῇ ψιλὴν, λοιπὸν τὸν σπόνδυλον αὐτὸν,
Ὥσπερ ῥινήσαντες ἐνέμεσθ', ὥσπερ καὶ τοῖς κυσὶν, ἡμῖν;
Εἶτ' ἀλλήλους αἰσχυνόμενοι, οὐ λήμασι κρύπτετε πολλοῖς.

Sic corrupte legitur fragmentum, neque variat Ms. Parisiensis; in v. 6. εἰλήμασι coniecit I. H. Vossius epist. mythol. t. II. p. 318. Maximopere autem gaudeo, me hic afferre posse, quae summus Hermannus de his versibus mecum communicavit: „Pherecratis versus apud Clementem quum aliis vitiis, tum verborum quorundam omissionibus corrupti sunt. Videntur sic fere scripti fuisse:

Ὅτε τοῖσι θεοῖς θύετε, πρώτιστ' ἀποκρίνετε [τοῖς ἱερεῦσιν]
Τὸ νομιζόμενον [πρώτοις] ὑμῶν· [εἶτ'] (αἰσχύνη τὸ κατειπεῖν)
Οὐ τὼ μηρὼ περιλάψαντες μέχρι βουβώνων — —
Καὶ τὴν ὀσφὺν κομιδῇ ψιλὴν, λοιπὸν τὸν σπόνδυλον αὐτὸν

Ὥσπερ ῥινήσαντες προςνέμεθ', ὥσπερ καὶ τοῖς
κυσὶν, ἡμῖν;
Εἶτ' ἀλλήλους αἰσχυνόμενοι συλήμασι κρύπτετε
πολλοῖς.

Ad v. 1. et 2. confer Scholiastam Aristophanis ad Plut. 1186. et Vesp. 693. Vocabantur τὰ νομιζόμενα ἱερώσυνα: v. Etym. M. p. 468, 41."

XI. 26

Suidas t. I. p. 34. Συναγωγὴ λ. χρ. p. 380.

Πίνειν ἀεὶ καὶ μεθύειν πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι.

Ante tempus, quo forum plenum erat hominum, i. e. primo mane. Hanc bibacitatem Tarentinis propriam fuisse narrat Aelianus Var. histor. XII, 30. de locutione πληθούσης ἀγορᾶς cf. Wesselingius ad Diodor. Sic. XIII, 48.

XII. 27

Photius s. v. II. p. 401. Suidas v. ead. III. p. 58.: πασσυδὶ, παντελῶς· ἔστι καὶ ἐν Αὐτομόλοις Φερεκράτους. Suidas habet πασσυδεί. cf. Blomfieldi Glossar. in Aeschyli Prometh. 216.

Γ Ρ Α Ε Σ.

Ex paucis quae supersunt fragmentis nihil de argumento fabulae decerni potest.

28 I.

Athenaeus VI. p. 246 F. de parasitis, ἐπισίτιοι dictis: Φερεκράτης Γραυσί·

Σὺ δ' οὐδὲ θᾶττον Σμικυθίων ἐπισιτιεῖ;
B. Τίς δ' οὗτος ὑμῖν ἐστι; A. Τοῦτον πανταχοῦ
Ἄγω λαρυγγικόν τιν' ἐπὶ μισθῷ ξένον.

Ἐπισίτιοι γὰρ καλοῦνται οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦντες.
1. θᾶσσον emendavit Schweigh. Σμικυθίων nomen parasiti et servi. cf. Valckenaer. ad Herodot. VII. 170. Schaefer. Ind. Gr. in Gregor. Cor. p. 1006 b. 2. δ' inseruit Dindorfius e tribus MSS. qui ἔστι quoque pro vulgata ἔτι dedit. 3. vulgo λαρυγγίτην, duo MSS. λαρυγγικὸν τὴν, unde optime emendavit Porson. Advv. p. 83. aliter Iacobs. Add. p. 152.

29 II.

Athenaeus IX. p. 395 B. Φερεκράτης ἐν Γραυσί φησιν

Ἀπόπεμψον ἀγγέλλοντα τὸν περιστερόν.

Vulgo ἐν γραφεῦσιν, sed sequor emendationem Meinekii Comm. miscell. I. p. 18. et Quae. scen. II. p. 35. Huc respicit Photius II. p. 422. Περιστερόν: ἀρσενικῶς· Φερεκράτης. cf. Lucianus Pseudosophist. 7. t. IX. pag. 226 s. Bip.

30 III.

Συναγωγὴ λέξ. χρησ. v. ἄγρα p. 326.: Ἄγρα· χωρίον ἔξω τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δή-

μητρος ἄγεται μυστήρια· λέγεται τὰ ἐν Ἄγρας. Φερεκράτης Γραυσί·

Εὐθὺς γὰρ ὡς ἐβαδίζομεν
Ἐν Ἄγρας.

ἐκαθίζομεν ἐξ MS. quod Bekkerus et Bachmannus mutaverunt; ἐν pro ἐξ iam Ruhnkenius ad Timaeum p. 223. emendaverat. Locus apud Ilissum situs erat, cf. Plato Phaedr. p. 229 C. HSt. et editionem Londinensem Thesauri Stephaniani t. I. c. 713—717.

IV. 31

Suidas v. Ἀθηναίας t. I. p. 70. Eustathius ad Homeri Odyss. p. 1456, 52.:

Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς ξυμμάχοις.

Phrynichus sophista apud Stephanum Byzant. p. 43 C. miratur, Pherecratem ἀθηναίας non ἀττικὰς dixisse mulieres.

V. 32

Suidas s. v. I. p. 338. Συναγωγὴ λ. χρ. p. 447.: ἀρτήρ, γένος ὑποδήματος. Φερεκράτης Γραυσίν.

VI. 33

Pollux X, 36, 162., ubi vulgatam γράμμασιν e MSS. emendavit Hemsterhusius: ἀορτὴρ pro zona.

ΔΟΥΛΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Argumentum fabulae videtur fuisse de disciplina servorum, et ita quidem, ut vitia servorum delinearet et eorum demonstraret meliorem vitae rationem; id apparet e loco Athenaei VI. p. 262 C., ubi dicuntur servi omnes cupedias ὑπερορᾶν, οὐ μόνον διὰ φόβον, ἀλλὰ καὶ κατὰ διδασκαλίαν, οὐ τὴν ἐν Δουλοδιδασκάλῳ Φερεκράτους, ἀλλὰ ἐθισθέντες. Titulum fabulae respicit Pollux III, 8, 80., unde auctoritas huius quoque vocabuli confirmari potest. Ceterum Meinekius Q. sc. II, p. 35. eam e genere earum fuisse comoediarum suspicatur, in quibus Cratetis poesin aemulatus fuerit poeta.

34 I.

Athenaeus III. p. 96 B. τῶν ἑφθῶν ποδῶν μνημονεύει Φερεκράτης ἐν Δουλοδιδασκάλῳ

Ὡς παρασκευάζεται δεῖπνον πῶς ἂν εἴπαθ' ἡμῖν.

B. Καὶ δῆθ' ὑπάρχει τέμαχος ἐγ-
Χέλειον ὑμῖν, τευθὶς, ἀρ-
Νειον κρέας, φύσκης τόμος,
Πους ἑφθὸς, ἧπαρ, πλευρὸν, ὀρ-
Νίθεια πλήθει πολλὰ, τυ-
Ρὸς ἐν μέλιτι, μερὶς κρεῶν.

1. ἕως π. τὸ δ. εἴπαθ' ἡμῖν Elmsley in Edinburgh review t. 37. p. 88. 2. δῆτα mutavit Dindorfius, qui primus hoc fragmentum ita digessit. ἐγχέλιον, et ἀρνεῖον, quae vulgo legebantur, emendavit Schweighäuserus. ὑμῖν pro ἡμῖν e MSS. restituit Dindorfius, qui cum Elmsleio ὀρνίθια correxit.

II. 35

Athenaeus VII. p. 305 F. 306 A.: Κίθαρος (piscis genus). Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ

Κίθαρος γεγενῆσθαι κἀγοράζειν κίθαρος ὤν. —
B. Ἀγαθόν γ'. ὦ κίθαρος· καὶ πρὸς Ἀπόλλωνος πάνυ
Ἐκεῖνο θράττει μ', ὅτι λέγουσιν, ὦ 'γάθη,
Ἔνεστιν ἐν κιθάρῳ τι κακόν.

2. ὡς ante ἀγαθὸν cum Schweighäusero delevi. 3. De voce θράττειν cf. quae dixit Buttmannus Lexilogo I. p. 211 s.

III. 36

Athenaeus IX. p. 396 C. de suibus γαλαθηνοῖς· Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ.

Γαλαθήν' ἔκλεπτον οὐ τέλεα.

„Scribebatur γαλαθηνά." Dindorfius.

IV. 37

Athenaeus XI. p. 480 B.: Κύλιξ. Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ

Νυνὶ δ' ἀπονίζων τὴν κύλικα δὸς ἐμπιεῖν,
Ἔγχει τ' ἐπιθεὶς τὸν ἠθμόν.

1. δώσων πιεῖν vulgo. Toup. epist. crit. p. 100. δῶσω, sed optime Dobreeus in Rosii Inscriptionibus p. 9. cf. Pors. ad Aristoph. Pac. 1143. 2. Vulgo ἔγχυτ', quod Toupius l. l. in ἀλλ' ἔγχεον mutavit; veram lectionem servarunt tres codices. colum superimponebatur poculo, cf. Chishull ad inscr. Sigeens. p. 19 s. ἠθμόν Rosius l. l. p. 10.

V. 38

Athenaeus XV. p. 699 F. de λυχνοῦχῳ· Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ

Ἄνυσόν ποτ' ἐξελθών, σκότος γὰρ γίγνεται,
Καὶ τὸν λυχνοῦχον ἔκφερ' ἐνθεὶς τὸν λύχνον.

VI. 39

Suidas s. v. I. p. 186. ἀναψηφίσασθαι τὸ μεταψηφίσασθαι. Δουλοδιδασκάλῳ Φερεκράτης·

Κἀναψηφίσας δ' ἀποδοῦναι πάλιν τὰ χρυσία.

Cf. Porsonus ad Aristoph. Nub. 518.

40 VII.

Συναγωγὴ λ. χρ. v. *ἀνθῶν* p. 404. *ἄνθος, τὸ χρῶμα καὶ τὸ βάμμα τοῦ ἐρίου. Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ·*

Ταχὺ τῶν ἐρίων καὶ τῶν ἀνθῶν τῶν παντοδαπῶν
κατάγωμεν.

Τὸ τραχὺ Ruhnkenius ad Timaeum p. 153. lectionem MSti *κατάγομεν* emendavit Meinekius Cur. crit. p. 11.

41 VIII.

Συναγωγὴ λ. χρ. p. 431. *ἀπολιβάζειν, τὸ ἐκρυῆναι, ἀπὸ τῆς λιβάδος. Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ*

Οὐκ ἀπολιβάξω καὶ τριγώνους καὶ λύρας;

Τρίγωνος instrumentum musicum, de quo dixit Athenaeus IV. p. 183 E. F.

42 IX.

Συναγωγὴ λ. χρ. p. 454. *ἀστραγάλους οἱ Ἀττικοί. — Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ·*

Ἀντ᾽ ἀστραγάλων κονδύλοισι παίζετε.

Τοῖς inseruerunt Bekkerus et Bachmannus. Hesychius II. c. 311. *Κόνδοι, ἀστράγαλοι.*

43 X.

Scholiasta Euripidis Hecub. 463. *Οὐ μόνον δὲ αἱ παρθένοι ὕφαινον, — ἀλλὰ καὶ γυναῖκες τέλειαι, ὡς Φερεκράτης ἐν Δουλοδιδασκάλῳ.* Vulgatam *Φιλοκράτης* correxit Matthiae.

44 XI.

Pollux X, 12, 54. *Ἐγκεντρίς,* calcar. cf. Hesychius I. c. 1070.

45 XII.

Antiatticista p. 99. *θησείῳ.*

46 XIII.

Idem p. 113. *ῥαβδίζειν.*

ΕΠΙΛΗΣΜΩΝ Η ΘΑΛΑΤΤΑ.

Hunc plenum fabulae titulum servavit Athenaeus VIII. p. 365 A. Thalassa nomen fuit meretricis, quae etiam comoediae Dioclis titulum dedit, Athenaeus XIII. p. 567 C.

I. 47

Athenaeus III. p. 111 B. ὁ ὀβελίας ἄρτος κέκληται ἤτοι ὅτι ὀβολοῦ πιπράσκεται, — ἢ ὅτι ἐν ὀβελίσκοις ὀπτᾶται. Φερεκράτης Ἐπιλήσμονι

Ὤλεν ὀβελίαν σποδεῖν, ἄρτου δὲ μὴ προτιμᾶν.

Vulgo ὀβελιῶν, e MSS. mutatum. Dobreeus ad Aristoph. Plut. 598. nomen proprium servi ὦλεν credit, sed Dindorfius corruptum censet. Mox σποδεῖν recepi ex emendatione Dobreei l. l. pro vulgata σποδιῇ; in MSStis est σπόδειν (a Dindorfio servatum), vel σποδῆιν. significat comedere, ut Aristoph. Pac. 1306. ἄρτον coniecit Piersonus.

II. 48

Athenaeus VII. p. 308 F. 309 A.: (De coracino) ὑποκοριστικῶς ὠνόμασεν αὐτοὺς Φερεκράτης ἐν Ἐπιλήσμονι

Τοῖς σοῖσι συνὼν κορακινιδίοις
Καὶ μαινιδίοις.

III. 49

Athenaeus VIII. p. 365 A.: αἴδασι δὲ οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὰ νῦν καλούμενα ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνα· ἐμφανίζει δὲ Φερεκράτης περὶ τούτων ἐν Ἐπιλήσμονι ἢ Θαλάττῃ οὕτως

Συσκευασάμενος δεῖπνον, ἐν τὸ σπυρίδιον,
Ἐβάδιζεν ὡς πρὸς τὸν Ὀφέλαν,

τοῦτο δὲ σαφῶς δηλοῖ τὸ ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνον, ὅταν τις αὐτὸς αὑτῷ σκευάσας δεῖπνον καὶ συνθεὶς εἰς σπυρίδα παρά τινα δειπνήσων ἴῃ.

Cf. Hesychius I. c. 485. V. 1. Haec est lectio MSStorum a Dindorfio servata. Editio princeps ἐν τε σπ., Casaubonus ἐν τῇ σπυρίδι. Legerim εἰς τὸ σπυρίδιον. 2. πρὸς ὠφέλην vulgo; correxit Porsonus Advv. p. 81. lege Apollodorum apud Athen. VI. p. 243 D.

50 IV.

Scholiasta Aristophanis Vesp. 542. ait Pherecratem ἐν Ἐπιλήσμονι mentionem fecisse veteris instituti, ut in Panathenaeis thalli a senibus in manibus gererentur. cf. ad Cratinum p. 13.

51 V.

Scholiasta Aristophanis Vesp. 968. *τραχήλια, τὰ κεφάλαια τῶν ἰχθύων ὡς ἀκανθώδη. Φερεκράτης Ἐπιλήσμονι·*

Ὅστις παρέθηκε κράνην.

Vulgatam ἐπιστολῇ· μόνιός τις emendavit Meinekius Comm. Misc. I. p. 19., quod confirmat lectio MSti Veneti ἐπιστολῇ μονοστις, quam doctissimus Guil. Dindorfius mecum communicavit. *Κράνην* corruptum est, et *τραχήλια*, ob quae fragmentum affertur, omnino in eo non inveniuntur.

52 VI.

Scholiasta Aristophanis Vesp. 1029.:

Κἂν μὲν σιωπῶ, φέρεται, πνίγεται,
Καὶ φησί, τί σιωπᾷς· — ἂν δ' ἀποκριθῶ,
Οἴμοι τάλας, φησίν, χαράδρα κατελήλυθεν.

Sensus verborum satis apertus est, sed quum metrum iambicum crediderim, quaedam excidisse videntur. 2. ἐὰν δέ γ' coniecit Meinekius Comm. misc. I. p. 19.

VII.

53 Eustathius ad Homeri Il. p. 707, 36. Odyss. p. 1761, 29. *Φερεκράτης ποιεῖ τινα ἐκμασσόμενον ἀπὸ πυρετοῦ λέγοντα,*

Τὸν ἱδρῶτα καὶ τὴν ἄρδαν ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισον.

Loco priore *ἀρδαλίαν* altero *τὴν μὲν ἄρδαν*, habet Eustathius. Huc respicit Erotianus p. 98., ubi legitur Pherecydes, quod emendavit Meinekius Cur. Crit. p. 41 s. ad Menandr. p. 374. et Quae. sc. II. p. 35. *ἄρδα* vel *ἄρδαλος* sunt sordes, cf. Hesych. I. c. 520.

ΙΠΝΟΣ Η ΠΑΝΝΥΧΙΣ.

Hic est integer fabulae titulus, de qua sit Harpocratio p. 91. ἔστι γοῦν δρᾶμα Φερεκράτει Ἰπνὸς ἢ Παννυχίς, ἐν ᾧ δηλοῦται τοῦτο ὅτι μέρος τῆς οἰκίας ἐστίν. Saepius corrupte pro ἐν ἰπνῷ vel ἐν ὕπνῳ vel ἐν ἱππῶνι, semel ἐν ἵστῳ legitur.

54 I.

Athenaeus XIII. p. 612 A. Καλόν γε τὸ τέλος τῆς εὐδαιμονίας τῷ φιλοσόφῳ ἡ μυρεψικὴ τέχνη. — διὸ καὶ Φερεκράτης ἐν Ἰπνῷ ἢ Παννυχίδι φησὶ

> Κᾆτα μυροπωλεῖν τί μαθόντ' ἄνδρ' ἐχρῆν καθήμενον
> Ὑψηλῶς ὑπὸ σκιαδείῳ, κατεσκευασμένον
> Συνέδριον, τοῖς μειρακίοις ἵν' ἐλάλει δι' ἡμέρας;

Εἶθ' ἑξῆς φησὶν

> Αὐτίκ' οὐδεὶς οὔτε μαγείραιναν εἶδε πώποτε,
> Οὔτε μὴν οὐδ' ἰχθυοπώλαιναν.

Ἑκάστῳ γὰρ γένει ἁρμόζοντα δεῖν εἶναι καὶ τὰ τῆς τέχνης.

Ante Casaubonum ἐν ὕπνῳ legebatur, qui in v. 1. καταμυροπωλεῖν librorum emendavit. Vulgo μαθὼν τάνδε χρῆν, correctum ab Erfurdtio in Horreo Regiomontano a. 1812. P. III. p. 444. ut et σκιαδίῳ. 3. Σ. οὗ τοῖς μ. ἐλ. vulgo, συνέδρι' οὗ Erfurdtius l. l., melius Hermannus E. D. M. III, 4. p. 580. 5. οὔτε pro οὐ Dindorfius dedit. Erfurdtius l. l. οὐ μὴν οὐδεὶς, Hermannus οὐ μὴν οὐδέ γ' coniecerunt. Verba autem ἑκάστῳ usque ad τέχνης Erfurdtius Pherecratis credidit et in metra digessit.

II. 55

Photius s. v. II. p. 626. Eustathius ad Homeri Odyss. p. 1405, 22.: *ὑπόβολον, ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον· Φερεκράτης Ἰπνῷ·*

Οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν τὴν Πολυτίωνος κειμένην
Ὑπόβολον;

Huc respicit Etymol. M. c. 781, 34. unde apparet vocem *ὑπόβολον* servandam esse. Falsa est igitur ratio Porsoni Adv. p. 295., quam in Photio secutus est, qua ita legit: *οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν Τὴν Πολυτίωνος κειμένην ὑπωβολον.* cf. quae dixi in Seebodii Novo horreo philol. II, 1. p. 122. Polytion Alcibiadis fuit parasitus, qui penes eum mysteria imitatus est, Suidas v. *ἐξωρχήσατο*, Plutarchus Alcib. 19., cuius domus in stoa, quae a portis ad Ceramicum ducit, sita fuit. Pausanias I, 2, 4. cf. Meursius Athen. Att. I, 3.

III. 56

Suidas s. v. I. p. 251. *Συναγωγὴ λ. χρ.* p. 419 s.

Τί οὐκ ἐπανεχώρησα δεῦρο κἀπέδραν;

Hemsterhusius ad Thomam Mag. p. 93 a. *ὑπανεχώρησα* coniecit.

IV. 57

Pollux X, 47, 181.: *Φερεκράτης ἐν Ἰπνῷ καταλέγων τὰ ἐργαλεῖα τῆς παιδοτριβικῆς·*

Ἤδη μὲν ᾤαν λουμένῳ προζώννυτε.

Vulgo *λούμενοι προζωννύνται,* quae emendavit Bentleius epistola secunda ad Hemsterhusium p. 110., cum MS. Palatinus *λουμένῳ* habeat. *Λούμενος προζώννυται* Toupius Emm. in Poll. t. IV. p. 400. Praeterea *ἐν ἰπνῷ* correxerunt interpretes.

V. 58

Pollux X, 47, 183.: *Κάνναι πλεγμάτιόν τί ἐστιν, Φερεκράτης Ἰπνῷ·*

Σκηνὴ περίερκτος περιβόλοις κάνναισι.

Cf. Hesych. s. v. II. c. 138. *Κάνναι, τὰ Αἰγύπτια πλέγματα.*

59 VI.

Suidas v. ἀλοάων I. p. 119. Συναγωγὴ λ. χφ. p. 379.: ἀλοάσαντα. ἐν τῷ α. Φερεκράτης Ἰπνῷ·

Ὑποζυγίοις ἀλοάσαντ' εὐθὺς ἐκποιῆσαι.

Quod in Suida legitur ἵππον corruptum est ex ἰπνῷ, apud quem ὑποζύγιον est. Ἐν τῷ α ideo dicit, quia ἀλοᾶσαι circumagere et ἀλοῆσαι verberare differre credit.

60 VII.

Suidas v. ἄξιος I. p. 238. ἄξιος, ὁ εὔωνος. Φερεκράτης Ἰπνῷ·

Ὅδ' ἔστ' ὑφ' οὗ ποτ' ἦν ὁ πυρὸς ἄξιος.

Hic est, sub cuius magistratu olim frumentum vilis erat pretii. Vulgo ἵστῳ· ὁ δὲ στέφους πιτινὸς. π. ἀξ. Prius emendavit Meinekius Comm. Misc. I. p. 19. cetera optime restituit Porsonus Tracts and misc. criticisms p. 184. alia coniecerunt Toupius Emm. in Suid. P. I. p. 43 s. et Wesseling. probabil. 29. p. 250.

61 VIII.

Scholiasta Aristophanis Pac. 1241. Μνημονεύει δὲ Φερεκράτης ἐν Παννυχίδι τῶν κυμβείων καὶ τοῦ κατάκτου κοττάβου.

Notandus hic est senarius: Τῶν κυμβίων καὶ τοῦ κατάκτου κοττάβου. Cf. Athenaeus XI. p. 481 D. — 482 E. XV. p. 666 E. Hunc versum Meinekius quoque (Comm. misc. I. p. 19.) Pherecratis credit.

62 IX.

Eustathius ad Homeri Il. μ. p. 898, 7.

Ἀνέπλησα τὠφθαλμὼ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ.

Similis versus Aristophanis Acharn. 1027.

ΚΟΡΙΑΝΝΩ.

Nomen meretricis huic fabulae dedit elogium, ut ait Athenaeus XIII. p. 567 C. Inde certum est, semper *ἐν Κοριάννοι*, non *ἐν Κοριάννοις* legendum esse, cf. Meinekius Q. sc. II. p. 36.

I. 63

Suidas s. v. II. p. 349. *Κορίαννοι· Φερεκράτης κέχρηται.* Hemsterhusius ad Pollucem X, 179. *Κοριαννώ* legit, sed Meinekius l. l. vulgatam ex errore Suidae natam credit.

II. 64

Athenaeus IV. p. 159 E. F. *τὰ εἰρημένα Φερεκράτει ἐν Κοριαννοῖ·*

Φέρε δὴ κατακλινῶ· σὺ δὲ τράπεζαν — φέρε
Καὶ κύλικα κἀντραγεῖν, ἵν' ἥδιον πίω.
B. *Ἰδοὺ κύλιξ σοι καὶ τράπεζα καὶ φακοί.*
A. *Μή μοι φακοὺς μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἥδομαι.*
Ἢν γὰρ τράγῃ τις, τοῦ στόματος ὄζει κακόν.

1. Lacunam indicavit Dindorfius, quam per *παῖ* explevit Meinekius, per *μοι* Toupius Emm. in Suid. P. III, p. 533., qui mox *καὶ τράγημ'* pro vulgato *κἂν τραγεῖν*, sed bene MSSti habent *κἀντραγεῖν*. 5. „*ὅς ἂν τράγῃ, ὄζει.*" Dobreeus ad Aristoph. Plut. 1021.

III. 65

Athenaeus X. p. 430 E. *Φερεκράτης ἐν Κοριαννοῖ δύο ὕδατος πρὸς τέσσαρας οἴνου, λέγων ὧδε·*

Ἄποτ' ἐστ', ὦ Γλύκη.
B. *Ὑδαρῆ 'νέχεέν σοι.* A. *Παντάπασι μὲν οὖν ὕδωρ.*
Τί εἰργάσω; πῶς, ὦ κατάρατοι, ἐνέχεας;

Γ. Δύ' ὕδατος ὦ μάμμη. A. *Τί δ' οἴνου; Γ. Τέτταρας.*

A. *Ἔῤῥ' ἐς κόρακας· βατράχοισιν οἰνοχοεῖν σε δεῖ.*

Duae colloqui videntur meretrices, uni autem ex iis adest puer; alteram Glycen vocari apparet, idem ac *Γλυκέρα, Γλυκέριον.* 1. s. vulgo *ἀπόθες γλυκυδάρην ἐνέχεεν.* Libri *γλύκη ὑδάρην ἐν.*; quae emendavit Erfurdtius in diariis Lipsiensibus a. 1805. t. I. c. 578. *ἀλλ' ἀπόθες* Schweighäuserus, unde *ἀλλ' ἀπόθες, ὦ γλύκει', ὑδαρὴν ἐνέχεέ σοι* Meinekius Cur. Crit. p. 38 s. 2. ss. citat partim Eustathius ad Homeri Odyss. p. 1624, 50. 5. vulgo *βατράχοις*, emendavit Meinekius l. l.; est proverbium, de quo cf. Diogenianus III, 57. p. 203. Zenobius II, 78. p. 48.

66 IV.

Athen. XI. p. 481 A. B. *Φερεκράτης Κοριαννοῖ*

Ἐκ τοῦ βαλανείου γὰρ διεφθος ἔρχομαι,
Ξηρὰν ἔχουσα τὴν φάρυγα. — B. *Δώσω πιεῖν.*
A. *Γλίσχρον τέ μοὐστὶ τὸ σίαλον νὴ τὼ θεώ.*
B. *Εἰ λάβω κυρίσσοι τὴν κοτυλίσκην;* A. *Μηδαμῶς*
Μικράν γε. Κινεῖται γάρ εὐθύς μοι χολή,
Ἐξ οὗπερ ἔπιον ἐκ τοιαύτης φάρμακον.
Εἰς τὴν ἐμὴν νῦν ἔγχεον τὴν μείζονα.

1. *βαλανείου* et *διεφθορώς* vulgo, quae correxit Casaubonus. 2. *φάρυγα* ob metrum emendavit pro vulgato *φάρυγγα* Toupius Emm. in Suid. P. II. p. 236. et epist. crit. p. 100. 3. *γλαῖσχρον* correxit Casaubonus, *μου τὸ* Dindorfius. 4. *Θέλεις λάβω σοι* coniecit Casaubonus, *λάβ' ὦ Κορίαννη* Fiorillo Emm. p. 35. Mihi *λάβω* deleto *εἰ* legendum videtur, ut in *κυρίσσοι* lateat nomen unius e meretricibus, quae hic colloquuntur. Mox *κοτυλίσκην* cum Toupio l. l. recepi e pagina 479 B. pro *κυλίσκην*, quod Iacobsius quoque Add. p. 260. probavit.

67 V.

Athenaeus XIV. p. 653 A. *Ὅτι δὲ καὶ πεφωγμέ-*

νας ἰσχάδας ἥδιον· Φερεκράτης δείκνυσιν ἐν Κοριαννοῖ λέγων οὕτως

Ἀλλ' ἰσχάδας μοι πρόελε τῶν πεφωγμένων.

Καὶ μετ' ὀλίγα δέ,

Οὐκ ἰσχάδας αἴσεις τῶν μελαινῶν; μανθάνεις;

Ἐν τοῖς Μαριανδυνοῖς ἐκείνοις βαρβάροις.

Χύτρας καλοῦσι τὰς μελαίνας ἰσχάδας.

1. Citat hunc versum Etymol. M. c. 803, 32., ubi est *προελέτω πεφρυγμένας*: *Συναγωγὴ λ. χρ.* p. 411. Bachm. ubi MS. habet *προελέτω πεφωγμένων* (quod Bachmannus in *πεφωγμένας* mutavit): et Etym. MS. D'orvill. apud Porson. Advv. p. 143. habet, *προελέτω πεφυγμένων*. Athenaeus *πεφωσμένων*, pro quo Porsoni l. l. emendationem recepi. Cf. Hesychius II. c. 1533. et Toupium cur. noviss. in Suid. p. 295 s.

VI. 68

Scholiasta Aristophanis Nub. 563. Hephaestio p. 101. et eius Scholiasta p. 56., ubi de metro Pherecrateo agunt:

Ἄνδρες πρόσσχετε τὸν νοῦν

Ἐξευρήματι καινῷ,

Συμπτύκτοις ἀναπαίστοις.

Gaisfordius haec e parabasi sumpta credidit, sed Kolsterus de parabasi vet. com. p. 41 s. e κομματίῳ, quod verius mihi videtur. 1. vulgo *πρόσχετε*. cf. Hermann. E. D. M. III, 8, p. 603 s.

VII. 69

Photius v. *τοῦ* II. p. 596. Suidas v. ead. III. p. 490. *τοῦ· ἐπὶ ἀρρενικοῦ Κοριαννοῖ Φερεκράτης,*

Πάντως γάρ εἰσι τῶν φίλων ἑνός γέ του.

VIII. 70

Suidas v. *ἀνόδοντος* I. p. 215. *Συναγωγὴ λ. χρ.* p. 406.

Ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος ἐλήθεν.

Vocem *ἀνόδοντος* ex hac fabula affert Pollux II, 4, 96. Lobeckius ad Phrynichum p. 151. *ἀνὴρ δὲ γ.* coniecit,

et formam ἀλῆθει minus Atticam ob versum epicum excusari credidit.

71 IX.

Suidas s. v. III. p. 530. Photius v. ead. II. p. 619.: ὑοσκυαμᾶν, μεμηνέναι, παραπαίειν· Φερεκράτης Κοριαννοῖ·

Ὑοσκυαμᾶς ἀνὴρ γέρων.

Porsonus ὤν adiecit. Huc respicit Etymol. M. c. 777, 18.

72 X.

Pollux X, 46, 179. οἱ Ἀττικοὶ κοῖκα (est vas ἀλφιτήριον), ὡς Φερεκράτης ἐν Κοριαννοῖ·

Πᾶς δ' ἀνὴρ ἔσαττε τεῦχος, ἢ κοῖκ', ἢ κωρύκους.

Κοῖκες et κώρυκοι sunt φορμοὶ vel θυλάκια. Hesychius II. c. 293. et 402.

73 XI.

Suidas v. ἀνυδρεύσασθαι I. p. 236. Συναγωγὴ λ. χρ. p. 411 s.

Κατάχεον αὐτῆς, κἀνυδρεύσαι τὸν κάδον.

Suidas κατέχεον καὶ τῆς ἂν ὑδρεῦσαι τ. κ. Ὕδωρ κατέχεες, καὖθις ἀνυδρεύσαι κάδῳ. Wesseling. probab. 29. p. 250.

74 XII.

Συναγωγὴ λ. χρ. p. 345.: ἀδραφαξύς, τὸ λάχανον ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀνδραφαξὺν καλοῦσι. Φερεκράτης Κοριαννοῖ·

Ἀδραφαξὺν ἑψοῦσ', εἶτ' ὀκλὰξ καθημένη.

Sic Bekkerus pro lectione MSti ἀνδραφαξὺν ἕψουσα, εἶτα ὁ βλὰξ κ.

75 XIII.

Συναγωγὴ λ. χρ. p. 418. ἀπαρτί, παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου. Φερεκράτης Κοριαννοῖ·

Ἀπαρτὶ μὲν οὖν ἐμοὶ μὲν εἰκός ἐστ' ἐρᾶν,
Σοὶ δ' οὐκέθ' ὥρα.

Cf. Gataker A. M. P. p. 587., qui ἀπάρτι scribendum ait.

ΚΡΑΠΑΤΑΛΟΙ.

Primarius de hac fabula locus est Pollucis IX, 6. s. 83., qui ait: ὄνομά τι νομίσματος καὶ κραπατάλους εἴτε παίζων εἴτε σπουδάζων Φερεκράτης ὠνόμασεν ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι. Λέγει δὲ τὸν μὲν κραπάταλον εἶναι ἐν Ἅιδου δραχμήν, ἔχειν δ' αὐτὸν (vulg. ἔχει δ' αὐτός e MS. emendavit Meinekius Q. sc. II. p. 37.) δύο (sic idem recte pro ὀκτώ) ψωθίας, τὴν δὲ ψωθίαν εἶναι τριώβολον, καὶ δύνασθαι ὀκτὼ κικκάβους. Quibuscum conferantur glossae Hesychii II. c. 339. Κραπάταλος — νόμισμα. II. c. 256. Κικκάβινον, ἐλάχιστον, οὐδέν. et Photius I. p. 164. Κίκκαβος, ὀνοματοπεποίηταί τι νομισμάτιον ἐν Ἅιδου. Omnia igitur plana; scena fabulae apud inferos fuit, qui numis utebantur novis, eleganter fictis nominibus eorum. Prius ex eo quoque apparet fragmento, in quo Aeschylus loquens inducitur; sed cetera labefactare videtur locus Athenaei XIV. p. 646 C., ubi κραπάταλοι de piscibus et ψωθία de pustulis panum poni videntur, cf. Hesychius II. c. 339. κραπάταλοί, ἰχθύες τινές. II. c. 1583. ψωθία, τὰ τοῦ ἄρτου ἀποθραύσματα. Poeta haec vocabula diversis significationibus eadem in comoedia posuit, quod sane mirum est, vel aliud latet, de quo nos nihil decernere possumus. Ingeniose Hemsterhusius ad Pollucis l. l. hanc fabulam e genere earum, in quibus Cratetis rationem imitatus est Pherecrates, credit; et argumentum eius coniicit fuisse vitam pacatam apud inferos, qui pro summa moneta crapatalum habuerint. Ex eodem fragmento apud Athenaeum veram tituli scripturam κραπάταλοι esse certum est, quod iam

Porsonus Advv. p. 262. vidit, saepissime enim κραπατάλλοι vocantur.

76 I.

Athenaeus XIV. p. 646 C.: Ψωθία, τὰ ψαθύρια. Φερεκράτης Κραπατάλοις

Λήψει δ' ἐν Ἅιδου κραπάταλον τριωβόλου
Καὶ ψωθία.

De ipso fragmento iam dixi; Meinekius l. l. τριωβόλου forsitan delendum esse coniicit.

77 II.

Scholiasta Aristophanis Pac. 748. Aeschylus de se ipso loquitur:

Ὅστις γ' αὐτοῖς παρέδωκα τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας.

Vulgatam ὅστις ἁ. παρέδωκε emendavit Porsonus Suppl. Praef. ad Eurip. Hecub. p. XLVIII, quod probarunt Meinekius Q. sc. II. p. 38. et Dindorfius ad Aristoph. fragm. p. 25. Similia Aeschylus loquitur in Aristophanis Ranis, et in eiusdem fragmento apud Athenaeum I. p. 21 F., quod Welckerus ex altera Ranarum editione, Meinekius l. l. autem e Gerytade desumptum credunt; Dindorfius l. l. pro Aristophane Pherecratem reponendum coniicit.

78 III.

Photius v. Φίλιος II. p. 647 s. Suidas v. ead. III. p. 601.: Φίλιος Ζεύς, ὁ τὰ περὶ τὰς φιλίας ἐπισκοπῶν· — Φερεκράτης Κραπατάλοις

Τοῖς δὲ κριταῖς
Τοῖς νυνὶ κρίνουσι λέγω,
Μὴ 'πιορκεῖν μηδ' ἀδίκως
Κρίνειν, ἤ, νὴ τὸν Φίλιον,
Μῦθον εἰς ὑμᾶς ἕτερον
Φιλοκράτης λέξει, πολὺ τού-
Του κακηγοριστότερον.

E parabasi desumptum est fragmentum. 5. μῦθος vulgo, quod emendarunt Meinekius Cur. crit. p. 40 s. et Porsonus.

7. Suidas κακηγορικώτερον. Pollux II, 4, 127. a Pherecrate κακηγορίστερον dictum affert, quod hic posuerunt Meinekius l. l. et Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 730. Philocrates demagogus et parasitus, a Demosthene π. παραπρεσβ. p. 375. et 405. reprehensus. cf. Plutarchus Demosth. 16. et Moral. p. 668 A. H. St. et Eubulus apud Athenaeum I. p. 8 B. C. Meinekius Comm. misc. I. p. 20. Φερεκράτης coniecit, quam emendationem maxime mihi placere fateor. Sic Elmsleius quoque l. l. et Meinekius rursus in Quaest. scen. II. p. 35. (cf. fr. 42.) attamen recipere non sum ausus, quum similia me legisse non meminerim.

IV. 79

Athenaeus XI. p. 485 D., ubi de λεπαστῇ, poculi genere, loquitur:

Τῶν θεατῶν δ' ὅστις —
Διψῇ, — — —
— λεπαστὴν λαψάμενος
Μεστὴν ἐκχαρυβδίσαι.

Lycophron ἐν τῷ ἐνάτῳ περὶ κωμῳδίας haec verba Pherecratis ob vocem λεπαστή attulerat. 1. ὅστις ἂν Toupius ad Longinum 44., quod Dindorfius recepit, cui metrum videtur Eupolideum. 4. ἐχαρυβδίσε Casaubonus; ipse cum Dindorfio ita dedi, ut ille e lectione MStorum ἐκκαρύβδισαι edidit [a]. Dobreeus ad Aristoph. Plut. 1012. vocem ἐκχαρυβδίζειν vel ἐγχαρυβδίζειν latere suspicatus est, sed de metro sibi non constare ait. Ipse digessi, ut metrum sit idem cum praecedente, quia ex eadem mihi parabasi petitus visus est totus locus poetae; ideoque lacunas indicavi. Omnino autem huc referam locum Philochori (ex Atthide) apud Athenaeum XI. p. 464 F. Ἀθηναῖοι τοῖς Διονυσιακοῖς ἀγῶσι τὸ μὲν πρῶτον ἠριστηκότες καὶ πεπωκότες ἐβάδιζον ἐπὶ τὴν θέαν καὶ ἐστε-

---

[a] Toupius l. l. ἐχαρύβδισε Μεστὴν legit.

φατνώμενοι ἐθεώρουν, παρὰ δὲ τὸν ἀγῶνα πάντα οἶνος αὐτοῖς ᾠνοχοεῖτο καὶ τραγήματα παρεφέρετο, καὶ τοῖς χοροῖς εἰσιοῦσιν ἐνέχεον πίνειν, καὶ διηγωνισμένοις ὅτ' ἐξεπορεύοντο ἐνέχεον πάλιν· μαρτυρεῖν δὲ τούτοις καὶ Φερεκράτη τὸν κωμικὸν, ὅτι μέχρι τῆς καθ' ἑαυτὸν ἡλικίας οὐκ ἀσίτους εἶναι τοὺς θεωροῦντας.

80 V.

Athenaeus III. p. 75 B. Τῶν καλουμένων φιβάλεων σύκων πολλοὶ μὲν μέμνηνται τῶν κωμῳδιοποιῶν, ἀτὰρ καὶ Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις

Ὦ δαιμόνιε πύρεττε μηδὲν φροντίσας,
Καὶ τῶν φιβάλεων τρῶγε σύκων τοῦ θέρους,
Κἀμπιμπλάμενος κάθευδε τῆς μεσημβρίας·
Κᾆτα σφακέλιζε καὶ πέπρησο καὶ βόα.

Huc respicit Athenaeus III. p. 80 A. Ἄλλοι δέ φασιν ὅτι μὴ δεῖ σῦκα προσφέρεσθαι μεσημβρίας· νοσώδη γὰρ εἶναι τότε, ὡς καὶ Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις εἴρηκεν. 3. τὰς Schweighäuserus in τῆς mutavit.

81 VI.

Athenaeus II. p. 55 B. sine nomine fabulae, et IX. p. 366 D.: τὸ τακερὸν — ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ — καὶ Φερεκράτης Κραπατάλοις

Τακεροὺς ποιῆσαι τοὺς ἐρεβίνθους αὐτόθι!

Loco priore ποιήσεις et εὐθέως legitur. αὐτόθεν Schweigh.

82 VII.

Athenaeus XIV. p. 645 E. Ἐγκρίδες, πεμμάτιον ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ καὶ μετὰ τοῦτο μελιτούμενον. — Φερεκράτης δ' ἐν Κραπατάλοις

Ταῦτ' ἔχων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἁρπαζέτω τὰς ἐγκρίδας.

Cf. Hesychius I. c. 1072. et 1073. ἐγχρίδας Toupius cur. noviss. in Suid. p. 176.

83 VIII.

Athenaeus XV. p. 700 C.: Φερεκράτης δ' ἐν Κραπατάλοις τὴν νῦν λυχνίαν καλουμένην λύχνειον κέκληκε διὰ τούτων

Τίς τῶν λυχνείων ἡ 'ργασία; B. Τυῤῥηνική.

Ποικίλας γὰρ ὅσας αἱ παρὰ τοῖς Τυῤῥηνοῖς ἐργασίαι, φιλοτέχνων ὄντων τῶν Τυῤῥηνῶν. Huc respicit Eustathius ad Homeri Odyss. η'. p. 1571, 19.

IX. 84

Photius s. v. I. p. 307. *νωτοπλῆγα, μαστιγίαν τὸν εἰς τὰ νῶτα πληγὰς λαμβάνοντα· Φερεκράτης Κραπατάλοις,*

Καὶ νωτοπλῆγα μὴ ταχέως διακονεῖν.

X. 85

Suidas v. *ἀγυιαί* I. p. 41. Zonaras v. ead. I. c. 20. Scholiasta Aristophanis Vesp. 870. de Apolline *ἀγυιεύς* dicto:

Ὦ δέσποτ' Ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου.

Cf. ad Cratinum p. 91.

XI. 86

Suidas v. *ἀνεῴγεισαν* I. p. 206. Zonaras v. ead. I. c. 215. *Συναγωγὴ λ. χρ.* v. ead. p. 399.: *Φερεκράτης Κραπατάλοις* (ubi Bekkerus *κραταπάλλοις* semper edidit)

Οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετ' οὐδ' ἀνεῴγει μοι θύραν.

Porsonus Advv. p. 296. vulgatam *ἀνέῳγε* emendavit.

XII. 87

Suidas v. *ἀπεῤῥε* I. p. 255. *περιέῤῥων* III. p. 86.: *ἔῤῥων, ὃ σημαίνει τὸ φθειρόμενος. Φερεκράτης Κραπατάλοις*

Ζητῶ περιέῤῥων αὐτὸν ἐξ ἑωθινοῦ.

„A tempore matutino urbem perreptans ipsum quaero." Valckenaerius ad Eurip. Hippol. 973. p. 268. qui *ζητῶν*, quod vulgo legebatur, emendavit, ut Elmsleius ad Eurip. Heracl. 210.

XIII. 88

Συναγωγὴ λ. χρ. p. 418.: *ἀπαρτί· παρὰ τοῖς κωμικοῖς τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου· Φερεκράτης Κραπατάλοις*

Τί δαί; τί σαυτὸν ἀποτίνειν τῷδ' ἀξιοῖς; φράσον μοι.

B. *Ἀπαρτὶ δῆτα προσλαβεῖν παρὰ τοῦδ' ἔγωγε μᾶλλον.*

1. Vulgo *τίς αὐτὸν ἀποτίνει τὸ δ'*, quae emendavit

Dobreeus ad Aristoph. Plut. 388. τίς αὐτὸν ἀποκτείνειεν τοῦθ' ἄξιος. Lobeckius ad Phryn. p. 20. 1 s. Verba φράσον — προσλαβεῖν citant Scholiasta Aristophanis Plut. l. l. et Suidas s. v. I. p. 250., in quibus προλαβεῖν est, et vocem ἀπαρτὶ ex hoc loco affert Zonaras t. I. c. 284. Hemsterhusius ad scholiastae l. l. veram lectionem invenire non potuit; praeterea δῆτα — ἔμελλον coniecit Dobreeus l. l.

89 XIV.

Pollux VII, 32, 152: Φερεκράτης Κραπατάλοις·

Σῦκα τῶν διφόρων.

Cf. Aristophanes Eccles. 707. et Athenaeus III. p. 77 D.

90 XV.

Pollux X, 9, 45.: Ὅτι δὲ οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ἀποπάτου τὰ λάσανα ὀνομαστέον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ τιθεμένου καὶ ἀναιρουμένου, μαρτυρεῖ — Φερεκράτης Κραπατάλοις·

Πρὸς τῇ κεφαλῇ μου λάσανα καταθεὶς πέρδεται.

Huc respicit Photius I. p. 209. Sic Horatius Serm. I, 6, 108.

91 XVI.

Pollux X, 23, 89. Ἡ μαχαιρὶς ὡς ἐπιτοπολὺ ἐπὶ τῆς κουρίδος, ἀλλ' ὅταν Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις φῇ

Μάχαιραν ἄρ' ἐνέθηκας; B. Οὔ. A. Τί μ' εἴργασαι;

Ἀμάχαιρος ἐπὶ βόεια νοστήσω κρέα,

Ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος;

1. Vulgo ἐνέθηκά σου, emendarunt Porsonus Advv. p. 295. et Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 715. 3. Cf. in Κοριαννοῖ fr. 70. et 71., ita ut paene credam, hic ἐν Κοριαννοῖ apud Pollucem legendum esse.

92 XVII.

Etymol. M. s. v. c. 243, 16. sine fabulae nomine, (Zonaras s. v. I. c. 459. sine poetae nomine priorem habet versum), sed ex hac fabula petitum esse fragmentum ex

Antiatticista p. 86. apparet: ἡ αἰτιατικὴ τὴν γυνὴν, οἷον

Ὡς ἄτοπόν ἐστι μητέρ' εἶναι καὶ γυνήν.

Καὶ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν.

Ἀλλ' ὁρῶ τὰς γυνάς.

Zonaras καὶ μητέρ' habet. cf. Intpp. ad Gregor. Cor. p. 345. not. et Buttmannus Gramm. Gr. ampliore t. II. p. 404.

XVIII. 93

Antiatticista p. 89.: δυσημερεῖν, Φερεκράτης Κραπατάλοις.

XIX. 94

Priscianus XVIII. c. 1191, 5. t. II. p. 224. Krehl. Φερεκράτης Κραπατάλοις·

Ὡς τοι κακὸν ὄζει τανα μυδυναμαι γλυκύ.

In Putschiana erat Φ. πετάλοις, quod Krehlius in πετάλῃ mutavit, sed Κραπατάλλοις duo praebent MSSti apud Spengelium ad Varronem p. 619. Vulgo ὄζει τἄμὰ μή τι γ' ἀλλὰ γ., in Aldina ὡς τοι κακὸν ὄζει tantum exstat, MS. Monacensis habet, ut edidi, cuius ὄξει tamen correxi. Dobreeus ad Aristoph. Plut. 1021. ὥστ' ῥυ κ. ὄζει θ' αἱμάτιά γ' ἀλλὰ γλυκύ coniecit.

Λ Η Ρ Ο Ι.

Nihil de argumento fabulae fragmenta demonstrant.

95 I.

Athenaeus III. p. 95 D., ubi de voce *ῥύγχος* loquitur: *Φερεκράτης Λήροις*

Ὡς οὐχὶ τουτὶ ῥύγχος ἀτεχνῶς ἔσθ' ὑός.

96 II.

Athenaeus VI. p. 228 E. *τήγανον εἴρηκεν ἐν μὲν Λήροις* (vulgatam *μενδήροις* emendavit Casaubonus) *Φερεκράτης οὕτως*

Ἀπὸ τηγάνου τ' ἔφασκεν ἀφύας — φαγεῖν.

Citat Eustathius ad Homeri Odyss. ι. p. 1862, 18. *ἂν* inseruit Dindorfius. *ἔφασκέ νιν ἀφ. φ.* Iacobsius Add. p. 139.

97 III.

Athenaeus X. p. 424 B. *Φερεκράτης ἐν Λήροις ἀργυροῦν κύαθον ὠνόμασε.* Pollux VI, 19, 105. *Φερεκράτης ἐν Λήροις κυάθιον δὲ ἀργυροῦν, ᾧ τὸ μύρον ἐγχέομεν.*

98 IV.

Athenaeus XV. p. 690 D. *Βρενθίου δὲ μύρου μνημονεύει Φερεκράτης ἐν Λήροις οὕτως*

Ἔστην δὲ κἀκέλευον ἐγχέασθαι
Νῷν μύρον βρένθιον, ἵνα τοῖς ἰοῦσιν ἐγχέῃ.

Iacobsius Add. p. 363. *ἐγχεῖσθαι μ. Νῷν βρ.* Dindorfius tetrametros fuisse coniicit, quare *Νῷν βρ. μ. ἵνα τοῖς ἰοῦσιν ἐγχέῃ τις* suspicatur. Ipse vulgatam retinui.

99 V.

Pollux X, 22, 79. *τὸν πυθμένα καὶ πύνδακα ἄλλοι τε καὶ Φερεκράτης ἐν Λήροις*

Λαβοῦσα μὲν τῆς χοίνικος τὸν πύνδακ' εἰσέκρουσεν.

Unum vidit esse tetrametrum Bentleius epist. sec. ad Hemsterhus. p. 99.

VI. 100

Suidas v. χρὴ III. p. 683. Φερεκράτης Λήροις

Τὸ δ' ὄνομά μοι κάτειπε τί σε χρῆσται καλεῖν.

Vulgatam χρῆσθαι emendavit Hermannus ad Sophoclis Oed. Colon. 505. p. 113.

VII. 101

Photius I. p. 188.: Κυντέρωτατα· καὶ κυντατώτατα λέγουσιν. — Φερεκράτης Λήροις

Εἶθ' ἕτερα τούτων ποιοῦντα πολλὰ κυντερώτερα.

Vulgo ἔπειτα, quod correxit Meinekius ad Menandr. p. 396. ἔπειτα (καὶ) ἕτερα τούτων Porsonus edidit, ἔπειτα χἄτερα Blomfieldus in Edinburgh Review t. 42. p. 337. et Osannus in diariis Halensibus a. 1825. c. 630.

VIII. 102

Photius v. ὄχθοιβος I. p. 366. ὀχθοιβός, λῶμα· Φερεκράτης Λήροις

Μίτραν ἁλουργῆ, στρόφιον, ὀχθοιβόν, κτένα.

De ὀχθοίβῳ cf. Hesychius II. c. 829. et Boettigerus ad Vasengem. I, 3. p. 225 s. not.

ΜΕΤΑΛΛΕΙΣ.

Harpocratio p. 119. de hac fabula ait: ἔστι δὲ καὶ δρᾶμα Φερεκράτους Μεταλλεῖς, ὅπερ Νικόμαχόν φησι πεποιηκέναι Ἐρατοσθένης ἐν ἑβδόμῳ περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. Maxime e colore orationis hoc videtur fecisse, cuius unum exemplum Photius dedit; plura quaerere studuerunt Bernhardy in Eratosth. p. 230. s. et Meinekius Quaest. scen. II. p. 33. Athenaeus quum uno loco de scriptore comoediae dubitanter loquutus sit, altero tamen ita diserte eum Pherecratem dicit, ut nobis nihil de hac re certi statuendum sit; saepius enim poeta locutionibus minus Atticis usus videtur, ut supra voces ἀθηναίαις, γυνήν, et γυνάς habuimus. Nicomachus ille quis fuerit iam supra ad Ἀγρίους diximus.

103 I.

Photius s. v. I. p. 32. Εὐθὺς Λυκείου. τὸ εἰς Λύκειον· ὅθεν Ἐρατοσθένης καὶ διὰ τοῦτο ὑποπτεύει τοὺς Μεταλλεῖς· καὶ Εὐριπίδης οὐκ ὀρθῶς· Τὴν εὐθὺς Ἄργους καὶ Ἐπιδαυρίας ὁδόν.

Vulgo εὐθύ, quod iure correxit Meinekius Q. sc. II. p. 33., ut e loco Euripidis Hippolyto v. 1197. apparet. (Nemo eorum, qui indicem ad Photium conscripserunt, hunc locum inde sumptum animadverterant). Cf. Lobeckius ad Phryn. p. 144. Bernhardy Eratosth. p. 230. et Buttmannus Gramm. Gr. ampl. II. p. 290. not.

104 II.

Erotianus s. v. p. 56. ἀρμῶ, ἡσυχῆ, μικρῶς, ὡς καὶ Φερεκράτης ἐν Μεταλλεῦσιν.

Vulgo μεταλλοῦσιν, emendavit Bernhardy l. l., qui hanc vocem ab Atticorum usu remotam ait, quod Mei-

nekius l. l. probavit. Hesychius I. c. 541. ἀρμοῖ, ἀρτίως, ἡσύχως.

III. 105

Athenaeus XV. p. 685 A. B., ubi de corollis loquitur, ὁ δὲ πεποιηκὼς τοὺς εἰς αὐτὸν (Φερεκράτην) ἀναφερομένους Μεταλλεῖς φησὶν

Ὑπ' ἀναδενδράδων ἁπαλὰς ἀσπαλάθους πατοῦντες,
Ἐν λειμῶνι λωτοφόρῳ κύπειρόν τε δροσώδη,
Κάνθρύσκου μαλακῶν τ' ἴων λείμακα καὶ τριφύλλου.

1. Vulgo πατῶντες, emendavit Dindorfius e codice Laurentiano. πατῶν τις coniecit Hermannus E. D. M. III, 3. p. 575 s. 3. quid τριφύλλου sit ipse Athenaeus nescire videtur.

IV. 106

Athenaeus VI. p. 268 E — 269 C. poetas, qui vitam beatam descripserunt, recensens ait: ὧν εἷς ἐστιν ὁ Ἀττικώτατος Φερεκράτης, ὃς ἐν μὲν τοῖς Μεταλλεῦσί φησιν

Πλούτῳ δ' ἐκεῖν' ἦν πάντα συμπεφυρμένα,
Ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς πάντα τρόπον εἰργασμένα.
Ποταμοὶ μὲν ἀθάρης καὶ μέλανος ζωμοῦ πλέῳ
Διὰ τῶν στενωπῶν τονθολυγοῦντες ἔρρεον
Αὐταῖσι μυστίλαισι, καὶ ναστῶν τρύφη,
Ὥστ' εὐμαρῆ γε καὐτομάτην τὴν ἔνθεσιν
Χωρεῖν λιπαρὰν κατὰ τοῦ λάρυγγος τοῖς νεκροῖς.
Φύσκαι δὲ καὶ ζέοντες ἀλλάντων τόμοι
Παρὰ τοῖς ποταμοῖς σίζοντ' ἐκέχυντ' ἀντ' ὀστράκων.
Καὶ μὴν παρῆν τεμάχη μὲν ἐξωπτημένα
Καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐτρεπῆ,
Τευτλοῖσί τ' ἐγχέλυα συγκεκαλυμμένα.
Σχελίδες δ' ὁλόκνημοι πλησίον τακερώταται
Ἐπὶ πινακίσκοις καὶ δίεφθ' ἀκροκώλια
Ἥδιστον ἀτμίζοντα, καὶ χόλικες βοός,
Καὶ πλευρὰ δελφάκει' ἐπεξανθισμένα
Χναυρότατα παρέκειτ' ἐπ' ἀμύλοις καθήμενα.

Παρῆν δὲ χόνδρος γάλακτι κατανενιμμένος
Ἐν καταχύτλοις λεκάναισι καὶ πύου τόμοι.
B. *Οἴμ' ὡς ἀπολεῖς μ' ἐνταῦθα διατρίβουσ' ἔτι,*
Παρὸν κολυμβᾶν ὡς ἔχετ' εἰς τὸν Τάρταρον. —
A. *Τί δῆτα λέξεις τἀπίλοιπ' ἤνπερ πύθῃ;*
Ὀπταὶ κίχλαι δ' ἐπὶ τοῖσδ' ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι
Περὶ τὸ στόμ' ἐπέτοντ' ἀντιβολοῦσαι καταπιεῖν,
Ὑπὸ μυῤῥίναισι κἀνεμώναις κεχυμέναι.
Τὰ δὲ μῆλ' ἐκρέματο τὰ καλὰ τῶν καλῶν ἰδεῖν
Ὑπὲρ κεφαλῆς, ἐξ οὐδενὸς πεφυκότα.
Κόραι δ' ἐν ἀμπεχόναις τριχάπτοις ἀρτίως
Ἡβυλλιῶσαι καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι
Πλήρεις κύλικας οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου
Ἤντλουν διὰ χώνης τοῖσι βουλομένοις πιεῖν.
Καὶ τοῦδ' ἑκάστου 'ἰ φάγοι τις ἢ πίοι,
Διπλάσι' ἐγίγνετ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πάλιν.

Fragmentum elegantissimum, quamquam Bernhardy Eratosth. p. 231. dicit, ab expilatore e Teleclidis versibus apud Athenaeum VI. p. 268 B.—D. magnam partem illud concinnatum esse. Convertit Natalis Comes Mytholog. II, 2. V. 3. et 4. citat Pollux VI, 9, 58., ubi est ἀθάρας, cf. Piersonus ad Moerin p. 184. πλέοι etiam Eustathius ad Homeri Il. ρ. p. 1095, 18. quod Meinekius Q. sc. II. p. 33. suspectum habet; Dindorfius πλέῳ e coniectura edidit. Ipse omnia reliqui, quae vel minus Attica vel saltem rarius usitata hic occurrunt, ut πλέοι, τονθολυγοῦντες, ἐγχέλυα, γάλατι, τὰ ῥόδα brevi ᾰ. 4. τονθορυγοῦντες Pollux, quod Casaubonus probavit, ut Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 683. τονθολυγοῦντες MS. unus. cf. Photius II. p. 594. Hesychius II. α. 1400. ibique intpp. 6. vulgatam εὔμαρῆ ἧγεν αὐτόματ' εἰς emendavit Casaubonus, qui tantum τε habet. 8—19. citat Pollux VI, 9, 58—60. 8. φ. τε Pollux. 9. σίζοντες Athenaeus, e Polluce emendatus. Recte Porsonus Tracts p. 281. improbavit coniecturam Piersoni π.

τοῖσι ποταμοῖσιν ἐκ. 12. Hic versus Athenaeo deest. Piersonus ἐγχέλεια, quod Dindorfius probavit, sed Porsonus l. l. ἐγχέλυα vel ἐγχέλυια defendi posse credit. 13. 14. Citat Athenaeus III. p. 96 A., ubi legitur σκελίδες, et Pollux II, 4, 191. σκελίδες ὀλόκνημοι ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ait, sed p. 96. est σχελίδες et sic hoc loco MS. unus, quod Dindorfius edidit. Hesychius II. c. 1329. σχελίδες, κρέα ἐπιμήκη τετμημένα, οἱ δὲ, πλευρίδες. Idem II. c. 744. ὀλόκνημοι, ὀλομελεῖς. 14. πινακίσκων Pollux. 15. ἀναζμίζοντα coniecit Dindorfius. χόλιξ Pollux. 17. χαυνότερ' ἐπέκειτ' Pollux, et ἀμύλων. 18. μεμιγμένος Pollux. Vulgatam γάλακτι, quae metro adversatur, Dindorfius ad Aristoph. fragm. p. 231. in γάλατι mutavit, eodem modo in Antiphanis fragmento apud Athenaeum X. p. 449 B. γαλατοθρέμμονα emendans. 19. *) Pollux κάμυλον τόμοι, quod Casaubonus probavit. Athenaeus vulgo πόντομ', MSSti πυος τόμοι, πυοτομοι, unde Villebrunius verum elicuit. Hesychius II. c. 1082. πύον, γάλα τὸ πρῶτον, ὃ πήγνυται ἑψόμενον. 23 s. citat Pollux VI, 9, 60. κίχλαι γὰρ ἀνάβραστ' Athenaeus, et Pollucis editiones post Aldinam, quae κ. δ' ἐπὶ τοῖς δ' ἀνάβροις τ' ἠρτ. habet, unde emendavit Porsonus ad Eurip. Med. 44. 24. Similis locus Teleclidis apud Athenaeum VI. p. 268 B. v. 5. 26. ἐκρέμαντο correxit Porsonus Advv. p. 105 s. cf. Dobreeus ad Aristoph. Plut. 145. τὰ καλὰ τῶν καλῶν Bernhardy Eratosth. p. 231. locutionem a comicorum sermone abhorrentem dicit, sed bene Meinekius Q. sc. II. p. 33. affert fragmentum Dioclis apud Photium I. p. 124., ubi est τὰ κακὰ τῶν κακῶν. 27. οὐθενός correxit Dindorfius. 28. ἀμπεχόναισι τριχύφοις vulgo. Ambas lectiones praebuerunt MSSti, quas Schweighäuserus et Dindorfius probarunt.

---

*) ἐκ, quod in contextu editionis Dindorfianae legitur, ex errore typographi natum videtur.

Hesychius II. c. 1422. τριχαπτόν. τὸ βαμβύκινον ὕφασμα ὑπὲρ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἀπτόμενον, ἢ πολύτιμον. cf. ad Pollucem X, 32. verba ἀρτίως ἠβυλλιῶσαι et sequentia ad Aristophanem expressa dicit Bernhardy Eratosth. l. l., respiciens, ut videtur, locum in Ranis 515 s. ὀρχηστρίδες Ἡβυλλιῶσαι κἄρτι παρατετιλμέναι. 29. Brevem ᾰ ante litteram ρ̄ in vocibus τὰ ῥόδα apud comicos vetustissimos inveniri negat Meinekius l. l. 30 s. πλήρεις — χώνης citat Pollux X, 20, 75. 32. vulgo ἕκαστος. ἑκάστοτ' Iacobsius Add. p. 160. melius Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 339. in auctario, qui mox ὅτι φ. τις coniecit. τις duo MSSti pro vulgata τὶ dederunt. 33. vulgo ἐγένετ', Elmsleius l. l. διπλάσιον ἐγένετ', ἐγίνετ' tres MSSti, Iacobsius Add. p. 160. et Porsonus Advv. p. 105 s., optime Dindorfius ἐγίγνετ'. Porsonus apud Dobreeum ad Aristoph. Plut. 867. αὖθις ἐξ ἀρχῆς πάλιν legit. Ceterum hic vitam fortunatam apud inferos describi e vv. 7. et 21. apparet.

ΜΥΡΜΗΚΑΝΘΡΩΠΟΙ.

Argumentum non satis constat: Deucalionis quaedam fuerunt partes, ut e fragmentorum primo apparet; omnino autem videtur fuisse fabula ad imitationem Cratetis ficta.

I. 107

Athenaeus VIII. p. 335 A. τῷ παιδὶ παρακελεύσομαι κατὰ τοὺς Φερεκράτους Μυρμηκανθρώπους

Μηδέ ποτ' ἰχθῦν, ὦ Δευκαλίων, μηδ' ἢν αἰτῶ, παραθῇς μοι.

Eundem versum citat Eustathius ad Homeri Odyss. μ. p. 1720, 46. vulgo ἄν, emendavit Dindorfius. μ. l. ὦ Δ. Μηδ' ἐὰν αἰτῶ. π. μοι Porsonus ad Aristoph. Equit. 388. similia Iacobsius Add. p. 182.

II. 108

Athenaeus VI. p. 229 A. Καὶ Φερεκράτης ἐν Μυρμηκανθρώποις φησὶ

Σὺ δ' ἀποτηγανίζεις.

III. 109

Athenaeus VII. p. 287 A. Φερεκράτης δ' ἐν Μυρμηκανθρώποις εἰπὼν

Τί ληρεῖς; ἀλλὰ φωνὴν οὐκ ἔχειν
Ἰχθῦν γε φασὶ τὸ παράπαν·

ἐπιφέρει·

Νὴ τὼ θεώ,
Κοὐκ ἔστιν ἰχθῦς ἄλλος οὐδεὶς ἢ βόαξ.

Citat Etymol. M. c. 218, 31. et tertium versum Zonaras I. c. 413. sine nomine fabulae. 1. Verba τί ληρεῖς Athenaeo desunt, in quo est ἄλλον, et in v. 2. γε deest. cf. Meinekius Cur. crit. p. 40. 3. οὐκ Athenaeus. Ob sen-

suum verba *Φωνεῖν δυνάμενος* adiici voluit Blomfieldus Glossar. in Aeschyli Pers. p. 155. Lips.

110 IV.

Photius s. v. II. p. 573. Suidas v. ead. III. p. 440. Etymol. M. c. 750, 10. *Τεθολωμένος· καὶ ἐπὶ χαρᾶς· Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις·*

Γελῶντα καὶ χαίροντα καὶ τεθολωμένον.

Καὶ ἐπὶ λύπης·

Ὑπὸ τῆς ἀνίας ἀνεθολοῦθ' ἡ καρδία.

Versum alterum quoque Pherecrati tribuendum esse Hermannus et Porsonus Indice ad Photium viderunt. *ἀπεθολοῦθ'* Suidas, *ἀνεθολοῦτο δ'* Etym. M., *ἀλεθόλου δ'* MS. Photii, sed bene Toupius Curis noviss. in Suidam p. 282 s. Hesychius I. c. 357. *ἀνεθολοῦτο, ἀνεταράσσετο.*

111 V.

Pollux VII, 16, 73. *Τὸ ἐργαλεῖον καθ' οὗ ἔκλωθον ἐξαρτῶντες τὰ στυππεῖα γέρων ἐκαλεῖτο. ἦν δὲ ἐκ ξύλου πεποιημένον κιόνιον, χεῖρας Ἑρμοῦ τετραγώνου ἔχον, ᾧ γέροντος ἐπῆν πρόσωπον, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄνομα. Φερεκράτης δὲ φησὶν ἐν Μυρμηκανθρώποις*

Ἀλλ' ὡς τάχιστα τὸν γέρονθ' ἱστὸν ποιεῖ,
Ἀφ' οὗ τὸ λίνον ἦν.

112 VI.

Pollux X, 23, 91. *Φερεκράτης ἐν Μυρμηκανθρώποις·*

Ἀλλὰ κἀν κοίταισιν ἐμοὶ — ἀποκεῖνθ' ἃ μέλλομεν
Ἀριστήσειν.

Vulgo *καὶ ἐν κοίταις ταῖς ἐμοὶ.* MS. *καὶ κοίτας τὰς ἐν ἐμοὶ ἀποβάνθ'.* Bentleius epist. sec. ad Hemsterhus. p. 100. *ἐν κοίταις ἔνι γ' οὔτ' ἀπόβληθ', ἃ 'μέλλομεν,* Meinekius Q. sc. II. p. 38. not. *κἀν κοίταισιν ἐμαῖσιν ἀπ.* coniecerunt. Ipse *ταῖς* delevi, et lacunam indicasse satis habui.

113 VII.

Pollux VII, 3, 17. *τὴν θεραπαινίδα καὶ θρεπτὴν*

ἐρεῖ ὅστις βούλοιτο ἕπεσθαι Φερεκράτει εἰπόντι ἐν Μυρμηκανθρώποις

Μανίαν θρεπτήν.

Mania nomen servae, ut Manes servi, quod saepius apud comicos occurrit.

VIII. 114

Scholiasta Platonis ad leges p. 460. Zenobius IV, 23. p. 85.

Ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι.

Proverbium de iis, qui omnia audent; nam τρὶς ἓξ κύβοι victoriam dant, tres iactus autem perdunt. cf. Blomfieldus Glossar. in Aeschyli Agamemn. 32.

IX. 115

Suidas v. αἰγίς I. p. 642. αἰγὶς, καταιγίς. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις

Οἴμοι κακοδαίμων, αἰγὶς ἔρχεται.

Inde αἰγίζειν et καταιγίζειν dicitur, cf. Blomfieldus Glossar. in Aeschyli Sept. c. Theb. p. 101 s. Lips.

X. 116

Suidas v. ἀρτίως I. p. 339. Συναγωγὴ λ. χρ. p. 448.: ἀρτίως, τὸ πρὸ ὀλίγου, Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις·

Ξένη γυνὴ γραῦς ἀρτίως ἀφιγμένη.

XI. 117

Suidas v. ἀρᾶται I. p. 308. Συναγωγὴ λ. χρ. p. 442. Eustathius ad Homeri Odyss. β. p. 1438, 37. Φερεκράτης ἐν Μυρμηκανθρώποις

Ὕστερον ἀρᾶται κἀπιθεάζει τῷ πατρί.

Suidas falso κἀπιθειάζει, cf. Toupius Emm. in Suid. P. I. p. 53. Hesychius I. c. 1354. Ἐπιθεάζει, θεοὺς ἐπικαλεῖται., ubi cf. intpp. D'orvillius ad Charit. V, 7. p. 490. et Buttmannus Lexilogi II. p. 110 s.

XII. 118

Scholiasta Aristophanis Vesp. 672., ubi vulgo μυρμηκανθρώπῳ, vocem λαγαρίζεσθαι sine explicatione affert; cf. ad Hesychium II. c. 407.

ΠΕΡΣΑΙ.

De hac quoque fabula dubitatum est; afferuntur enim paene semper *οἱ ποιήσαντες τοὺς Πέρσας*, ut in locis apud Athenaeum et Scholiastam Aristophanis. Ipse tamen e numero fabularum eiicere nolui; cf. Meinekius Q. sc. II. p. 34. Athenienses auri Persarum cupidos irrisos fuisse coniicit Ritterus de Aristoph. Pluto p. 73 — 76. (Bonnae 1828.)

119 I.

Athenaeus III. p. 78 D. *Φερεκράτης δὲ ἢ ὁ πεποιηκὼς τοὺς Πέρσας φησὶν*

Ἦν δ' ἡμῶν σῦκόν τις ἴδῃ διὰ χρόνου νέον ποτέ,
Τὠφθαλμὼ τούτῳ περιμάττομεν τὼ τῶν παιδίων.

ὡς καὶ ἰάματος οὐ τοῦ τυχόντος τῶν σύκων ὑπαρχόντων. 2. *τὠφθ. π. γε τοῦτο τῶν π.* vulgo. *τ. π. τούτῳ τ. π.* Casaubonus. *ἢν δ' ἴδῃ Σ. τις ἡμῶν δ. χ. ν. π., τὠφθαλμιδίω π. γε τουτωΐ Τ. π.* Porsonus Advv. p. 59., sed metrum Eupolideum recte agnovit Erfurdtius in Horreo Regiomontano p. 442 s., qui coniecit *τ. π. τούτῳ τὼ τῶν π.* Ipse, ut Dindorfius, Hermanni E. D. M. III, 4. p. 581. rationem secutus sum.

120 II.

Athenaeus VI. p. 228 E. *τήγανον εἴρηκεν* — *ἐν Πέρσαις ὁ αὐτὸς* (scilicet Pherecrates)

Ἐπὶ τηγάνοις καθίσαντ' ὑφάπτειν τοῦ φλέως.

121 III.

Athenaeus VI. p. 269 C. D., ubi Pherecratis locum e *μεταλλεῦσι* de vita fortunata attulit, adiicit, *κἂν τοῖς Πέρσαις δέ φησι*

Τίς δ' ἔσθ' ἡμῖν τῶν σῶν ἀρότων ἢ ζυγοποιῶν ἔτι χρεία,
Ἢ δρεπανουργῶν, ἢ χαλκοτύπων, ἢ σπέρματος, ἢ χαρακισμοῦ;
Αὐτόματοι γὰρ διὰ τῶν τριόδων ποταμοὶ λιπαροῖς ἐπιπάστοις
Ζωμοῦ μέλανος καὶ Ἀχιλλείοις μάζαις κοχυδοῦντες ἐπιβλὺξ
Ἀπὸ τῶν πηγῶν τῶν τοῦ Πλούτου ῥεύσονται, σφῶν ἀρύτεσθαι.
Ὁ Ζεὺς δ' ὕων οἴνῳ καπνίᾳ κατὰ τοῦ κεράμου βαλανεύσει,
Ἀπὸ τῶν δὲ τεγῶν ὀχετοὶ βοτρύων μετὰ ναστίσκων πολυτύρων
Ὀχετεύσονται, θερμῷ σὺν ἔτνει καὶ λειριοπολφανεμώναις.
Τὰ δὲ δένδρ' ἡμῖν τἀν τοῖς ὄρεσιν χορδαῖς ὀπταῖς ἐριφείοις
Φυλλοροήσει, καὶ τευθιδίοις ἁπαλοῖς κίχλαις τ' ἀναβράστοις.

1. 2. Simillimus locus Aristophanis Pluto 510—516. Pollux VII, 26, 115. ait: *καὶ ζυγοποιεῖν, ὡς ἐν Πλούτῳ Ἀριστοφάνης·* quum autem haec vox ibi non inveniatur, ad v. 513. *ἢ τροχοποιεῖν* retulerunt, sed Dobreeus ad Aristoph. Plut. 115. Pollucem in poetae nomine errasse et nostri locum respexisse credit. 4. *Ἀχιλλείοις μάζαις*, ex hordeo *Ἀχίλλειον* dicto. Aristophanes Equit. 819. *σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει.*, ubi cf. Scholiasta, et intpp. ad Hesychium I. c. 659 s. Athenaeus III. p. 114 F. 3. et 4. explicat Eustathius ad Homeri Il. *ρ*. p. 1095, 19. 5. *ῥεύσοντας* vulgo, emendavit Casaubonus, et sic MS. unus Epitomes. 6. *Καπνίας* vinum, de quo Athenaeus I. p. 31 E. 7. Legebatur *μετ' ἀμητίσκων καὶ ναστίσκων.* priora e Teleclide apud Athenaeum VI. p. 268 C. v. 12. illata sunt, et delenda vidit Heringa Obss. 21. p. 176. *ναστίσκων* dedit Epitomes MS. unus, pro quo

νανίσκων. Casaubonus coniecerat, νάστος est enim panis magnus ζυμίτης, ut ait Athenaeus III. p. 111 C. 8. Θερμοί vulgo, quod correxit Villebrunius. Λειριοπολφανεμῶναι quid proprie sint, non facile dixerim; est genus edulii, a πολφοῖς, de quibus Hesychius II. c. 1003. et Pollux VI, 9, 61. cf. Schneiderus in Lexico v. πολφός. 9. vulgo δένδρῃ ταὐτοῖς, τὰν τοῖς Casaubonus, optime Dindorfius. Porsonus Advv. p. 90. τὰ δὲ δ. 'ν τοῖς ὄρ. χ. ἐρ. φ. Citat Eustathius ad Homeri Odyss. β. p. 1433, 47.

IV.

122 Athenaeus XI. p. 502 A, Φερεκράτης δὲ ἢ ὁ πεποιηκὼς τοὺς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένους Πέρσας φησὶ

Στεφάνους τε πᾶσι κὠμφαλωτὰς χρυσίδας.

V.

123 Athenaeus XI. p. 502 A. B. τῆς δὲ ἀργυρίδος φιάλης Φερεκράτης μὲν ἐν Πέρσαις οὕτως μνημονεύει

Οὗτος σύ, ποῖ τὴν ἀργυρίδα τηνδὶ φέρεις;

VI.

124 Athenaeus XV. p. 684 F. 685 A. καὶ ὁ Φερεκράτης δὲ ἢ ὁ πεποιηκὼς τὸ δρᾶμα τοὺς Πέρσας μνημονεύων καὶ αὐτὸς ἀνθῶν τινων στεφανωτικῶν φησὶν

Ὦ μαλάχας μὲν ἐξορῶν, ἀναπνέων δ' ὑάκινθον,
Καὶ μελιλώτινον λαλῶν καὶ ῥόδα προσσεσηρώς·
Ὦ φιλῶν μὲν ἀμάρακον, προσκινῶν δὲ σέλινα,
Γελῶν δ' ἱπποσέλινα καὶ κοσμοσάνδαλα βαίνων,
Ἔγχει κἀπιβόα τρίτον παίων', ὡς νόμος ἐστίν.

1. Vulgo ἐξερῶν, quod per evomens explicat Lobeckius ad Phryn. p. 64 s., et Dindorfius servavit. ἐξεμῶν Porsonus Advv. p. 145. Mihi, si conferas sequentia λαλῶν et βαίνων, vera videtur coniectura Dalecampii ἐξορῶν, quam probarunt Casaubonus et Hermannus E. D. M. III, 3. p. 575. διὰ ὑάκινθον correxit Casaubonus. 3. In verbis προσκινῶν δὲ σέλινα obscenitas quaedam latere videtur, si σέλινα pudenda significant, ut aiunt Hesychius II. c. 1167. et Photius II. p. 500. et 506. vulgo σέλινον, pro quo σέλινα tres praebent MSSti. 4. γελῶν δ' ἱππ.

e duobus MSStis inseruit Schweighäuserus, cf. Meinekius Cur. crit. p. 74. 5. vulgo παίων vel παιὼν, Schweighäuserus et Dindorfius παιῶν', quod Hermannus l. l. emendavit. παιᾶν' Blomfieldus Glossar. in Aeschyli Agamemn. 178., quem cf. ad Sept. c. Theb. 254.

VII. 125

Scholiasta Aristophanis Ran. 365. (362 s.), ubi verba Aristophanis haec sunt: ἢ τἀπόῤῥητ' ἀποπέμπει Ἐξ Αἰγίνης Θωρυκίων ὤν: πρὸς τοὺς ποιήσαντας τοὺς Φερεκράτους Πέρσας. τὰ γὰρ ἀπόῤῥητα ἤχουσιν, ὡς νῦν ἡμῖν ἔθος. διὸ καὶ ἐντεῦθεν λοιδορεῖται τῷ Θωρυκίωνι, καὶ αὐτὸς ὅσα μὴ οἶδεν. Verba Scholiastae corrupta sunt, e quibus tamen apparet, Aristophanem poetam Persarum reprehendisse, ita ut hanc fabulam eius temporibus et quidem ante Ranas scriptam fuisse certum sit, quas Olymp. XCIII, 3. actas constat.

VIII. 126

Pollux VII, 2, 15. τὸν δὲ πολλὰ ὠνούμενον ἔξεστιν εἰπεῖν πολλαγόρασον, εἰ καὶ φαῦλον τοὔνομα, ἀλλ' ὅτι Φερεκράτης εἴρηκεν ἐν Πέρσαις,

Τὸ παιδίον

Τὸ πολλαγόρασον κἀπὸ πολλῶν τηλιῶν.

Vulgo θ' ἡλίων, quod defenderunt Salmasius, et Toupius, δὴ κύκλων coniecit Hemsterhusius, qui ad Pollucem X, 18. Kühnii emendationem τηλιῶν probare videtur, quam amplectitur certissimam Meinekius Q. sc. II. p. 34. Aptissimus est locus Alciphronis III, 53. τῶν ἀπὸ τῆς τηλίας τινὰ νεανίσκων. τηλία est tabula, in qua coturnices pugnabant, Photius II. p. 585. quam cum κύβοις et καπηλείοις coniungit Synesius ep. 32. cf. ad Timaeum p. 80. et Hemsterhusium ad X, 18.

ΤΥΡΑΝΝΙΣ.

Vel nomen mulieris est, vel tyrannis mulierum, *γυναικοκράτεια* (qualem Anaxandrides comoediam docuerat), in hac fabula descripta erat, quae imperiosae in viros vitae luxuriosae sese dederant.

134 I.

Athenaeus XI. p. 481 B—D. *ὅτι δὲ μεγάλοις ποτηρίοις αἱ γυναῖκες ἐχρῶντο ὁ αὐτὸς εἴρηκε Φερεκράτης ἐν Τυραννίδι διὰ τούτων·*

Εἶτα κεραμεύσαντα τοῖς μὲν ἀνδράσιν ποτήρια
Πλατέα, τοίχους οὐκ ἔχοντ᾽, ἀλλ᾽ αὐτὸ τοὔδαφος μόνον,
Κοὐχὶ χωροῦντ᾽ οὐδὲ κάγχην, ἐμφερῆ γευστηρίοις·
Φασὶ δ᾽ αὐταῖσιν βαθείας κύλικας ὥσπερ ὁλκάδας
Οἰναγωγοὺς, περιφερεῖς, λεπτὰς, μέσας, γαστροειδὰς,
Οὐκ ἀβούλως, ἀλλὰ πόῤῥωθεν κατεσκευασμέναι
Αὔθ᾽, ὅπως ἀνεκλογίστως πλεῖστος οἶνος ἐκποθῇ.
Εἶθ᾽ ὅταν τὸν οἶνον αὐτὰς αἰτιώμεθ᾽ ἐκπιεῖν,
Λοιδοροῦνται, κὠμνύουσι μὴ ᾽κπιεῖν ἀλλ᾽ ἢ μίαν.
Ἡ δὲ κρείττων ἡ μί᾽ ἐστὶ χιλίων ποτηρίων.

Loquitur maritus de uxorum vinositate. 1. *μὲν* ex epitome inseruit Dindorfius. *τοῖσιν* Iacobsius Add. p. 260. *Κεραμεύσαντα* fortasse mutandum est. 3. *δωροῦντα* librorum Casaubonus correxit. 4. *φασὶ* mihi quidem videtur corruptum. *ὁλκάδες* sunt naves *φορτηγοί*. Hesychius II. c. 742. cf. H. Iunium Anim. V. p. 207. 4 ss. citat Eustathius ad Homeri Odyss. *ι*. p. 1632, 30. *μεστὰς* Eustathius, et epitome. *γάστριδας* vulgo, emendavit Dindorfius e duobus MSStis. *ἐγγάστριδας* Porsonus Advv. p. 127. 7. *αὖθι* Dindorfius correxit. 10. Citat Athenaeus X. p. 460 C. *κρείττων μί᾽ ἐστὶ χ. π.*

II. 135

Suidas v. ἀράχνη I. p. 310. συχναῖσι III. p. 392. Φερεκράτης Τυραννίδι

Ἀρ' ἀράχνι' ὥσπερ ταῖς συχναῖσι ταῖς κεναῖς.

Suidas nihil explicationi inserviens addit; loco priore ἀράχνεια, altero ἄρ' ἀράχνια legitur. Vera videtur emendatio Valckenaerii Diatr. p. 169 C. σιπυαῖσι. Harpocratio s. v. ἔστι δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς.

III. 136

Hesychius I. c. 866. Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττειν. παροιμία ἐπὶ τῶν δεομένων προστάξεως, διὰ τὸ ἀναγκαίως καὶ χωρὶς ἐπικελεύσεως τοῦτο πράττειν. Φερεκράτης Τυραννίδι. vulgo τυραννίσι, quod Florens Christianus emendavit; μὴ post τῶν inseri volunt interpretes. Sed omnino falsa est Hesychii glossa; meliora praebet Zenobius II, 98. p. 53. Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις. ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων τὰ προστάγματα πληροῦν. Eadem dicit Suidas s. v. I. p. 492.

IV. 137

Harpocratio v. βωμολόχος p. 38. κυρίως ἐλέγοντο βωμολόχοι οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ὑπὸ τοὺς βωμοὺς καθίζοντες καὶ μετὰ κολακείας προσαιτοῦντες. ἔτι δὲ καὶ οἱ παραλαμβανόμενοι ταῖς θυσίαις αὐληταί τε καὶ μάντεις. Φερεκράτης Τυραννίδι

Κᾆπειθ', ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ
Ἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλώμεθα,
Ἐποίησεν ὁ Ζεὺς καπνοδόκην μεγάλην πάνυ.

1. Vulgo κἄπειτα — τοῖς. ἔπειτα Piersonus ad Moerin p. 105. ναοῖς MS. Mediceus. π. κᾆτ' Piersonus l. l. sed καί cum ἀεί crasin non facit, ut Porsonus ad Eurip. Phoeniss. 1422. docuit. πανταχοῦ ἀεί coniungunt etiam Euripides Hec. 839. Aristophanes Equit. 568. cf. Schaeferus ad Gregor. Cor. p. 169. s. not. ἀεὶ καὶ πανταχοῦ dixit Demosthenes Cherson. p. 43 C. ed. Wolf. 2. καλούμεθα MS. Vratislaviensis.

ΧΕΙΡΩΝ.

De fabula ipsa plura iam supra ad *ἀγρίους* dicta sunt, ubi vidimus eam ab aliis Nicomacho tributam fuisse. Egit poeta in ea de depravatione musicae artis, ut certo apparet, sed tamen argumentum ipsum satis aperte describi non potest. *Χείρων* autem dicta fuit comoedia, quia Chiron, centaurus nobilissimus et maxime musicae deditus, praecipuas quasdam partes egisse videtur, id quod bene Heinrichius animadvertit. Eo minus autem fragmenta recipienda esse statui, quae digniorem vetere comoedia habent colorem.

138 I.

Athenaeus VIII. p. 364 A. B. *νοῦν οὐ λαμβάνοντες τὰ εἰρημένα ὑπὸ τοῦ τὸν Χείρωνα πεποιηκότος, εἴτε Φερεκράτης ἐστὶν εἴτε Νικόμαχος, ὁ ῥυθμικὸς ἢ ὅστις δήποτε·*

Μηδὲ σύ γ' ἄνδρα φίλον καλέσας ἐπὶ δαῖτα θάλειαν,

Ἄχθου ὁρῶν παρεόντα· κακὸς γὰρ ἀνὴρ τόδε ῥέζει.

Ἀλλὰ μάλ' εὔκηλος τέρπου φρένα τέρπε τ' ἐκεῖνον.

Versus illi sunt parodia *ὑποθηκῶν* Hesiodo tributarum, quarum fragmenta Athenaeus l. l. et Scholiasta Pindari Pyth. VI, 19. servarunt. cf. Meinekius Comm. misc. I. p. 6 s. et Aristophanis *δαιταλῆς* fr. 28. p. 51. Dind.

139 II.

Athenaeus IX. p. 368 A. B. *Καὶ παρὰ τῷ τὸν Χείρωνα δὲ πεποιηκότι τὸν εἰς Φερεκράτην ἀναφερόμενον ἐπὶ ἡδύσματος ἡ παροψὶς κεῖται, καὶ οὐχ, ὡς Δίδυμος*

ν τῷ περὶ παρεφθορυίας λέξεως, ἐπὶ τοῦ ἀγγείου. φησὶ γὰρ

Νὴ τὸν Δί', ὥσπερ — αἱ παροψίδες
Τὴν αἰτίαν ἔχουσ' ἀπὸ τῶν ἡδυσμάτων,
Οὓς ὁ καλὸς οὗτος ἀξιοῖ τοῦ μηδενός.

1. Lacunam indicavit Dindorfius, nisi τὸν delendum praestet. αἰὲν αἱ Iacobsius Add. p. 198. 3. Libri ὁ καλέτας — μηθενός. prius Casaubonus, alterum Dindorfius emendavit.

III. 140

Athenaeus IX. p. 388 F. de quantitate mediae syllabae in voce πέρδικος agens, ait: Φερεκράτης ἢ ὁ πεποιηκὼς τὸν Χείρωνα

Ἔξεισιν ἄκων δεῦρο πέρδικος τρόπον.

Hic quidem ι longum esse ex Athenaeo apparet. οἴκων Meinekius Cur. crit. p. 36. sic in Euripidis Ione 1272. (1267.) scribendum esse vidit Porsonus ad Euripidis Med. 44.

IV. 141

Athenaeus XIV. p. 653 E. F. ὁ δὲ τὸν Χείρωνα πεποιηκὼς τὸν εἰς Φερεκράτην ἀναφερόμενόν φησιν

Ἀμύγδαλας καὶ μῆλα καὶ μιμαίκυλα
Καὶ μύρτα καὶ σέλινα κἀξ οἴνου βότρυς
Καὶ μυελόν.

3. Illud μυελόν quomodo hic aptum sit me fateor nescire.

V. 142

Stobaeus S. 268., (117. p. 474. Grot.) sine nomine fabulae, sed huc referendum esse illud fragmentum e Prisciano XVIII. p. 1190. apparet, ubi versus ultimus citatur. (vulgo apud eum χείροισι, Lobeckius ad Phryn. p. 19. not. χείρωσι, Krehlius Χείρωνι).

Εἰκῇ μ' ἐπῆρας ὄντα τηλικουτονὶ
Πολλοῖς ἐμαυτὸν ἐγκυλῖσαι πράγμασιν.
Ἐγὼ γάρ, ὦνδρες, ἡνίκ' ἦν νεώτερος,
Ἐδόκουν μέν, ἐφρόνουν δ' οὐδέν, ἀλλὰ πάντα μοι

Κατὰ χειρὸς ἦν τὰ πράγματ' ἐνθυμουμένῳ·
Νῦν δ' ἄρτι μοι τὸ γῆρας ἐντίθησι νοῦν.

2. Vulgo ἐγκυλίσαι, Valckenaerius ad Eurip. Hippol. 785. p. 248 B. C. et Ruhnkenius ad Timaeum p. 119. ἐγκυκλῆσαι, sed recte Meinekius Comm. misc. I. p. 10 s. et ad Menandr. p. 189. πολλάκις Grotius. 6. Cf. Spengelius ad Varronem p. 619.

143 VI.

Scholiasta Aristophanis Ran. 1343. (et Eustathius ad Homeri Il. ι. p. 741, 22. sine fabulae nomine): *διεβάλλοντο ἐπ' αἰσχρότητι οἱ Λέσβιοι. Καὶ ἐν τῷ εἰς Φερεκράτην ἀναφερομένῳ Χείρωνι*

Δώσει δέ τις γυναῖκας ἑπτὰ Λεσβίδας.
B. *Καλὸν τὸ δῶρον ἑπτ' ἔχειν λαικαστρίας.*

Eustathius δέ σοι — Λεσβίας et καλόν τε habet. Meinekius Comm. misc. I. p. 9 s. δέ σοι et καλόν γε legit. Idem autem verba Achillis et Ulyssis esse suspicatur, collatis versibus Homeri Il. ι. 270 ss., quam coniecturam mihi quidem maximis dubitationibus expositam videri non diffiteor; hoc tamen certum est, inesse parodiam versus Homerici l. l. Δώσει δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας, Λεσβίδας.

144 VII.

Etymol. M. c. 167, 43. Scholiasta Platonis p. 371. Harpocratio p. 32. Philemo p. 16. Burn., ubi de voce ἄττα agunt: Φερεκράτης Χείρωνι

Τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προσθῇς ἄττα πεντήκοντα.

προστιθεὶς Scholiasta Platonis. τοῖσδὶ δ. τ. ἀλλὰ καὶ προσθῇς ἔφη Ἄττα π. Dawesius Misc. crit. p. 478. Burg. τ. δ. τ., Σίμων, Ἄλλ' ἄττα π. προσθῇς Toupius Emm. in Suid. P. III. p. 355. cf. Dobreeus ad Aristoph. Nub. 1135. in Var. lection. et Hemsterhusius ad Thomam Mag. p. 122. An legendum est: τοῖς δέκα ταλάντοις προστίθῃς Ἄλλ' ἄττα πεντήκοντα.

VIII. 145

Plutarchus de musica p. 1141 s. (t. X. p. 683 s. Reisk. t. V. P. II. p. 667 ss. Wytt.) ὡς καὶ Φερεκράτην τὸν κωμικὸν εἰσαγαγεῖν τὴν Μουσικὴν ἐν γυναικείῳ σχήματι, ὅλην κατῃκισμένην τὸ σῶμα. ποιεῖ δὲ τὴν Δικαιοσύνην διαπυνθανομένην τὴν αἰτίαν τῆς λώβης καὶ τὴν Ποίησιν (lege Μουσικὴν) λέγουσαν

Λέξω μὲν οὐκ ἄκουσα, σοί τε γὰρ κλύειν
Ἐμοί τε λέξαι θυμὸς ἡδονὴν ἔχει.
Ἐμοὶ γὰρ ἦρξε τῶν κακῶν Μελανιππίδης
Ἐν τοῖσι πρώτοις, ὃς λαβὼν ἀνῆκέ με,
Χαλαρωτέραν τ' ἐποίησε χορδαῖς δώδεκα.
Ἀλλ' οὖν ὁμῶς οὗτος μὲν ἦν ἀποχρῶν ἀνὴρ
— — — ἐμοί γε πρὸς τὰ νῦν κακά.
Κινησίας δ', ὁ — κατάρατος Ἀττικός,
Ἐξαρμονίους καμπὰς ποιῶν ἐν ταῖς στροφαῖς,
Ἀπολώλεκ' ἔμ' οὕτως, ὥστε τῆς ποιήσεως
Τῶν διθυράμβων, καθάπερ ἐν ταῖς ἀσπίσιν,
Ἀριστέρ' αὐτοῦ φαίνεται τὰ δεξιά.
Ἀλλ' οὖν ἀνεκτὸς οὗτος ἦν ὁμῶς ἐμοί.
Φρῦνις δ' ἴδιον στρόβιλον ἐμβαλών τινα,
Κάμπτων με καὶ στρέφων ὅλην διέφθορεν,
Ἐν πέντε χορδαῖς δώδεχ' ἁρμονίας ἔχων.
Ἀλλ' οὖν ἐμοί γε χοὗτος ἦν ἀποχρῶν ἀνήρ,
Εἰ γάρ τι κἀξήμαρτεν αὖθις ἀνέλαβεν.
Ὁ δὲ Τιμόθεός μ', ὦ φιλτάτη, κατορώρυχεν,
Καὶ διακέκναικ' αἴσχιστα. Δ. Ποῖος οὑτοσὶ
Ὁ Τιμόθεος; Μ. Μιλήσιός τις Πυῤῥίας.
Κακά μοι παρέσχεν οὗτος, ἅπαντας οὓς λέγω
Παρελήλυθεν, ἄγων ἐκτραπέλους μυρμηκίας.
Κἂν ἐντύχῃ πού μοι βαδιζούσῃ μόνῃ,
Ἀπέλυσε κἀνέλυσε χορδαῖς δώδεκα.

Καὶ Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς μνημονεύει Φιλοξένου καί φησιν, ὅτι εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς μέλη εἰσηνέγκατο. Ἡ δὲ Μουσικὴ λέγει ταῦτα·

Ἐξαρμονίους ὑπερβολαίους τ' ἀνοσίους

Καὶ νιγλάρους, ὥσπερ τε τὰς ῥαφάνους ὅλην
Καμπῶν με κατεμέστωσε.

Nicomachus Enchir. II. p. 35. Meib., ubi de iis, qui chordarum numerum auxerunt, loquitur; *ὥσπερ καὶ Φερεκράτης ὁ κωμικὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Χείρωνι καταμεμφόμενος αὐτῶν τῆς κατὰ μέλη ῥαδιουργίας φαίνεται.*

Fragmentum hoc elegantissimum statum artis musicae inde ab Olympiade LXXX. usque ad tempora poetae egregie describit; dolendum autem multa etiam emendationi superesse. cf. Heinrichius in libris supra in argumento ad *ἀγρίους* laudatis, et Burette in Mémoires de l'Académ. des inscript. t. XV. p. 334—356. 1. 2. Hos versus e tragoedia quadam desumptos credo, omnino enim tragicus color in iis est agnoscendus. 3. Melanippides iunior, *ὃς ἐν τῇ τῶν διθυράμβων μελοποιίᾳ ἐκαινοτόμησε πλεῖστα*, ut ait Suidas s. v., post Olymp. LXXVIII. floruit. cf. Clintoni fasti Hellen. p. 15. et 39. 6. *οὐκ* Xylander et Burette. 7. Lacunam posui: *ἐμοί γε πρὸς τὰ νῦν κακῶς εἰργασμένα* coniecit Iacobsius. 8. rursus lacunam indicavi, quam per *τρίς* expleri voluit Meinekius Comm. misc. I. p. 12. *Κιν. γὰρ ὁ* Brunckius ad Aristophan. t. III. p. 171. Cinesias Atheniensis, Meletis filius, a Strattide in cognomine fabula irrisus fuit, et ab Aristophane in Avibus inde a v. 1361. cf. ibi Scholiastam, Athenaeum XII. p. 551 C. et Harpocrationem p. 215. 9. *καμπὰς*, flexiones, ut ait Cicero Orat. III. 25, 98. 11 s. Comparatio cum aspide obscurior est; videtur dicere poeta, eum omnia ita miscuisse, ut dextra a sinistris distingui nequeant. An huc referenda est glossa Hesychii I. c. 578. *ἀσπιδίσκοι· τῆς κιθάρας τὰ ἐπ' ἄκροις πήχεσιν.* 13. vulgo *ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις οὗτος ἦν ὅμως ὅμως*, Brunckius *ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις ὦμος οὗτος ἦν ὅμως*, Wyttenbachius *ἀλλ' οὖν ἐπιεικὴς οὗτος ἦν ὁμῶς ἐμοί*, Iacobsius et Heinrichius *ἀλλ' οὐ κάκιστος οὗτος ἦν ὁμῶς ἐμοί.* Wyttenbachii *οὖν* et *ὁμῶς ἐμοί* probanda credidi, prius e v. 6. et 17. defenditur, sed praeterea in voce *ἀνειποις*

aliud adiectivum latere suspicor. 14. Vulgo *Φρύνης*, pro quo e MSStis, qui *Φρύνις* habent, Wyttenbachius meliorem lectionem restituit; erat Mitylenaeus, qui circa Olymp. XCIII. floruit. Suidas s. v. Scholiasta Aristophanis Nub. 967. *στρόβιλος* est proprie *συστροφὴ ἀελλώδης*, ut ait Hesychius II. c. 1279. inde ad cantum translatum, cf. Phrynichus *προπαρ. σοφ.* p. 63., id quod nos Wirbel, Triller dicimus. 16. *ἑπταχόρδοις* Burettius coniecit, quum septem chordas cithara habeat; ipse de tota citharae et chordarum conformatione nihil quum dico, aliis melius haec intelligentibus relinquo. 20. *διακέκναιχ'* vulgo, emendarunt Brunckius et Wyttenbachius. cf. Blomfield. Glossar. in Aeschyli Agamemn. p. 150. Lips. *ποῖος οὑτοσί*, i. e. *ποδαπός*, ut ait Lobeckius ad Phrynich. p. 59. 21. *ὁ* vulgo deest, recte ob metrum insertum a Meinekio Comm. misc. I. p. 12. et Cur. Crit. p. 20. not. *T.* *ἐστί* falso Brunckius. Timotheus Milesius, Thersandri filius, *ὃς τὴν ἀρχαίαν μουσικὴν ἐπὶ τὸ μαλακώτερον μετήγαγεν*, ut ait Suidas s. v., natus Olymp. LXXXIII, 3. et in Macedonia mortuus Olymp. CV, 4. cf. Clintoni fasti Hellen. p. 93. et 125., qui mihi quidem minus recte de tempore, quo floruerit, disputasse videtur. *Πυῤῥίας* vocatur, quod nomen erat servile, ut bene animadvertit Heinrichius, cf. ad Luciani Timon. 22. 22. 23. Reliqui vulgatam. *παρελήλυθ'* Reiskius. *ἀτραπίτους μυρμηκίνας* Iacobsius ad Antholog. Gr. II, 2. p. 451. et Heinrichius. *κακά μ. π.· οὗτος ἄπ. οὓς λ. Παρελήλυθ' ἐπάγων ἐκτρ. μυρμηκίας* vel *μυρμηκιάς* Meinekius Comm. Misc. I. p. 12 s. Tota tamen periodus laborat incohaerentia quadam, quam emendare mihi non obtigit. cf. Reisigius quoque in diariis Ienensibus a. 1817. c. 400. *μυρμηκίαι ἐκτράπελοι* vel significant verrucas turpissimas, ut Meinekius voluit, vel de carminibus dictae sunt, ut in Aristophanis Thesmoph. 100. *μυρμήκων ἀτραπούς* Scholiasta per *μέλη λεπτὰ καὶ ἀγκύλα* explicat, quod Schneiderus s. v. probavit, iam antea a Burettio prolatum. 24. *ἐντύ-*

χοι Brunckius, κἆτ' ἐντυχὼν coniecit Wyttenbachius, qui in v. 25. ἀπέδυσε κἀνέδυσε χορδὰς δ. legendum ait. Qui sequuntur versus primus non Aristophani sed Pherecrati adscribendos esse vidit Brunckius. An legendum, ἡ δὲ Μουσικὴ λέγει περὶ τούτου, scilicet de Philoxeno, qui eodém tempore cum Timotheo floruit, Olymp. XCV, 3. secundum Diodorum XIV, 46. cf. Clintoni fasti Hellen. p. 93., quare eum p. 125. de Timotheo sine causa dubitasse credo, quis enim probare potest, hanc nostri fabulam non aetate provectiore ab eo scriptam fuisse, circa Olymp. XCV.? erat Cytherius, mortuus Olymp. C, 1., de quo multa Athenaeus. 26 s. non cohaerent, quare Burettius emendari voluit. Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 554. εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς γὰρ εἰσηνέγκατο ἐξαρμ. legit. ὑπερβολαῖοι sunt toni ὕπατοι, ut e Plutarcho apparet. 27. νίγλαροι, Hesychius II. c. 682. περιτίσματα, περίεργα κρούματα. 28. vulgatam κάμπτων emendavit Elmsleius.

ΨΕΥΔΗΡΑΚΛΗΣ.

Menander fabulam similis tituli scripserat, ad quem Meinekius p. 283. suspicatur, militem gloriosum in scenam productum fuisse.

I. 146

Athenaeus III. p. 122 E. Κατὰ γὰρ τὸν Φερεκράτους Ψευδηρακλέα·

Εἴποι τις ἂν τῶν πάνυ δοκησιδεξίων,
Ἐγὼ δ' ἂν ἀντείποιμι, μὴ πολυπραγμόνει·
Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, πρόσεχε τὸν νοῦν κἀκροῶ.

3. Sic ipse Pherecrates Κοριαννοῖ· Ἄνδρες, πρόσσχετε τὸν νοῦν, et Cratinus fr. inc. 26. πρόσεχε τὸν νοῦν, δεῦρ' ὅρα.

Fragmenta incertarum fabularum.

147 I.

Hesychius t. I. c. 1368. *Ἐπίμεστα, πλήρη, τουτέστιν ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ μὴ ἀπεψημένα.* (sic recte Iungermannus e Polluce) *Φερεκράτης*

Βριθομένων ἀγαθῶν ἐπίμεστα τραπέζης.

Sic pro vulgata *ἐπὶ* bene Blomfieldus Glossario in Aeschyli S. c. Theb. p. 110 s. Lips., nam *ἐπὶ* ex compendio scripturae ortum arbitror. *ἐπίμεστα· τραπέζη*, Toupius Emm. in Hesych. t. III. p. 447. Huc facit glossa Phrynichi *προπαρ. σοφιστ.* p. 40. *ἐπίμεστα πλουτῶν, οἷον ὑπερβάλλοντι τῷ μέτρῳ· ἀντὶ τοῦ πάνυ πλουτῶν.*

148 II.

Photius I. p. 165. Etymol. M. c. 310, 37. Suidas s. v. II. p. 314. *ἐγκιλικίζειν, τὸ πονηρεύεσθαι. Φερεκράτης*

Ἀεί ποθ᾽ ἡμῖν ἐγκιλικίζουσ᾽ οἱ θεοί.

Etym. M. male *ἡμῶν.* Cilices praedones noti erant, cf. Zenobius IV, 53. p. 97. Appendix Vaticana I, 76. p. 204.

149 III.

Photius I. p. 219. *Ληκῆσαι, παῖσαι, καὶ ἐπὶ τοῦ πλησιάσαι τίθεται. οὕτως Φερεκράτης. — Ληκούμεσθ᾽ ὅλην τὴν νύκτα. τουτέστι διαπαιζόμεθα· οὕτως Φερεκράτης.*

Dobreeus Indice in Photium p. 737. in glossa altera verba *οὕτως Φ.* deleri voluit, ut ad Aristophanis Thesmoph. 493 s. *κινώμεθα τὴν νύχθ᾽* referatur, nescio quam ob causam. est versus Pherecratis, recte allatus ab Albertio ad Hesychium II, c. 463.:

Ληκούμεθ᾽ ὅλην τὴν νύκτα.

IV. 150

Photius t. II. p. 524. Σχόνυζαν· καὶ χωρὶς τοῦ σ κόνυζαν λέγουσι. Φερεκράτης

Ἀρκεῖ μία σχόνυζα καὶ θύμω δύο.

MS. μιᾶς κόνυζα — θύμων, ut paene credam, κόνυζα rescribendum esse. est genus inulae, cf. Hesychius t. II. c. 314. et 1217.

V. 151

Photius t. II. p. 583. Suidas s. v. t. III. p. 461. τευτάζειν, πραγματεύεσθαι ἢ σκευωρεῖσθαι. — Φερεκράτης

Ὁ δὲ παῖδα καλεῖ καὶ τευτάζει τούτῳ δεῖπνον παραθεῖναι.

VI. 152

Athenaeus II. p. 55 B. Φερεκράτης — πάλιν

Τρώγων ἐρεβίνθους ἀπεπνίγη πεφρυγμένους.

VII. 153

Athenaeus II. p. 56 E. F. ἰδίως δ' οὕτως ἐκαλοῦντο ἄπλυτοι ῥαφανίδες, ἃς καὶ Θασίας ὠνόμαζον. Φερεκράτης

Ῥαφανίς τ' ἄπλυτος ὑπάρχει, καὶ θερμὰ λουτρὰ
Καὶ ταρίχη πνικτὰ καὶ κάρυα.

Metrum constitui nequit, quum quaedam videantur omissa. cf. Hesychius I. c. 454.

VIII. 154

Athenaeus II. p. 67 C. Γάρος — Φερεκράτης

Ἀνεμολύνθη τὴν ὑπήνην τῷ γάρῳ.

Hic versus deerat in editione Athenaei principe. ὅδ' adiici voluit Casaubonus.

IX. 155

Athenaeus XII. p. 535 B. καὶ Φερεκράτης δέ φησιν (de Alcibiade)

Οὐκ ὢν ἀνὴρ γὰρ Ἀλκιβιάδης, ὡς δοκεῖ,
Ἀνὴρ ἁπασῶν τῶν γυναικῶν ἐστι νῦν.

Haec Olympiadis XC. annis prioribus scripta videntur.

X.

156 Athenaeus XIV. p. 644 F. 645 A. *Διακόνιον.* Φερεκράτης

Ὑπὸ τῆς ἀπληστίας
Διακόνιον ἔπησθεν, ἀμφιφῶντ' ἔχων.

ἀμφιφῶν, πλακοῦς Ἀρτέμιδι ἀνακείμενος, ἔχει δ' ἐν κύκλῳ καόμενα δᾳδία.

Cf. Hesychius II. c. 940. et 309. et Philemo p. 377. Mein.

XI.

157 Suidas v. ἀδώνια I. p. 55. Draco Stratonic. de metr. p. 11. *Ἀδώνια, συνεσταλμένως.*

Ἀδώνι' ἄγομεν καὶ τὸν Ἄδωνιν κλάομεν.

Φερεκράτης.

Συναγωγὴ λ. χρ. p. 345. ait, a Pherecrate vocem *ἀδώνια* brevi penultima dictam fuisse, quod non perspicio. Suidas habet *ἀδωνίαν ἄγομεν*, Küsterus *ἄγωμεν* edidit; recte emendavit Meinekius ad Menandr. p. 170.

XII.

158 Suidas s. v. I. p. 165. Zonaras v. ead. I. c. 199. *Ἀναθυᾶν, τὸ ἀναλαμβάνειν τὸ πρᾶγμα διὰ χρόνου.* Φερεκράτης

Πάλιν αὖθις ἀναθυῶσιν αἱ γεραίτεραι.

Cf. Diogenianus IV, 10. p. 208. Phrynichus προπ. σοφ. p. 33. *πάλιν αὖθις*, ut Aristophanes *πάλιν ἐξ ἀρχῆς* dixit in Pace 1327. Pluto 221. 867.

XIII.

159 Suidas s. v. I. p. 181. *Ἀνασπᾶν, τὸ ἀντλεῖν ὕδωρ.*

Κάδους ἀνασπῶν

φησὶ Φερεκράτης.

XIV.

160 Suidas s. v. I. p. 538. *Δήμαρχος.* — Φερεκράτης·

Ὑπέλυσε δήμαρχός τις ἐλθὼν εἰς χορόν.

οἱ κατὰ δῆμον ἄρχοντες· οὗτοι δὲ διεκόσμουν τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων.

In Suidae editionibus antiquis [illegible] lautium legitur. cfr. Scholiasta Aristoph. Nub. 1237. Rosii inscript. Gr. antiquiss. p. 129. et Boeckh. oecon. Att. t. II. p. 47 s.

XV. 161

Pollux II, 3, 27. Φερεκράτης

Ὦ ξανθοτάτοις βοστρύχοισι κομῶν.

XVI. 162

Pollux II, 3, 35. παραλέγεσθαι τὰς τρίχας τὸ τὰς περιττὰς ἀφαιρεῖσθαι. ὅθεν καὶ παρὰ Φερεκράτει

Ἄσμηκτος, ἀπαράλεκτος.

XVII. 163

Pollux VII, 22, 92. καρκίνους soleartum genus ait Φερεκράτης

Καττύομαι τοὺς καρκίνους.

Cf. Hesychius s. v. II. c. 150. Photius I. p. 132.

XVIII. 164

Pollux VII, 33, 195. κοτυλίζειν ἴδιον τῶν τὸν οἶνον πιπρασκόντων. Φερεκράτης

Μηδὲν κοτυλίζειν ἀλλὰ καταπλάττειν χύδην.

MS. Falkenburg. καταπάττειν. Salmasius καταπράττειν. Κοτυλίζειν est per cotylas vinum vendere, sed καταπλάττειν vel καταπάττειν nihili est, neque quod reponendum sit habeo.

XIX. 165

Zonaras I. c. 1030. Φερεκράτης

Σκέψαι δέ μου
Τὸ μέτωπον, εἰ θερμὴν ἔχουσα τυγχάνω.

XX. 166

Zonaras v. τρίτην II. c. 1745. Φερεκράτης

Ἡ ποτὲ σὺ ἤκουσας αὐτοῦ προπέρυσι ἔτος τρίτον;

Corruptelam his verbis inesse metrum ostendit. Phrynichus Προπ. σοφιστ. p. 60. Atticos προπέρυσιν dixisse ait.

XXI. 167

Etymol. M. c. 190, 23. Zonaras t. I. c. 379. βασκαίνειν· τὸ λυπεῖν. Φερεκράτης

Ὁ λαγώς με βασκαίνει τεθνηκὼς καὶ λυπεῖ.

Ultima verba in Zonara desunt, et Schleusnerus deleri voluit.

168 XXII.

Συναγωγὴ λ. χρ. p. 340. *ἄγρυκτα καὶ ἄλεκτα πέπονθα. τὸ μὲν ἄγρυκτα ἐστὶν, ὥστε μηδὲ γρύξαι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν κακῶν. Κέχρηται δὲ αὐτῷ καινότατα Φερεκράτης*

Τί δ' ἔπαθες;
B. *Ἄγρυκτα κἄλεκτ', ἀλλὰ βούλομαι μόνῃ*
Αὐτῇ φράσαι σοι.

Lacunae signa post *ἔπαθες* posuit Bekkerus, non tamen necessaria, nisi fallor. *τί δ' ἔπ.;* — *Πέπονθα μὴν ἐγώ.* coniecit Meinekius Comm. misc. I. p. 12. Is credit, hos versus e *Χείρωνι* petitos esse, ita ut verba sint Iustitiae et Musices.

169 XXIII.

Συναγωγὴ λ. χρ. p. 368. *Φερεκράτης τῷ κόβαλος συμπλέξας τὰ ὕβριστον εἶπεν*

Ὕβριστον ἔργον καὶ κόβαλον εἰργάσω.

170 XXIV.

Συναγωγὴ λ. χρ. p. 372. *ἀκούεις ἃ λέγει; οὕτω Φερεκράτης ἔφη, λέγων*

Ὦ Ζεῦ πολυτίμητ', ἆρ' ἀκούεις ἃ λέγει
Ὁ πανοῦργος υἱός;

MS. habet *λέγεις*, an legendum *ἅ σε λέγει*? Locutio *ὦ Ζεῦ πολυτίμητε* saepissime apud veteres comicos occurrit.

171 XXV.

Συναγωγὴ λ. χρ. p. 373. *ἀκύλος ὁ τῆς πρίνου καρπὸς καλεῖται ὑπὸ τῶν παλαιῶν, βάλανος δὲ ὁ τῆς δρυός. — καὶ Φερεκράτης*

Καὶ τὰς βαλάνους καὶ τὰς ἀκύλους καὶ τὰς ἀχράδας περιόντας.

Huc respicit idem grammaticus p. 475., ubi est *καὶ ἀχράδων . . . . . Φερεκράτης*, quo loco in antecedentibus corrupto *μνημονεύει* excidisse videtur. *περιόντας*, cf. Dobreeus ad Aristoph. Vesp. 1020.

XXVI. 172

Συναγωγὴ λ. χρ. p. 451. ἀσελγής, ὁ [illegible] — Καὶ Φερεκράτης οἷον αὐτόπνιγος ὡς ἀσελγὴς φησί που. Hic latent verba poetae in vocibus οἷον αὐτόπνιγος ὡς ἀσελγής.

XXVII. 173

Συναγωγὴ λ. χρ. p. 460. ἀτόπως, τὸ ἀσυνήθως, καὶ ἐπιφάτως. — φησὶ Φερεκράτης

Ἀτόπως καθίζων κοὐδὲ γιγνώσκειν δοκῶν.

Idem versus est Eupolidis in Μαρικᾷ (apud Scholiastam Platonis ad Phaed. 3. p. 379.)

XXVIII. 174

Συναγωγὴ λ. χρ. p. 473. ἀφυπνισθῆναι, τὸ ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι. Φερεκράτης

Ἵν' ἀφυπνισθῆτ' οὖν ἀκροᾶσθ', ἤδη γὰρ καὶ λέ-
ξομεν.

Est initium parabaseos.

XXIX. 175

Συναγωγὴ λ. χρ. p. 475. ἁ μὲν καρπὸς ἀχράς, τὸ δὲ δένδρον ἀχέρδος. Φερεκράτης

Ἡ τῆς ἀχέρδου τῆς ἀκραρχολωτάτης.

De ultimo vocabulo quaerendum est, quod corruptum quidem esse non dubitem, neque tamen epitheton ἀχέρδῳ, piro silvestri, satis aptum invenio. Alcaeus epigr. in Anthol. t. I. p. 491. eam dicit ἀποστύφουσαν χείλεα.

XXX. 176

Stobaeus S. 268. (117. p. 479. Grot.): Φερεκράτης

Ὦ γῆρας, ὡς ἐπαχθὲς ἀνθρώποισιν εἶ
Καὶ πανταχοῦ λυπηρὸν, οὐ καθ' ἓν μόνον.
Ἐν ᾧ γὰρ οὐδὲν δυνάμεθ' οὐδ' ἰσχύομεν,
Σὺ τηνικαῦτ' ἡμᾶς προδιδάσκεις εὖ φρονεῖν.

2. οὐ καθ' ἓν μόνον, hanc locutionem illustrat Thierschius in specimine editionis Symposii Platonis p. 47 s.
4. Vulgatam φρονῶν ob sensum mutandam esse credidi.

177 XXXI.

Scholiasta Aristophanis Acharn. 85. σιδηρόπους τὸ κρίβανον. Φερεκράτης

Τουτὶ τί ἐστιν; ὡς ἀνεκὰς τὸ κρίβανον.

Vulgo ὡς ἂν ἑκάστῳ τὸ κρ., emendavit Valckenaerius Diatr. p. 285 s. quod probavit Boeckhius not. crit. in Pindar. Olymp. p. 355.

178 XXXII.

Zenobius V, 3, p. 114. Φερεκράτης·

Ἀμυρτάκην τρίψαντα καὶ λυδίαν καρύκην.

Est condimenti genus, ἀβυρτάκη ab aliis dictum. cf. Antiphanes Athen. II. p. 68 B. Alexis ib. III. p. 124 A. Demetrius ib. IX. p. 405 F. Hesychius I. c. 26.

179 XXXIII.

Eustathius ad Homeri Odyss. β. p. 1445, 42. Scholiasta ad eundem locum p. 70 Buttm. ἦια —, καὶ διασυλλάβως ἐν συναιρέσει ἦα, ὡς καὶ Φερεκράτης

Τὴν γαστέρ' ἤων κἀχύρων σεσαγμένους.

Photius I. p. 64. ἦια, τὴν τῶν ὀσπρίων καλάμην. οὕτως Ἐρατοσθένης.

180 XXXIV.

Aristophanes Lysistrata 158. Τὸ τοῦ Φερεκράτους, κύνα δέρειν δεδαρμένην. ubi Scholiasta ait: Φερεκράτης ἐν δράματι εἴρηκε τοῦτο. ἔνθα τάσσεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλως πασχόντων ἐφ' οἷς πεπόνθασιν. alius grammaticus addit: ἐν δὲ τοῖς σωζομένοις Φερεκράτους τοῦ κωμικοῦ τοῦτο οὐχ εὑρίσκεται. Cf. Suidas t. II. p. 395.

181 XXXV.

Scholiasta Aristophanis Vesp. 1493. de Carcini filiis; τέτταρες εἰσὶν, ἀλλ' οἱ τρεῖς χορευταὶ, Ξενοκλῆς δὲ ποιητής. καταλέγει αὐτοὺς σαφῶς Φερεκράτης. cf. Meinekius Comm. misc. I. p. 24.

182 XXXVI.

Diogenianus I. 26. p. 178. Ἀντρῶνι magnos fuisse asinos ait Pherecrates. est urbs Thessaliae, cf. Hesychius I. c. 407. ibique intpp.

XXXVII. 183

Eustathius ad Homeri Il. ψ. p. 1290, 45. τὸ παφλάζειν, εἰς ὃ ποιεῖ Φερεκράτης·

Λοπὰς παφλάζει βαρβάροισι λαλήμασι.

XXXVIII. 184

Eustathius ad Homeri Odyss. δ. p. 1484, 50. Καὶ ἄλλα ἐξ ἀρρενικῶν ἐπὶ θηλυκὰ μεταφέρονται. — Φερεκράτης·

Ἡγούμεθα τῆς πόλεως εἶναι ταύτας σωτῆρας.

Similiter Sophocles Oed. R. 80 s. τύχῃ σωτῆρι, ab Eustathio citatus.

XXXIX. 185

Eustathius ad Homeri Odyss. ε. p. 1528, 45. ἀκέανοι, σπορίμου εἶδος, περὶ οὗ φησιν Αἴλιος Διονύσιος ὅτι ἀκέανοι τὰ ἐν φακοῖς στρόγγυλα καὶ δυσκατάκτα ὄσπρια, φέρων καὶ χρῆσιν Φερεκράτους ταύτην·

Κυάμους, φακῆν, ζείας, αἴρας, ἀκεάνους.

De ἀκεάνοις cf. Hesychius l. c. 187.; metrum quale sit dicere non habeo.

XL. 186

Eustathius ad Homeri Il. κ. p. 801 s. Ἐν γοῦν τοῦ Αἰλίου Διονυσίου λεξικῷ γράφεται οὕτως· αἰνεῖν, τὸ ἀναδεύειν καὶ ἀνακινεῖν κριθὰς ὕδατι φύροντα. Φερεκράτης· Νῦν ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίττειν, φρύγειν, ἀναβράττειν, αἰνεῖν. Παυσανίας δὲ ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ, οὐ διὰ διφθόγγου αἰνεῖν, ἀλλὰ διὰ μόνου τοῦ ᾱ διχρόνου φησὶν, ἀνεῖν, ἐν ἐκτάσει ἔχων τὸ ᾱ. Δηλοῖ δὲ τὸ πτίσσειν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν εἰρήνῃ (cuius locum non inveni) δηλοῖ. Καὶ Φερεκράτης δ' ἔτι φησί· Νῦν δ' ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν, ἀποβράττειν, ἀνεῖν, ἀλέξαι, μάξαι, τὸ τελευταῖον παραθεῖναι. Λέγει δὲ ὅτι διαφέρει τὸ πτίσσειν τοῦ αἰνεῖν. Τὸ μὲν γὰρ πτίσσειν γίνεται, ἵνα τὸ πτισσόμενον ἀπολίποι τὸ πιτυρῶδες ἄχυρον, τὸ δὲ ἀνεῖν ἐπὶ ξηρῶν, ὥσπερ καρύων, ἵνα τὸ ἀχυρῶδες αὐτῶν περικαὲν ἀφαιρεθείη. — ἐν ἄλλοις δὲ φέρεται καὶ ταῦτα·

177 XXXI.

Scholiasta Aristophanis Acharn. 85. οὐδετέρως τὸ κρίβανον. Φερεκράτης

Τουτὶ τί ἐστιν; ὡς ἀνεκὰς τὸ κρίβανον.

Vulgo ὡς ἂν ἑκάστῳ τὸ κρ., emendavit Valckenaerius Diatr. p. 285 s. quod probavit Boeckhius not. crit. in Pindar. Olymp. p. 355.

178 XXXII.

Zenobius V, 3. p. 114. Φερεκράτης·

Ἀμυρτάκην τρίψαντα καὶ λυδίαν καρύκην.

Est condimenti genus, ἀβυρτάκη ab aliis dictum. cf. Antiphanes Athen. II. p. 68 B. Alexis ib. III. p. 124 A. Demetrius ib. IX. p. 405 F. Hesychius I. c. 26.

179 XXXIII.

Eustathius ad Homeri Odyss. β. p. 1445, 42. Scholiasta ad eundem locum p. 70 Buttm. ἤια — καὶ δισυλλάβως ἐν συναιρέσει ἦα, ὡς καὶ Φερεκράτης

Τὴν γαστέρ' ἤων κἀχύρων σεσαγμένους.

Photius I. p. 64. ἤια, τὴν τῶν ὀσπρίων καλάμην. οὕτως Ἐρατοσθένης.

180 XXXIV.

Aristophanes Lysistrata 158. Τὸ τοῦ Φερεκράτους, κύνα δέρειν δεδαρμένην. ubi Scholiasta ait: Φερεκράτης ἐν δράματι εἴρηκε τοῦτο. ἔνθα τάσσεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλως πασχόντων ἐφ' οἷς πεπόνθασιν. alius grammaticus addit: ἐν δὲ τοῖς σωζομένοις Φερεκράτους τοῦ κωμικοῦ τοῦτο οὐχ εὑρίσκεται. Cf. Suidas t. II. p. 395.

181 XXXV.

Scholiasta Aristophanis Vesp. 1493. de Carcini filiis; τέτταρές εἰσιν, ἀλλ' οἱ τρεῖς χορευταί, Ξενοκλῆς δὲ ποιητής. καταλέγει αὐτοὺς σαφῶς Φερεκράτης. cf. Meinekius Comm. misc. I. p. 24.

182 XXXVI.

Diogenianus I. 26. p. 178. Ἀντρῶνι magnos fuisse asinos ait Pherecrates. est urbs Thessaliae, cf. Hesychius I. c. 407. ibique intpp.

ἐστημένα· σεσησμένα. Photius I. p. 26. cf. Hesychius I. c. 1488.
εὔδουλος· ὁ εὖ τοῖς δούλοις κεχρημένος. Pollux III, 8, 80.
εὐημερίαν· τὴν εὐδαιμονίαν. Photius I. p. 30.

Θ.

θυμέλη· τὰ θυλήματα. Phrynichus προπ. σοφ. p. 42. cf. Scholiasta Aristophanis Pac. 1040.

K.

καθιστέον. Zonaras II. c. 1170.
καθηγεῖσθαι· τὸ ὑφηγεῖσθαι. Photius I. p. 122.
κάπνοι· ἄλφιτα. Idem I. p. 131.
καρηβαρᾶν· τὸ οἴνῳ βεβαρῆσθαι. Aelius Dionysius apud Eustathium ad Homeri Odyss. γ. p. 1461, 24.
κλεπτίδης, fur. Pollux VIII, 6, 34.

M.

μητρίδα· τὴν πατρίδα. Photius I. p. 268. proprium erat Cretensium, cf. Plato rep. IX. p. 575. H. St. Plutarchus an seni cap. rep. t. 9. p. 166.
μιμάρκυς· κοιλία, — ὁ δὲ Φερεκράτης παίζων καὶ ἐπὶ ὄνου φησί. Hesychius II. c. 603.

N.

ναικισῆρεις· καὶ παρὰ Φερεκράτει καὶ Ἑρμίππῳ· τοὐναντίον δὲ σημαίνει τῷ ἀληθεύειν. Photius I. p. 285. in MSto sine accentu legitur, quod signum est corruptelae. Hesychius II. c. 650. ναικισσορεύοντας· ἐπίτηδες διαφέροντας ἢ ἐξευτελίζοντας. τινὲς δέ φασι, ναικισσῆρεις λέγεσθαι ἐπὶ τοῦ ἐμφαίνοντος ὁμολογεῖν καὶ μὴ ὁμολογοῦντος. τῶν κατεψευσμένων ἡ λέξις. Sensus verbi satis patet, sed quomodo sit emendandum dubius sum; mihi a ναίχι et σήρειν, videtur compositum. Valckenaerius ad fragm. Callim. p. 21. ναίχι ἐρεῖς; coniecit.

O.

οὐλοκόμος. Pollux II, 3, 23.

Π.

πλατιάσαι· τὸ πλατείᾳ τῇ χειρὶ καλέσαι. Photius II. p. 432.

πλοκάς· cincinnus mulierum. Pollux II, 3, 28.

ποῖ κῆχος· quod vel per ποῖ γῆς vel per ποῦ ἐγγὺς explicatur. Etym. M. c. 682, 54. cf. Photius II. p. 437. Hesychius II. c. 1253. 989. 1013. alii κῆγχος scribebant. cf. Bernhardy Eratosth. p. 227 s.

P.

* ῥαίδια· ὑπόδημα ποικίλον. Pollux VII, 22, 94.

ῥυπαίνω· ἀντὶ τοῦ ὑβρίζω. Photius II. p. 492. Suidas s. v. III. p. 270. Thomas Mag. p. 788.

Σ.

σαπρὰν· οἱ πολλοὶ ἀντὶ τοῦ αἰσχράν· Θέων φησὶν ὁ Γραμματικὸς εὑρηκέναι παρὰ Φερεκράτει ληρῶν· ἅπαντα γὰρ ἃ φέρει μαρτύρια ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ σεσηπότος κείμενα ἐστί. Phrynichus p. 377. ubi cf. Lobeckius.

σιδαμβρεύματα· τὰ κλέμματα. Etym. M. c. 713, 30. σινδαρωνεύεσθαι legitur in appendice Vaticana III, 85. p. 311.

Σκίρα· ἡ ἑορτὴ Σκιράδος Ἀθηνᾶς. Photius II. p. 522.

σκιτών· ἀσθενής, οὐδενὸς ἄξιος. Photius ibid. Albertius σκιρών. sed Σκίτων servi nomen est apud Herodotum III, 139., et videtur simile verbum σκίταλος, de quo cf. ad Aristophanis Equit. 635. ἀσελγής coniecit Reisigius Coniect. in Aristoph. I. p. 305.

σόφισμα· — εὕρημα πᾶν. Photius II. p. 528.

στομοδόκος· ὁ λάλος. Pollux II, 4, 101. cf. Hesychius II. c. 1274.

στρατηγίς· ἡ γυνή. Photius II. p. 541.

στρόφιγξ· σφόνδυλος τραχήλου. Pollux II, 4, 130.

συηνία· σκαιότης. Etym. M. c. 733, 30. Photius II. p. 547. Suidas III. p. 392.

σφῆκες καὶ σφηκίαι· τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα ξύλα. Photius II. p. 560.

ἐττημένα· σεσησμένα. Photius I. p. 26. cf. Hesychius I. c. 1488.

εὔδουλος· ὁ εὖ τοῖς δούλοις κεχρημένος. Pollux III, 8, 80.

εὐημερίαν· τὴν εὐδαιμονίαν. Photius I. p. 30.

Θ.

θυμέλη· τὰ θυλήματα. Phrynichus προπ. σοφ. p. 42. cf. Scholiasta Aristophanis Pac. 1040.

Κ.

καθεστέον. Zonaras II. c. 1170.

καθηγεῖσθαι· τὸ ὑφηγεῖσθαι. Photius I. p. 122.

κάπνοι· ἄλφιτα. Idem I. p. 131.

καρηβαρᾶν· τὸ οἴνῳ βεβαρῆσθαι. Aelius Dionysius apud Eustathium ad Homeri Odyss. γ. p. 1461, 24.

κλεπτίδης, fur. Pollux VIII, 6, 34.

Μ.

μητρίδα· τὴν πατρίδα. Photius I. p. 268. proprium erat Cretensium, cf. Plato rep. IX. p. 575. H. St. Plutarchus an seni cap. rep. t. 9. p. 166.

μιμάρκυς· κοιλία, — ὁ δὲ Φερεκράτης παίζων καὶ ἐπὶ ὄνου φησί. Hesychius II. c. 603.

Ν.

ναικισῆρεις· καὶ παρὰ Φερεκράτει καὶ Ἑρμίππῳ· τοὐναντίον δὲ σημαίνει τῷ ἀληθεύειν. Photius I. p. 285. in MSto sine accentu legitur, quod signum est corruptelae. Hesychius II. c. 650. ναϊκισσορεύοντας· ἐπίτηδες διασύροντας ἢ ἐξευτελίζοντας. τινὲς δέ φασι, ναικισσήρεις λέγεσθαι ἐπὶ τοῦ ἐμφαίνοντος ὁμολογεῖν καὶ μὴ ὁμολογοῦντος. τῶν καταψευσμένων ἡ λέξις. Sensus verbi satis patet, sed quomodo sit emendandum dubius sum; mihi a ναίχι et σήρειν, videtur compositum. Valckenaerius ad fragm. Callim. p. 21. ναίχι ἐρεῖς; coniecit.

Ο.

οὐλοκόμος. Pollux II, 3, 23.

EUPOLIDIS
FRAGMENTA.

De Eupolidis vita et fabulis.

Eupolis, Atheniensis, filius fortasse Sosipolidis *, anno aetatis decimo septimo fabulas docere incepit, Suidas s. v. I. p. 903. Eudocia p. 167., quod archonte Apollodoro Olymp. LXXXVII, 4, fecit, secundum grammaticum anonymum περὶ κωμ. p. XXIX. et Cyrillum c. Iulian. I. p. 13 B., qui Olympiada LXXXVIII. nominat, ut Eusebius Chron. t. II. p. 215. ed. Aucher. et Syncellus Chron. p. 205 C. Inde facile apparet, Eupolin Olymp. LXXXIII. a. 2. vel 3. natum fuisse, quod Meinekius Quaest. scen. I. p. 36. et Clintonus fast. Hellen. p. 63. animadverterunt. Legem quidem fuisse perhibent, ne quis ante trigesimum vel quadragesimum aetatis annum fabulas doceret, sed de ea dubitari potest post argumenta Clintoni in fine praefationis ad fastos, cf. Meinek. Q. sc. I. l. l. Fabulas inde ab hoc anno usque ad Olymp. XCII. docuit, quibus maxime inclaruit, quae postea ex ipsis fragmentis apertius videbimus. De ipso autem mortis tempore iam apud veteres orta fuit dubitatio, neque plura nobis affirmare licet, quam eum vel Olymp. XCII. vel XCIII. mortuum esse. cf. Lucas p. 85 — 90. Plurimi enim narrarunt, Eupolin ob Alcibiadis irrisionem in *Βάπταις* ab illo, quum Siciliam navigaret, in mare deiectum esse, id quod primo anno Olymp. XCI. factum no-

* Suidas s. v. *Εὔπολις*, *Σωσίπολις*, ubi *Σωσιπόλιδος* verisimiliter Meinekius Q. sc. I. p. 37. not., qui in Bekkeri Anecdotis III. p. 1192. pro *Σώπολις* legendum monet *Εὔπολις*. cf. Lucam Crat. et Eup. p. 85.

vimus. (Testimonia de hac re in argumento ad *Βάπτας* afferam). Recte autem Eratosthenes (p. 229 Bernh.) apud Ciceronem ad Attic. VI, 1. hoc redarguit, affert enim, quas ille post hoc tempus docuerit fabulas, idque apparet e fragmentis. Praeterea Suidas s. v. ait, eum mortuum esse *κατὰ Ἑλλήσποντον* in bello contra Lacedaemonios, ideoque lege quadam poetarum militiam perhibitam fuisse. Meinekius Q. sc. I. p. 36 s. aut victoriam Atheniensium ad *κυνὸς σῆμα* (Olymp. XCII, 2.), aut proelium ad *Αἰγὸς ποταμόν* commissum, (Olymp. XCIII, 4.) significari certissime animadvertit; ita ut, si non certo, tamen verisimiliter mortis tempus huc referendum sit. Pausanias II, 7, 4. in agro Sicyonio, Aelianus Hist. anim. X, 41. et Tzetzes Chil. IV, 248 in Aegina insula eum sepultum tradunt, mira quadam diversitate, quam tollere conatur Lucas p. 89. Nihil amplius de eius rebus domesticis scimus; servum Ephialtem habuit, qui quum fabulas domini aliquot surripuisset, ab eius cane Molosso, *Αὐγέᾳ* dicto, interfectus est morsibus, canis ipse brevi post mortem Eupolidis maerore exstinctus est, ut Aelianus et Tzetzes ll. ll. tradunt. De Ephialte infra etiam quaedam dicenda sunt, diverso tamen ut videtur a servo illo.

Secundum Suidam fabulas septemdecim docuit, et decies victoriam reportavit; quatuordecim ei tribuit Anonymus *π. κωμ.* p. XXIX. Inveniuntur plura comoediarum nomina, e quibus si aperte corrupta eiicias, viginti supersunt, cf. Meinek. Q. sc. I. p. 41., Elmsleius autem ad Aristoph. Acharn. p. 113. omnia, quae quatuordecim dramatum numerum superant, e depravata scriptura orta sibi videri ait. Aperte corrupta sunt *δραπέται*, *Πρόδαμος*, *πύλαι* et *Σφίγγες*, et *στεφανοπώλιδας* apud Athenaeum IX. p. 384 C. Eubulo ex emendatione Casauboni reddidit Dindorfius; valde dubitari potest de *θεὸς*, *διαιτῶν*, et *Λάκωνες*. Viginti quas superesse diximus fabulas hae sunt: *Αἶγες*, *Ἀστράτευτοι ἢ*

Ἀνδρογύναι, Αὐτόλυκος α', Αὐτόλυκος β', Βάπται, Δῆμοι, Διαιτῶν, Διάς, Εἵλωτες, Κλοπαί, Κόλακες, Λάκωνες, Μαρικᾶς, Νουμηνίαι, Πόλεις, Προσπάλτιοι, Ταξίαρχοι, Ὑβριστοδίκαι, Φίλοι, Χρυσοῦν γένος. (Elmsleius l. l. has sex fabulas eiicit: διαιτῶν, διάς, κλοπαί, Λάκωνες, νουμηνίαι et ὑβριστοδίκαι, de νουμηνίαις tamen iusto severius. cf. Lucas p. 108 s.). Bis cum Euripide confunditur Eupolis, cf. Meinek. Q. sc. I. p. 41.

Poeta fuit et ingeniosissimus et venustissimus et in conviciis iaciendis quamquam *iratus* (ut eum vocat Persius I, 124), tamen id paene semper urbane et concinne fecit. Primarius est locus Platonii π. διαφορ. χαρακτ. p. XXVII. Εὔπολις εὐφάνταστος μὲν εἰς ὑπερβολήν ἐστιν κατὰ τὰς ὑποθέσεις, τὰς γὰρ εἰσηγήσεις μεγάλας τῶν δραμάτων ποιεῖται καὶ ἥνπερ ἐν τῇ παραβάσει φαντασίαν κινοῦσιν οἱ λοιποί, ταύτην ἐκεῖνος ἐν τοῖς δράμασιν, ἀναγαγεῖν ἱκανὸς ὢν ἐξ Ἅιδου νομοθετῶν πρόσωπα καὶ δι' αὐτῶν εἰσηγουμένος ἢ περὶ θέσεως νόμων ἢ καταλύσεως. (Ad Δήμους respicit). ὥσπερ δὲ ἐστὶν ὑψηλός, οὕτω καὶ ἐπίχαρις καὶ περὶ τὰ σκώμματα λίαν εὔστοχος. (Meinekii Q. sc. II. p. 39. emendationem σκώμματα pro σχήματα iure certissimam dixit Geelius in Biblioth. crit. nov. IV. p. 13.). Εὔπολις γεγονὼς δυνατὸς τῇ λέξει, καὶ ζηλῶν Κρατῖνον πολύ γε λοίδορον καὶ σκαιὸν (αἰσχρὸν Geelius l. l.) ἐμφαίνει Anonymus π. κωμ. ait p. XXIX.; alter Anonymus p. XXX. Aristophanem et Eupolin optimos τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας τεχνίτας vocat. Ita Lucianus t. II. p. 832. Eupolin cum Aristophane δεινοὺς ἄνδρας ἐπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ καὶ χλευάσαι τὰ καλῶς ἔχοντα dicit; inter elegantes eum habendum veteris comoediae poetas Macrobius Saturn. VII, 5. Saepius Aristophanes eum risit, qui mos erat veterum comicorum, qui invicem etiam versus sibi surripuerunt. cf. Schol. Aristoph. Nub. 296. 541. 549. 552. Pac. 741. 762. Eq. 528. 1288. Dignus a grammaticis quoque Alexandrinis habitus est,

quem cum paucis aliis in canonem reciperent, cf. Ruhnken. Hist. crit. orat. gr. p. XCV.; cf. praeterea Quintilianus X. 1. p. 897. Horatius Serm. I, 41 s. II, 3, 12. Velleius Paterculus I, 16. Diomedes III. c. 486. Bekkeri Anecd. III. p. 1461. not. Histrione Demostrato eum usum esse p. 94. videbimus, et metrum ab eo Eupolideum dictum est, in comoedia valde usitatum, quod tale est,

‿‿ – ‿ | — ‿ | — ‿ ‿ — | — – ‿ | — ‿ | — ‿ —

cf. Plocius c. 2655, 22. et Hermannus E. D. M. III, 4. p. 578 ss. Galenus libros tres *τῶν παρ' Εὐπόλιδι πολιτικῶν ὀνομάτων* edidit, ut ipse ait t. IV. p. 4. ed. Ald.

De Eupolide multa dixerunt Fabricius Bibl. Gr. II, 22. t. II. p. 445—448. Meursius Bibl. Att. II. t. X. c. 1498—1506. Saxius Onomast. I. p. 42. Lucas, Cratinus et Eupolis p. 83—109. et omnium doctissime Meinekius Quaest. scen. Spec. I. p. 35—59.

ΑΙΓΕΣ.

Ita dicta est fabula, quia caprarum chorum in ea introduxit poeta; scripta est ante Olymp. LXXXIX, 1., ridet enim Hipponicum fr. 4., qui hoc anno mortuus est. cf. Meinek. Q. sc. I. p. 41. et infra ad *Κόλακας*.

I. 1

Eustathius ad Homeri Il. π. p. 1063, 44. *Εὔπολις προβατικόν φασι χορὸν λέγει τὸν ἐξ αἰγῶν.* Hinc satis apparet, chori partes capras egisse, quarum verba e parabasi desumpta nunc afferam.

II. 2

Plutarchus Sympos. IV. 1, p. 662 E. Vol. III. P. II. p. 705 s. Wytt.: *Ἀλλὰ τῷ μὲν αἱ παρ' Εὐπόλιδι αἶγες ἀντιμαρτυροῦσι ὑμνοῦσαι τὴν τροφὴν ὡς παμμιγῆ καὶ ποικίλην οὖσαν, οὕτω πως λέγουσαι·*

Βοσκόμεθ' ὕλης ἀπὸ παντοδαπῆς, ἐλάτης, πρίνου, κομάρου τε,
Πτόρθους ἁπαλοὺς ἀποτρώγουσαι, καὶ πρὸς τούτοισιν ἔτ' ἄλλα,
Κύτισον τ' ἠδὲ σφάκον εὐώδη, καὶ μίλακα τὴν πολύφυλλον,
Κότινον, σχῖνον, μελίαν, πεύκην, ἄπιον, δρῦν, κιττὸν, ἐρείκην,
Πρόμαλον, ῥάμνον, φλόμον, ἀνθέρικον, φηγὸν, κισθὸν, θύμα, θύμβραν.

Macrobius Saturn. VII, 5. Notus est omnibus Eupolis, inter elegantes habendus veteris comoediae poetas. Is in fabula quae inscribitur Aeges, inducit capras de cibi sui copia in haec se verba iactantes: *Βοσκόμεθ'*, et quae sequuntur.

Optime hoc fragmentum elegantissimum in metra disposuit Meinekius Cur. crit. p. 58 s., quem paene ubique secutus sum. 2. vulgo ἔτ' ἀλλ' οἷον, pro quo Meinekii emendationem recepi, quamvis aliud hic forsan latere credam. 3. vulgo κυτίσου τ' ἠδὲ φάσκον. Meinekius omnia emendavit, et σφάκον pro φάσκον iam antea Bodaeus a Stapel ad Theophrast. Hist. plant. IV. p. 409. correxerat, quod Porsonus ad Aristoph. Pac. 600. et apud Gaisfordium ad Hephaest. p. 277 s. probavit. ἠδὲ Atticis in usu esse multis exemplis ostendunt Porsonus Advv. p. 42. et Meinekius Cur. crit. p. 59. Postea vulgatam σμίλακα in μίλακα mutavi, formam Atticis usitatiorem, cf. Porsonus ad Dawes. Misc. p. 598. Kidd. Elmsleius et Hermannus ad Eurip. Bacch. 108. Dindorfius ad Aristoph. Av. 218. Kuehnius ad Aelian. V. H. III, 1. τὴν apud Plutarchum deerat. 4. Apud Plutarchum legebatur hic versus omissis vocabulis πεύκην, ἄπιον, et in fine μυρίκην erat, Macrobius habet, πεύκην, ἀλίαν, — ἐρείκην, cuius editio Lugdunensis a. 1560. ὄυκην dat, a Bodaeo a Stapel l. l. probatum. ἀλίαν quum vox nihili sit, μυρίκην coniecit Meinekius l. l. p. 59., ipse ἄπιον Bodaei recepi, quod e MSto sumpsisse videtur. 5. πρόμαλον, εἶδος φυτοῦ, οὗ μέμνηται καὶ Εὔπολις Αἰξίν. Erotianus s. v. p. 314.; est genus viticis, cf. Hesychius II. c. 1034. θύμα Plutarcho deerat. Cf. P. Leopardus Emm. VIII, 10.

3 III.

Scholiasta Aristophanis Pac. 790. Σφυράδες εἰσὶ τὰ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων ἀποπατήματα. Εὔπολις Αἰξίν

Σφυράδων πολλῶν ἀνάμεστη.

4 IV.

Hesychius s. v. II. c. 25. Ἱερεὺς Διονύσου. Εὔπολις Αἰξίν, Ἱππόνικον σκώπτων, ὡς ἐρυθρὸν τῇ ὄψει. Scholiasta Aristophanis Ran. 310. Εὔπολις τὸν τοῦ Διονύσου ἱερέα νομίζεσθαί αἰγίπυρον εἶναι, ἀντὶ τοῦ πυῤῥόν, quae huc referenda esse recte animadvertit Hem-

sterhusius ad Hesychium. ἡ αἰγίπυρος πόα φασὶ πυῤῥά, ἣν αἶγες νέμονται, ut ait Eustathius ad Homeri Il. β. p. 307.

V. 5

Photius s. v. I. p. 47. Ἑψητοί· πληθυντικῶς τὰ ἰχθύδια. — Εὔπολις Αἰξὶν

Καὶ τῆς λοπάδος· ἔνεισι δ' ἑψητοί τινες.

VI. 6

Athenaeus VII. p. 301 A. ἑψητός. ἐπὶ τῶν λεπτῶν ἰχθυδίων. — Εὔπολις Αἰξὶν

Ὦ Χάριτες, αἶσι μέλουσιν ἑψητοί.

Vulgo μέλλουσιν, emendatum a Casaubono. Saepe haec confundi demonstrat D'Orvillius ad Charit. VI, 1. p. 512.

VII. 7

Photius v. νεᾶν I. p. 290. Νεᾶν· οὐ νεοῦν τὴν γῆν. — Εὔπολις Αἰξὶν

Ἐπίσταμαι γὰρ αἰπολεῖν, σκάπτειν, νεᾶν, φυτεύειν.

VIII. 8

Photius v. νεανισκεύεται I. p. 291. Suidas v. ead. II. p. 603. Νεανισκεύεται. — Εὔπολις Αἰξίν.

Vulgaiam Σφιγξὶν bene correxit Meinekius Quaest. scen. I. p. 41., quod probavit Geelius Bibl. crit. nov. t. IV. p. 14.

IX. 9

Photius v. τάγυρι II. p. 564. Suidas v. ead. III. p. 423. Etymol. M. v. ead. c. 743, 57. Τάγυρι· τὸ βραχύτατον καὶ ἐλάχιστον, οἷον ψιλὰ λέγουσιν· Εὔπολις Αἰξὶν

Καὶ ζῆν μαθόντι μηδὲ τάγυρι μουσικῆς.

μαθόντι δὲ est apud Etymologum. cf. Hesychius II. c. 1339.

X. 10

Theodosius p. 11., sive in Bekkeri Anecd. III. p. 1168. τοὺς αὐτοὺς εἶναι διδασκάλους καὶ μουσικῆς καὶ γραμματικῆς, ὡς ὁ Εὔπολις εἰσάγει ἐν Αἰξί. Quintilianus I, 10, 17. eosdem utriusque (grammatices et musi-

ces) praeceptores fuisse, quum Sophron ostendit, — tum Eupolis, apud quem Prodamus et musicam et litteras docet. Hinc Meursius fabulam Eupolidis, *Πρόδαμος* inscriptam, finxit.

11 XI.

Photius v. *τρία καὶ δύο* II. p. 599. Athenaeus X. p. 426 F. Eustathius ad Homeri Odyss. ι. p. 1624, 44. *τρία καὶ δύο· ἐπὶ τῆς κράσεως τοῦ οἴνου.* — *Εὔπολις Αἰξίν*

Διόνυσε χαῖρε, μήτι πέντε καὶ δύο;

Eustathius *μῆται. πέντε ὕδατος* et *δύο οἴνου* miscebantur.

12 XII.

Scholiasta Aristophanis Vesp. 897. *ἐκτείνουσι καὶ τὸ ὅ ἄρθρον. Εὔπολις Αἰξίν.*

Τὴν πανδοκεύτριαν γὰρ ἀνὴρ ὁ γλήμων ἔχει.

Ἀνὴρ deleri voluit Porsonus ad Aristoph. Vesp. l. l.

13 XIII.

Pollux IV, 8, 57. sine fabulae nomine, Suidas v. *ἁρμογή* I, p. 333. *Τὴν ἁρμονίαν ἁρμογὴν Εὔπολις Αἰξὶν εἴρηκε,*

Ταύτην ἐγὼ 'ζήτουν πάλαι τὴν ἁρμογήν.

Sic e Suida correxi, quum Pollux *πάλαι ζητῶν* haberet.

14 XIV.

Athenaeus IX. p. 380 F. *τὸ γεῦσαι ἔχομεν ἐν Εὐπόλιδι ἐν Αἰξὶ*

Τουδὲ νῦν γεῦσαι λαβών.

Occurrit apud Aristophanem quoque Acharn. 188. 191.

15 XV.

Athenaeus III. p. 106 B. *καρίδας συνεσταλμένως εἴρηκεν Εὔπολις ἐν Αἰξὶν οὕτως*

Πλὴν

Ἅπαξ πότ' ἐν Φαίακος ἔφαγον καρίδας.

In Phaeacis domo, cf. Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 1222. Phaeax filius Erasistrati Athenis nobilis fuit orator, floruit circa Olymp. LXXXIX., cuius anno secundo legatum eum in Italiam et Siciliam missum fuisse e Thu-

cydide V, 4. constat. cf. Aristoph. Eq. 1374. et ibi Schol. Plutarch. Alcib. 13. Suid. s. v. Valckenaer. in Sluiteri lect. Andocid. I. p. 18 ss. Ruhnken. Hist. crit. orat. Gr. p. LI ss.

XVI. 16

Priscianus XVIII. c. 1193, 33.

Προσένεγκε μούγγυς τὸ στόμ' ὀσφρέσθαι τὸ σόν.

Hoc fragmentum in sola exstat Putschiana, ubi μοι ἐγγύς — ὀσφραίνεσθαι legitur, quae emendavit Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 179., probatum a Dobreeo ad Aristoph. Plut. 1021.

XVII. 17.

Suidas v. χρῇ III. p. 683. χρή — περισπωμένως, — σημαίνει δὲ τὸ δέῃ. Εὔπολις Αἰξὶν

Ἐγὼ τελῶ τὸν μισθὸν, ὅν τιν' ἂν χρῇ.

Küsteri χρέῃ mihi improbandum videtur, de metro tamen quod statuam non habeo.

XVIII. 18

Erotianus s. v. p. 348. σελαχίοισι, μικροῖς ἰχθυδίοις. — μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Εὔπολις ἐν Αἰξὶν, λέγων

Ὡς ἤ ποτ' αὐτὸν ἦν κάμῃ τις, εὐθέως ἰστί.
Πρὸς αὐτὸν, πρίω μοι σελάχιον· τί δ', ἢν λύκον
Κεκράξεται, φρασεῖ τε πρὸς τὸν αἰπόλον;

1. Initium versus corruptum, ut et in v. 2. Vulgo πρίρνοι, quod emendavit Meinekius Cur. crit. p. 60., et iam antea Bartholom. Eustachius in Erotiani conversione p. 107 A. (Venet. 1566.) πρίω μοι σελ. citant ex Eupolide Etymol. M. c. 132, 50. et Herodianus p. 453. Piers.; πρίω, quod Acharnensibus tribuit Scholiasta Aristoph. Ach. 34., omnino atticum dicit Elmsleius ad Aristoph. l. l. 3. Vulgatam φρασεῖται correxit Meinekius l. l. cf. Porson. Advv. p. 286. Huc respicit Photius II. p. 505. σελάχια βραχέως, οὕτως Εὔπολις.

XIX. 19

Stephanus Byzant. v. ἄντρον p. 140 D. εὕρηται καὶ

ἀντραῖος ὡς Εὔπολις Αἰξίν. Vulgo Εὐριπίδης, emendavit Meinekius Quaest. scen. I. p. 41.

20 XX.

Photius I. p. 43. ἔφιππον. Εὔπολις Αἰξίν.

21 XXI.

Athenaeus III. p. 94 F. χορδῶν μέμνηται — καὶ Εὔπολις ἐν Αἰξίν.

22 XXII.

Athenaeus VII. p. 287 E. βεμβράδες. — ἐν δὲ ταῖς Εὐπόλιδος Αἰξὶν ἔστιν εὑρεῖν καὶ διὰ τοῦ μ γραφόμενον.

23 XXIII.

Pollux VII, 5, 22. νεόκοπον κάρδοπον εἴρηκεν Εὔπολις τὴν νεωστὶ κεκομμένην. Eadem dicit X, 24, 102, ubi fabulae titulum adiicit.

24 XXIV.

Pollux X, 32, 151. βαλαντίδια, ὡς ἐν Αἰξὶν Εὔπολις.

25 XXV.

Antiatticista p. 83. βίος, περὶ συνουσίας. Εὔπολις Αἰξίν. περιουσίας Meinekius ad Menandr. p. 46. οὐσίας Albertius apud Wesseling. Diss. Herodot. 5. p. 44.

26 XXVI.

Antiatticista p. 84. βουκολεῖσθαι αἶγας. Εὔπολις Αἰξίν. cf. ad Eurip. Phoeniss. 28.

27 XXVII.

Antiatticista p. 91. ἐλελήθεισαν, μετὰ τῆς θα. Εὔπολις Αἰξίν. Lobeckius ad Phrynich. p. 150. ἐληλύθεισαν — ει coniecit.

28 XXVIII.

Antiatticista p. 92. ἐλεινόν. Εὔπολις Αἰξίν.

ΑΣΤΡΑΤΕΥΤΟΙ Η ΑΝΔΡΟΓΥΝΑΙ.

Hunc plenum fabulae titulum servavit Suidas v. Εὔπολις I. p. 903., e quo satis eius argumentum apparet. Homines militiam detrectantes, et mollitiei deditos irrisit poeta, quod e fragmentis de Pisandro et Melanthio constat. cf. Arnaldus ad Hephaest. p. 98 s. Gaisf. Fabula commissa fuit Olymp. LXXXVIII, 4., cf. Clintoni fast. Hellen. p. 72.

I. 29

Scholiasta Aristophanis Av. 1555. Πείσανδρος δειλὸς ἦν, — ὡς Εὔπολις ἐν Ἀστρατεύτοις,

Πείσανδρος εἰς Πακτωλὸν ἐστρατεύετο,
Κἀνταῦθα τῆς στρατιᾶς κάκιστος ἦν ἀνήρ.

2. Vulgo τῆς σῆς στρατείας, Arnaldus ad Hephaest. p. 99. τῆς ὅλης στρατιᾶς, Toupius Emm. in Suid. P. III. p. 352. τῆς πάσης στρατιᾶς, cf. eundem epist. crit. p. 87., bene σῆς delevit Porsonus Append. in Toup. P. IV. p. 467. probatum a Meinekio Q. sc. II. p. 21.

II. 30

Scholiasta Aristophanis Pac. 808.: Ὅτι γὰρ ὁ Μελάνθιος ὀψοφάγος, προείρηται καὶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Ἀστρατεύτοις. Cf. de eo Elmsleius ad Eurip. Med. p. 98. Oxon. et Clintonus fast. Hellen. Praef. p. XXXIII. not.

III. 31

Diogenes Laertius I. p. 190 s. H. St.: Εὔπολις ἐν Ἀστρατεύτοις,

Ἐν εὐσκίοις δρόμοισιν Ἀκαδήμου θεοῦ.

IV. 32

Athenaeus IX. p. 397 B. C., ubi de pavone agit,

adiicit: Εὔπολις δ᾽ ἐν Ἀστρατεύτοις φησὶ περὶ αὐτοῦ οὕτως

Μή ποτε θρέψω
Παρὰ Φερσεφόνῃ τοιόνδε ταῶν, ὃς τοὺς εὕδοντας
ἐγείρει.

Trypho apud Athenaeum p. 397 E. animadvertit, ab aliis ταῶν scribi, quam scripturam Dindorfius in contextum recepit, qui praeterea fragmentum in anapaestos digessit.

33 V.

Συναγωγὴ λέξ. χρησ. v. ἀχράδας p. 473. ἀχράδας τὰς ἀχέρδους λέγουσιν. Εὔπολις Ἀστρατεύτοις:

Οἱ πεπείρους ἀχράδας
Πρὸς τῇ σγκίδι προσέτως.

Vocabulum ultimum corruptum reliqui, in quo verbum latet.

34 VI.

Hephaestio p. 96. Εὔπολις δὲ ἐν τοῖς Ἀστρατεύτοις καὶ ἀτακτοτάτως συνέθηκε τὸ εἶδος (metri Cratinei). πῇ μὲν γὰρ τοιαῦτα ποιεῖ,

Ἄνδρες ἑταῖροι, δεῦρο δὴ τὴν γνώμην προσίσχετε,
Εἰ δυνατὸν, καὶ μή τι μεῖζον πράττοντα τυγχάνει.

πῇ δὲ τοιαῦτα,

Καὶ ξυνεγιγνόμην ἀεὶ τοῖς ἀγαθοῖς φάγροισιν·

— πῇ δὲ καὶ ἄλλοις ἐχρήσατο λίαν ἀτάκτοις σχήμασι. Haec e parabasi desumpta esse ostendit ipse Hephaestio p. 109. ἀρχέσει. τοῦτο δεῖξαι ἡ παράβασις ἡ ἐν τοῖς Ἀστρατεύτοις Εὐπόλιδος πᾶσα. De metro plura dixit Hermannus E. D. M. III, 5. p. 583 s., qui versum ultimum plane alius metri esse docuit. 1. Vulgo δεῦρ᾽ ἤδη, emendavit Hermannus. 3. Gaisfordius ξυνεγιγνόμην, ut Valckenaerius ad Eurip. Phoen. 360. p. 128, sed cf. Schaeferus ad Schol. Apollon. Rhod. p. 165. et Hermannus l. l. φάγροι pisces delicati, de quibus multa Athenaeus VII. p. 327 C. — E.

VII. 35

Etymol. M. v. ἀφαδός c. 174, 52.: ἀφαδία, ἡ ἀπαρέσκουσα ἔχθρα. Εὔπολις Ἀνδρογύναις·

Δοκῶ μοι νῦν ὁρᾶν ἀφαδίαν.

δ

Vulgo ἐν Δραπέταις, Ms. Dorvill. αν, unde veram lectionem eruit Gaisfordius ad Hesiodi Theog. 709., quam Meinekius Quaest. scen. I. p. 41. probavit. Cf. Hesychius I. c. 633.

Praeterea in Scholiasta Victoriano ad Homeri Iliadem in Heynii editione t. VI. p. 645. haec leguntur: καὶ ὁ Λυσίας τὸν Ἰφικράτην ποιεῖ λέγοντα· τραύματα ἔχω οὐχ ἑτέρων ἐπ' ἐμὲ ἐρχομένων, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιών· * * * ἀνδρογυνής * * * καὶ ἔτ' ὀλίγα τραύματα ἐξόπισθεν ἔχων, τῆς δειλίας σημεῖα, καὶ οὐχὶ τοῦ θράσους. Heynius haec omnia Lysiae tribuit, sed bene Meinekius Cur. crit. p. 33 s. perspexit, ultima senarios poetae esse, qui μετ' ὀλίγα coniecit. Mihi Ἀνδρογύναις videtur rescribendum, et poetae nomen lacunae inserendum, ita ut fragmentum tale sit:

Κἄτ' ὀλίγα τραύματ' ἐξόπισθ' ἔχων,
Τῆς δειλίας σημεῖα, κοὐχὶ τοῦ θράσους.

ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ Α et *Β*.

Eupolis Autolycum irrisit, filium Lyconis et Rhodiae (cf. fragmentum e *Πόλεσι* apud Scholiastam ad Aristoph. Lysistr. 270.), qui Calliae, Hipponici filio, in deliciis fuit, Maximus Tyr. XXVI, 8., puer maxime venustus, ut e Xenophontis Symposio I, 9. et Athenaeo V. p. 187 F. 188 A. constat. Is in Panathenaeis magnis quinquertio vicit, Plinius H. N. XXXIV, 17., in cuius honorem Callias maximum convivium apparavit, a Xenophonte descriptum, et quidem Olymp. LXXXIX, 4. Eodem anno hanc fabulam docuisse dicitur poeta ab Athenaeo V. p. 216 E. *ἐπὶ τούτου (Ἀριστίωνος ἄρχοντος) Εὔπολις τὸν Αὐτόλυκον διδάξας διὰ Δημοστράτου χλευάζει τὴν νίκην τοῦ Αὐτολύκου.* Unde fieri nequit, ut Aristophanes in Vespis, eiusdem Olympiadis anno secundo actis, hanc fabulam perstrinxerit, quod Scholiasta ad Aristoph. Vesp. 1020. ait. Sed aliud etiam Athenaeo adversatur, victoriam enim in Panathenaeis magnis reportavit Autolycus, quae Scirrophorionis die vigesimo celebrabantur, anni quarti cuiusque Olympiadis, cf. Boeckh. de trag. gr. princ. 15. p. 203., ita ut Eupolis de victoria illa in *Αὐτολύκῳ*, vel Lenaeis, vel Dionysiis *ἐν ἄστει* commisso, loqui non potuerit, qui dies festi aliquot menses ante Panathenaea agebantur. Recte iam Meinekius Quaest. scen. I. p. 42. huic dubitationi ita occurrendum animadvertit, ut victoria in altera fabulae recensione commemorata fuerit, de qua praeter alios grammaticos infra laudandos Galenus Opp. t. V. p. 38. Basil. (t. XI. p. 3. Chart.) ait, *παράδειγμα δ' εἰ βούλει τούτου σαφηνείας*

ἕνεκα, τὸν δεύτερον Αὐτόλυκον Εὐπόλιδος ἔχεις ἐκ τοῦ προτέρου διεσκευασμένον. Haec fabulae diasceuasis ante Olymp. XCII, 1. commissa esse non potuit, cf. fr. 40., quare Meinekius l. l. poetam de victoria in ea locutum esse diserte opinatur, et ob ipsam illam νίκην fabulam mutatam fuisse credam, ut Calliam eiusque amores rursus irrideret, cui Eupolin maxime infestum e permultis fragmentis constat. Αὐτόλυκος α' Olymp. LXXXIX, 4., β' circa Olymp. XCII, 1. actus fuit, cf. Clintoni fast. Hellen. p. 73. Ipse fragmenta ita digessi, ut primum ea, quae cum recensionis commemoratione proferuntur, posita inveniantur.

I. 36

Scholiasta Aristophanis Vesp. 1020., ubi poeta ait: οὐδ' εἴ τις ἐραστὴς, κωμῳδεῖσθαι παιδίχ' ἑαυτοῦ μισῶν ἔσπευδε πρὸς αὐτὸν, οὐδενί πώποτέ φησι πιθέσθαι· δι' Εὔπολιν ἐν Αὐτολύκῳ δὲ ταῦτά φησι. Scholiastam falli supra iam monui, cui non semper auctoritatem tribuendam esse alias etiam videbimus.

II. 37

Scholiasta Platonis p. 332. Lyconem, Autolyci patrem, ut ξένον perstrinxit in Αὐτολύκῳ α'. Is inter Socratis accusatores fuit, Maximus Tyr. IX, 8.

III. 38

Pollux VII, 33, 202. τὸ πορνεύεσθαι ῥῆμα ἐν τῷ πρώτῳ Εὐπόλιδος Αὐτολύκῳ.

IV. 39

Scholiasta Aristophanis Nub. 109. Λεωγόρας, τρυφερός τις, ὁ Ἀνδοκίδου πατήρ. Εὔπολις ἐν Αὐτολύκῳ β' ὡς καὶ διὰ Μυῤῥίναν ἑταίραν τὰ χρήματα ἀποβέβληκέ φησιν. Eadem dicit Suidas v. φασιανοί III. p. 583. cf. Sluiteri lect. Andocid. I. p. 11.

V. 40

Scholiasta Victorianus ad Homeri Iliadem in Heyniana editione t. VI. p. 646. Εὔπολις Αὐτολύκοις

Ἤδη γὰρ Ἀρίσταρχον στρατηγοῦντ' ἄχθομαι.

Aristarchus praefectus fuit anno primo Olympiadis XCII., cf. Thucyd. VIII, 98. Xenoph. Hell. II, 3, 46., quare hic versus e secunda recensione petitus iure videtur Meinekio Quaest. scen. I. p. 42.

41 VI.

Zonaras v. διέφθορε I. c. 548. διέφθορε· οὐ τὸ διέφθαρται δηλοῖ παρὰ Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ διέφθαρκεν. Εὔπολις — ἐν Αὐτολύκῳ,

Ὅτι τὰ πατρῷα πρός σε καταδιέφθορα.

Fortasse verba Leogorae ad meretricem Myrrhinem, cf. fr. 39. et Athen. XIII. p. 590 C. D. τὰ πατρῷα, Andocidis fortunas, de quo Sluiterus l. l. p. 10 s.

42 VII.

Photius v. φιτῦσαι II. p. 650. Suidas v. ead. III. p. 615. Etym. M. c. 795, 33. Scholiasta Aristoph. Pac. 1164. Scholiasta Platon. p. 445.: φιτῦσαι — λέγεται δὲ τὸ γέννημα φῖτυ· Εὔπολις Αὐτολύκῳ

Ἀτὰρ ἤγαγες καινὸν φῖτυ τῶν βοῶν.

Sic Photius, Scholiasta Platonis, et Etymologus M., φίτυμα Scholiasta Aristophanis et Suidas, qui κενόν habet. Καινόν τι φῖτυ Elmsleius apud Blomfieldum Glossar. in Aeschyli Prometh. 241., κ. τὸ φῖτυ Porsonus in editione Photii, et Blomfieldus ipse.

43 VIII.

Suidas v. ἀνεκάς I. p. 193. Συναγωγὴ λέξ. χρησ. v. ead. p. 395. ἀνεκάς, ψιλῶς τὸ ἄνω λέγουσι. — Εὔπολις Αὐτολύκῳ

Ἀνεκάς τ' ἐπήρω καὶ βδελυρὸς σὺ τὸ σκέλος.

In συναγωγῇ ἔκαστ' ἐπαίρω legitur.

44 IX.

Etymol. M. c. 399, 17. Εὐτρήσιος, παρὰ τὸ τετρῆσθαι τὸν Αὐτόλυκον ὁ Εὔπολις σκώπτει. Hic sensum obscenum latere credit Meinekius Quaest. scen. I. p. 41 s., ut significare voluerit poeta Autolycum perforatum vel muliebria passum fuisse.

X. 45

Athenaeus IX. p. 368 D. καὶ κωλῆνα δὲ λέγουσι καὶ κωλῆν. Εὔπολις Αὐτολύκῳ

Σκέλη δὲ καὶ κωλῆνες εὐθύτου 'ρίφου.

MSSti εὐθὺ τοῦ ῥόφου, probata a Schneidero Lex. Gr. v. ῥόφος, Casauboniana εὐθὺ τοῦ ῥόθου, Iacobsii Add. p. 198. emendationem Dindorfius merito probavit.

XI. 46

Pollux IX, 5, 30. τὸ τέλος, ἐλλιμένιον, ὡς Εὔπολις Αὐτολύκῳ

Ἐλλιμένιον ὃ δοῦναι πρὶν εἰσβῆναί σε δεῖ.

Portorium, quod solvendum est, priusquam navem conscendas. cf. Boeckh. Oecon. Att. t. I. p. 343 s.

XII. 47

Pollux X, 9, 45. τῇ γυναικὶ σκάφιον, ὡς ἐν Αὐτολύκῳ Εὔπολις,

Τί δῆτ' ἄν, εἰ μὴ τὸ σκάφιον αὐτῇ παρῆν;

XIII. 48

Pollux X, 36, 161. Καλιός — ἐν δὲ Εὐπόλιδος Αὐτολύκῳ

Οἰκοῦσι δ' ἐνθάδ' ἐν τρισὶν καλιδίοις,
Οἴκημ' ἔχων ἕκαστος.

XIV. 49

Scholiasta Platonis p. 331. Nicostratus, Aristophanis filius, ob imaginem colossalem Pacis irridebatur ab Eupolide ἐν Αὐτολύκῳ. Hinc suspicor per illos, qui in fragmento antecedente tres parvas domos tenere dicuntur, Aristophanis filios tres, Ararotem, Philippum et Nicostratum significari, de quibus cf. Clintoni fastos Hellen. Praef. p. XLII not.

XV. 50

Pollux X, 11, 47. δίφροι Θετταλικοί, ὡς ἐν Αὐτολύκῳ Εὐπόλιδος

Δίφρος Θετταλικὸς τετράπους.

XVI. 51

Scholiasta Aristophanis Nub. 253. τὰ μηδενὸς ἄξια

καπνοὺς καὶ σκιὰς καὶ νεφέλας ὀνομάζομεν. Εὔπολις ἐν Αὐτολύκῳ

Καπνοὺς ἀποφαίνει καὶ σκιάς.

Cf. Monkius ad Eurip. Hippol. 958. p. 119.

52 XVII.

Athenaeus III. p. 89 F. τὰς δὲ κνίδας ὁ Εὔπολις ἐν Αὐτολύκῳ ἀκαλήφας ὀνομάζει.

53 XVIII.

Suidas s. v. I. p. 185. ἀναφλασμοὶ, τὰ ἀφροδίσια. Εὔπολις Αὐτολύκῳ.

54 XIX.

Harpocratio p. 67. ἐπίπεμπτον εἰώθασι λέγειν τὸ πέμπτον, ὡς καὶ Εὔπολις Αὐτολύκῳ.

55 XX.

Συναγωγὴ λέξ. χρησ. p. 447. ἀῤῥωστήμων. Εὔπολις Αὐτολύκῳ.

56 XXI.

Antiatticista p. 83. ἀπρασία. Εὔπολις Αὐτολύκῳ.

57 XXII.

Antiatticista p. 84. βιασμός. Εὔπολις Αὐτολύκῳ.

58 XXIII.

Antiatticista p. 109. νουθέτησιν. Εὔπολις Αὐτολύκῳ.

Β Α Π Τ Α Ι.

Haec fabula Alcibiadis eiusque amicorum libidinem effrenatam acerbe perstrinxit, ita ut poetam ob eam in mare proiectum fuisse vulgo creditum fuerit; Cicero ad Att. VI, 1.: quis enim non dixit *Εὔπολιν, τὸν τῆς ἀρχαίας*, ab Alcibiade navigante in Siciliam deiectum esse in mare? redarguit Eratosthenes, affert enim quas ille post id tempus fabulas docuerit. num idcirco Duris Samius, homo in historia diligens, quod cum multis erravit, irridetur? Platonius π. διαφ. κωμῳδ. p. XXXIII. *ἴσμεν γοῦν τὸν Εὔπολιν ἐπὶ τῷ διδάξαι τοὺς Βάπτας ἀποπνιγέντα εἰς τὴν θάλασσαν ὑπ' ἐκείνων, εἰς οὓς καθῆκε τὸ δρᾶμα.* Themistius Orat. 8. p. 110 B. *Ἀλκιβιάδης δὲ ὁ Κλεινίου καὶ ταῦτα στρατηγὸς ὢν αἱρετὸς οὐχ οὕτως ἀπεμνημόνευσεν Εὐπόλιδι τῷ κωμῳδοδιδασκάλῳ τοὺς Βάπτας.* Scholiasta Iuvenalis II, 92. Baptae ergo molles, quo titulo Eupolis comoediam scripsit, ob quam ab Alcibiade, quem imprimis perstrinxerat, necatus est; ubi Georgius Valla addit: Alcibiades — dicens, ut tu me in theatris madefecisti, nunc ego te in mari madefaciam. Scholiasta Aristidis in Iacobsii Anthol. Palat. t. III. p. 667. t. III. p. 444. Dind. *Ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι ἐκωμῴδουν ὀνομαστὶ τοὺς ἄνδρας μέχρις Εὐπόλιδος· περιεῖλε δὲ τοῦτο Ἀλκιβιάδης ὁ στρατηγὸς καὶ ῥήτωρ. Κωμῳδηθεὶς γὰρ παρὰ Εὐπόλιδος ἔρριψεν αὐτὸν ἐν τῇ θαλάττῃ ἐν Σικελίᾳ συστρατευόμενον, εἰπών·*

Βάπτες μ' ἐν θυμέλῃσιν, ἐγὼ δέ σε κύμασι πόντου
Βαπτίζων ὀλέσω νάμασι πικροτάτοις.

(Vulgo *βάπτε με*, pro quo *βάπτεις* Iacobsius, sed *βάπτες* Meinekius Quaest. scen. I. p. 43.). Certum est igitur,

hanc fabulam paulo ante expeditionem Atheniensium in Siciliam, Olymp. XCI, 1., in scenam commissam fuisse, et quidem, ut bene Meinekius Quaest. scen. I. p. 48. contendit, tribus ante eam mensibus, Dionysiis ἐν ἄστει. Quomodo vero Eupolis Alcibiadem perstrinxerit, e titulo fabulae et Iuvenalis loco Sat. II, 91 s. apparet, qui ait: talia secreta coluerunt orgia taeda Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto, ubi Scholiasta adnotat: Baptae titulus libri, quo impudici describuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienses ad imitationem feminarum saltantes lassare[a] psaltriam. Eam fuisse Cotytto, deam impudicitiae, suspicor, quae meretricis habitu producta fuit, eiusque sacra turpissima Alcibiades cum sociis noctu imitatus est. De titulo ipso multum dubitatum est. Gesnerus ad Lucian. adv. indoctum 27. et Lobeckius de morte Bacchi P. II. p. 12. Baptas sacerdotes Cotyttus ab Atheniensibus, ut volunt, cultae, credunt, sed Cotyttia Athenis recepta non fuisse recte vidit Buttmannus, et Struvius Obss. crit. P. XIII. p. 15. nihil de tali sacerdotum collegio constare animadvertit, neque sacra illa feminarum a viris administrari potuisse. Ipse Baptas viros molles Cotyttia sacra habitu muliebri imitantes fuisse coniecit, id quod alii iam voluisse videntur, qui eos βάπτας a fuco et tincturis vocatos dixerunt. Meliora primus vidit Buttmannus diss. de Cotyttiis et Baptis, quae commentationibus academ. Berol. a. 1822. p. 213—220. inserta est, et post eum Meinekius Quaest. scen. I. p. 45 s. (In multis eadem probat Lucas in Eupolide p. 98 s.). Illi credunt, Eupolin viros introduxisse, qui muliebri ritu inter alias ceremonias, a cultu Cotyttus desumptas, lotionibus, βάμμασι sacris utebantur, iisque

---

[a] *lassare* Buttmannus cum aliis interpretatur frequenti prece invocare, Meinekius Q. sc. p. 43 s. not. fatigare strepitu cymbalorum intelligit; sed nondum me poenitet coniecturae alibi a me propositae, per *lassare* significari *subigere*, ut Messalina a Iuvenale VI, 130. *lassata viris* dicitur.

Alcibiadem lustrarent et orgiis initiarent. cf. Lucianus adv. indoct. 27. τὸν Εὔπολιν ὑποδέδυκας, ἀνέγνως καὶ τοὺς (perperam vulgo τὰς) Βάπτας; τὸ δρᾶμα ὅλον; εἶτ' οὐδέν σου κἀκεῖ καθίκετο, οὐδ' ἠρυθρίασας γνωρίσας αὐτά; lege Politian. Miscell. c. X. Haec sententia quum videtur aptissima tum tituli ipsius rationem reddit maxime verisimilem. Buttmannus tamen non imitationem sacrorum Cotyttiorum, sed Eleusiniorum, ab Alcibiade ridicule in conviviis nocturnis cum sociis factam, in scena exhibitam credit, ita ut Cotyttus nomen pro Cerere posuerit. Quam coniecturam Meinekius p. 46 s. temporum rationibus refellit, quum mysteriorum profanatio in fabula ante expeditionem Siculam acta omnino nullo modo exhiberi potuerit.

I. 59

Hesychius s. v. II. c. 331. Κοτυττώ· ὁ μὲν Εὔπολις κατ' ἔχθος τὸ πρὸς τοὺς Κορινθίους φορτικόν τινα δαίμονα διατίθεται. Eadem, ut videtur, cum dea, quae a Suida vv. Θιασώτης et Κότυς memoratur, quae et a Thracibus secundum Strabonem X. p. 470. celebatur. Omnia de ea collegit Buttmannus in dissertatione supra allata. Meinekius Quaest. scen. I. p. 44. ait: „haud levis oritur suspicio, Eupolidi praeter Alcibiadis irrisionem etiam hoc fuisse propositum, ut flagitiosam Corinthiorum, apud quos summa fuit Cotyttiorum sanctimonia, libidinem taxaret, eoque ipso Cotyttia sacra in contemptum adduceret, et ne Athenis reciperentur caveret." Hanc e Iuvenale, collatis verbis Scholiastae, in scenam ut meretricem vel psaltriam productam credo, quam lassarunt Baptae effeminati.

II. 60

Scholiasta Apollonii Rhod. IV, 144. Εὔπολις ἐν Βάπταις·

Ὦ ῥύμβοισι μαστίξας ἐμέ.

Ob hanc vocem citant Scholiasta Apollon. Rhod. I. 1139. Etymol. M. c. 706, 30. Eustathius ad Homeri Odyss. α.

p. 1378, 47. Photius II. p. 491. *ῥύμβος* (vulgo *ῥόμβος*) ὃ ἔχουσιν οἱ ἐπιθειάζοντες ὡς τύμπανον. οὕτως *Εὔπολις.* cf. Hesychius II. c. 1121. Horum tympanorum strepitu Baptas deam suam obtundisse coniicit Meinekius p. 43 s. not.

61 III.

Athenaeus IV. p. 183 F. *τρίγωνος.* — *Εὔπολις* δ᾽ ἐν *Βάπταις* φησὶν

Ὃς καλῶς μὲν τυμπανίζει,
Καὶ διαψάλλει τριγώνοις.

Sic digerendi sunt hi versus in dimetros trochaicos, cf. Hermannus E. D. M. II, 9. p. 90.

62 IV.

Priscianus de metr. com. c. 1328. t. II. p. 415. Eupolis *Βάπταις* quum in aliis iambis eiusdem fabulae recta est observatione metrorum usus, hos tamen posuit in fine habentes spondeos,

Ἀνόσια πάσχω ταῦτα, ναὶ μὰ τὰς νύμφας. —
B. *Πολλοὶ μὲν οὖν δίκαια, ναὶ μὰ τὰς κράμβας.*

Verba *ναὶ μὰ τὰς κρ.* affert Athenaeus IX. p. 370 B.; Priscianum vel Heliodorum potius falli ostendit fragmentum Ananiae ab Athenaeo ibidem allatum, in quo eadem occurrit exclamatio. cf. Hermann. E. D. M. I, 10. p. 47 s.

63 V.

Herodianus π. μονήρ. λέξ. p. 6. *ἀμυγδαλῆ.* — *Εὔπολις Βάπταις·*

Ἀλλ᾽ ἐξομελεῖς με, ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆν.

Videtur legendum: *ἀλλ᾽ ἐξολεῖς.* Athenaeus II. p. 53 A. verba *ἀπολεῖς με ναὶ μὰ τ. ἀμ.* ex Eupolide affert, ubi *ἀλλ᾽ ἐξαπολεῖς* Dindorfius coniecit.

64 VI.

Ioannes Alexandr. de accent. p. 36. τὸ *σαβαὶ* παρ᾽ *Εὐπόλιδι ἐν Βάπταις, τὸ δὲ εὐαὶ παρὰ τῷ αὐτῷ ὀξύνεται·*

Εὐαί, σαβαί.

Meinekius Q. scen. I. p. 46. *αἰβοῖ, σαβαῖ* citat. cf. Hesychius vv. *σαβάζειν* et *σάβος* II. c. 1134.

VII. 65

Ammonius v. ὑπάγειν p. 140. Thomas Mag. p. 867. Anecdota Bachmanni t. II. p. 375. Εὔπολις Βάπταις·

Σὺ δ' ὕπαγ' εἰς τοὔμπροσθεν.

VIII. 66

Scholiasta Aristophanis Nub. 552. et partim ad v. 540. et 1288. Εὔπολις ἐν τοῖς Βάπταις τοὐναντίον φησὶν, ὅτι συνεποίησεν Ἀριστοφάνει τοὺς Ἱππεῖς, λέγει δὲ τὴν τελευταίαν παράβασιν. φησὶ δὲ,

Κἀκείνους τοὺς Ἱππέας
Συνεποίησα τῷ φαλακρῷ τούτῳ κἀδωρησάμην.

Sic Hermannus ad Scholiastam, Porsonus Advv. p. 286. et Meinekius ad Menandr. p. 259., qui antea in cur. crit. p. 63. not. aliam proposuerat coniecturam. Aldina habet ἀδωρησάμην.

IX. 67

Scholiasta Aristophanis Ran. 421. Ἀρχέδημος ὡς ξένος κωμῳδεῖται. καὶ Εὔπολις Βάπταις.

Ἐπιχώριός ἐστι, καὶ ξένης ἀπὸ χθονός.

Cf. de eo Scholiastam ad v. 419.

X. 68

Suidas v. ἀτρύφερος I. p. 375. Συναγωγὴ λέξ. χρ. p. 460. ἀτρύφερος. ἡ λέξις ἐν Βάπταις Εὐπόλιδος·

Ὅτι οὐκ ἀτρύφερος, οὔτ' ἄωρός ἐστ' ἀνήρ.

XI. 69

Συναγωγὴ λέξ. χρησ. p. 377 s. ἀλλὰ γάρ· ἀντὶ τοῦ δέ. Εὔπολις Βάπταις

Ἀναρίστητος ὢν
Κοὐδὲν βεβρωκὼς, ἀλλὰ γὰρ
Στέφανον ἔχων.

Suidas s. v. t. I. p. 97. ex Eupolide voces ἀλλὰ γάρ affert. Cf. Porsoni tracts and miscell. crit. p. 285.

XII. 70

Scholiasta Aristophanis Pac. 1243. ὅτι χαλκοῦν ἦν (τὸ τοῦ κοττάβου ἀγγεῖον) Εὔπολις ἐν Βάπταις λέγει

Χαλκῷ περὶ κοττάβῳ.

71 XIII.

Pollux X, 33, 91. κοίτην, ὡς ἐν τοῖς Βάπταις Εὐπόλιδος,

Ἀλλὰ τὰς κοίτας γ' ἔχουσι πλουσίως σεσαγμένας.

Vulgo ante Hemsterhusium ἀλλὰ καὶ τ. κ. οὐκ ἔχ., cuius restitutionem probavit Bentleius epist. sec. ad Hemsterhus. p. 100. Tamen non ex omni parte haec mihi placet emendatio.

72 XIV.

Hephaestio p. 27., ubi de divisione vocabuli inter duos versus loquitur, Εὔπολις Βάπταις

Ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἀλλὰ προ-
Βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα.

Vulgatam γὰρ ἄλλα Bentleius ad Callimach. fr. XCII. emendavit. cf. Porson. Append. in Toup. P. IV. p. 501. Hermann. E. D. M. II, 14. p. 140.

73 XV.

Hesychius s. v. I. c. 703. Βάστας ὁ Χῖος. Δημοκρίτου ἐπώνυμον, καθὰ καὶ Εὔπολις ἐν Βάπταις. ἔστι δὲ ἱστοριογράφος.

Lucianus ψευδολογ. 3. καὶ δόξαν οὐ μικρὰν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ἀριφράδην, — ὑπὲρ τὸν Χῖον ἐκεῖνον Βάσταν. Hemsterhusius ad Hesychium intelligit musicum Chium, de quo Diogenes Laert. IX, 49.

74 XVI.

Scholiasta Aristophanis Vesp. 685. τὸν Χαιρέαν Εὔπολις ἐν Βάπταις ὡς ξένον κωμῳδεῖ.

75 XVII.

Scholiasta Aristophanis Plut. 884. δακτύλιον τὸν λεγόμενον φαρμακίτην Εὔπολις Βάπταις μέμνηται. Hesychius I. c. 879. s. Δακτύλιος φαρμακίτης, ὃν οἱ φαρμακοπῶλαι εἰώθασι πιπράσκειν ἀντὶ φαρμάκου.

76 XVIII.

Harpocratio p. 136. ὅτι τοὺς τοιούτους ἐκάλουν παλιναιρέτους καὶ τοὺς ἀποχειροτονηθέντας τὴν ἀρχὴν

καὶ πάλιν χειροτονηθέντας Εὔπολίς τε ἐν Βάπταις δηλοῖ καὶ Ἄρχιππος ἐν τοῖς Ἰχθύσι λέγων,

αἱρουμένους τε πραγμάτων
Ἐπιστάτας ἀποδοκιμάζειν αὖ πάλιν.
Ἢν οὖν ποιῶμεν ταῦτα, κίνδυνος λαθεῖν
Ἀπαξάπαντας γινομένους παλινναιρέτους.

Archippi fragmentum vulgo male erat digestum, in quo αὖ ob metrum inserui, sic Aristophanes Nub. 975. εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις, Sophocles Oed. Colon. 1420. Philoct. 940. αὖθις αὖ πάλιν.

XIX.

77

Pollux VII, 27, 123. κάπηλιν Εὔπολις εἴρηκεν ἐν Βάπταις.

ΔΗΜΟΙ.

Administrationem reipublicae perversam post Periclis mortem fabula delineavit, in qua actores introducti erant Miltiades, Aristides, Solon, Pericles, Pisistratus, Myronides, ex inferis excitati. Acta fuisse videtur versus finem Olymp. XCII; quantum e fragmentis [illegible].

78 I.

Aristides Orat. Platon. II. t. II. p. 300. Dind. (t. II. p. 228. Iebb.) *ὥσπερ τῶν κωμικῶν τις ἐποίησε τέτταρας τῶν προεστώτων ἀνεστῶτας, ἐν οἷς δύο τούτων ἔνεισιν*, scilicet Miltiades et Pericles. Ubi Scholiasta t. III. p. 672. Dind. *Εὔπολις ἐποίησεν ἀναστάντα τὸν Μιλτιάδην καὶ Ἀριστείδην καὶ Σόλωνα καὶ Περικλέα. ἐν τούτοις οὖν ἔνεισι δύο, φησί, Περικλῆς καὶ Μιλτιάδης. λέγει δὲ Εὔπολις οὕτως*

Καὶ μηκέτ' ἄναξ Μιλτιάδῃ καὶ Περικλεῖ,
Ἐάσατ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα,
Ἐν τοῖς σφυροῖς ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν.

Huc rursus respicit Aristides in eadem oratione t. II. p. 342. Dind. (t. II. p. 263.) Platonius *π. διαφ. κωμῳδ.* p. XXVII. ait de Eupolide, *ἀναγαγεῖν ἱκανὸς ὢν ἐξ Ἅιδου νομοθετῶν πρόσωπα καὶ δι' αὐτῶν εἰσηγούμενος ἢ περὶ θέσεως νόμων ἢ καταλύσεως.* Haec in *Δήμοις* ita a poeta ficta fuisse coniecit Valckenaerius Diatr. Eurip. p. 252 s. not., et recte, nam Aphthonius Progymn. cap. *π. ἠθοποιίας* p. 37. Cam. dicit: *Εἰδωλοποιία ἡ πρόσωπον μὲν ἔχουσα γνώριμον, τεθνεὸς δὲ καὶ τοῦ λέγειν παυσάμενον, ὡς ἐν Δήμοις Εὔπολις ἔπλασε.* (Eadem, sed errans, respicit Valerius Maximus VII, 2. ext. 7., cf. Meinek. Q. sc. I. p. 49.). In Scholiasta Aristidis

vulgo legebatur *Γάλλινα*, sed Valckenaerii emendationem cum Meinekio probavi, quam Platonii quoque *νομοθετῶν* confirmat; *Κίμωνα* legit Elmsleius ad Eurip. Med. p. 146 s. not. Oxon. Fragmentum ipsum, ut erat corruptum posui, in v. 1. MS. apud Valckenaerium habuit *Μιλτιάδου καὶ Περικλέει*, alius MS. apud Dindorfium *Μιλτιάδῃ καὶ Περικλῇ*. Valckenaerius coniecit: ὦ *'ναξ Μιλτίαδες καὶ Περίκλεες*; Elmsleius ad Eurip. Med. l. l. et in auctario ad Aristoph. Acharn. p. 126: *ἀντὶ Μιλτιάδου καὶ Περικλέους*. Formas *Μιλτιάδες* et *Περίκλεες* comicis tribui vix posse recte Elmsleius contendit, sed tragicum colorem hic quaesivisse videtur poeta, cf. Lobeck. ad Phrynich. Parerg. IV. p. 641. 2. *ἰάσαι* coniecit Elmsleius. 3. vulgo *τοῖσι σφυροῖσιν*, emendavit Valckenaerius.

II. 79

Plutarchus Pericl. 3. ὁ δ' *Εὔπολις ἐν τοῖς Δήμοις πυνθανόμενος περὶ ἑκάστου τῶν ἀναβεβηκότων ἐξ Ἅιδου δημαγωγῶν, ὡς ὁ Περικλῆς ὠνομάσθη τελευταῖος*·

Ὅ τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν ἤγαγες.

Per *δημαγωγούς* intelligit summos Atheniensium duces: „*ὅ τι περ κεφάλαιον* formula noti usus ridicule deflexa ad subsannandam capitis enormitatem." Schaeferus ad Plutarchum t. IV. p. 349., quem lege de *κάτωθεν*.

III. 80

Plutarchus Pericl. 24. de Pericle: *δοκεῖ δὴ καὶ τὸν νόθον ἐκ ταύτης* (Aspasiam dicit) *τεκνῶσαι, περὶ οὗ πεποίηκεν Εὔπολις ἐν Δήμοις αὐτὸν μὲν οὕτως ἐρωτῶντα*·

Ὁ νόθος δέ μοι ζῇ;

τὸν δὲ Μυρωνίδην ἀποκρινόμενον,

Καὶ πάλαι γ' ἂν ἦν ἀνήρ,

Εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑπωρρώδει κακόν.

Eupolin de filio Periclis spurio ex Aspasia in *Δήμοις* locutum fuisse Scholiasta Platonis p. 391. et Harpocratio p. 30. tradunt. Vulgo in Plutarcho *Πυρωνίδην*; recte inde a Xylandro correctum; fuit is victor in proelio apud

Oenophyta contra Thebanos Olymp. LXXXI, 4. cf. Thucyd. I, 108. v. 3. vulgo ἐπαφρώδει, emendavit Valckenaerius Diatr. p. 221 E., sic Porsonus Append. in Toup. P. IV. p. 446., et humanissimus Schaeferus in nupera editione vitiarum.

81 IV.

Athenaeus IX. p. 373 E. ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ ὄρνεις λέγοντα — καὶ Εὔπολις ἐν Δήμοις·

Οὐ δεινὸν οὖν κριοὺς μὲν ἐκγεννᾶν τέκνα,
Ὄρνεις δ' ὁμοίους τοὺς νεοττοὺς τῷ πατρί;

1. Vulgo κρείους, emendavit Valckenaerius ad Eurip. Phoen. 144. p. 186. Zenobius IV, 63. κριὸς τροφεῖ' ἀπέτισεν· ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων. sic Dindorfius, qui cum eodem vulgatam μὲ in ἐμ' mutavit. μὲν Wakefieldus in silv. crit. P. IV. p. 18. 2. ὁμοίως librorum correxit Casaubonus. Videntur verba Periclis de filio ingrato, neque moribus simili.

82 V.

Scholiasta Aristophanis Acharn. 61. Εὔπολις Δήμοις εἰσάγει τὸν Πεισίστρατον βασιλέα. Similia tradunt Suidas v. βασιλεύς t. I. p. 414. et Ammonius v. τύραννον p. 138.

83 VI.

Longinus c. 16, 3. p. 70. Weisk. Εὔπολις.

Οὐ γάρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,
Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.

Verba sunt Miltiadis e Δήμοις, de quo plane non est dubitandum, sic Valckenaerius et Elmsleius ll. ll. Verba sunt expressa ad Euripidis Medeam 396 et 399. *Οὐ γάρ, μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω — Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.* Sic Demosthenes pro cor. p. 297 R. οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι παρακινδυνεύσαντας. quod ἐν hic deest, saepissime in hac locutione invenitur, ut ἡ Μαραθῶνι μάχη, τὸ Μαραθῶνι τρόπαιον, Aristoph. Vesp. 711. cf. Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 343.

VII. 84

Scholiasta Aristophanis Acharn. 529. de Pericle, *Εὔπολις ἐν Δήμοις*, (ultimos versus citant Plinius Epp. I, 20. Diodorus Sicul. XII, 40. et Scholiasta Aristoph. Pac. 1203.)

Κράτιστος οὗτος ἐγένετ' ἀνθρώπων λέγειν,
Ὁπότε παρέλθοι, χὤσπερ οἱ 'γαθοὶ δρομῆς
Ἐκ δέκα ποδῶν ᾕρει λέγων τοὺς ῥήτορας·
Ταχὺς λέγειν μέν, πρὸς δέ γ' αὐτοῦ τῷ τάχει
Πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν.
Οὕτως ἐκήλει καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Fragmentum nobilissimum, multorumque imitationibus celebratum. 2. Vulgatam *ὥσπερ* — *δρομεῖς* mutandam credidi. V. 3. legebatur *ἐκκαιδέκα π. ᾕρει*, emendarunt Grotius Excc. p. 499. et Wyttenbachius ad Plutarch. de S. N. V. p. 7 ss. (p. 310 ss. ed. Oxon.) Sic Themistius Orat. 27. p. 339 C. *αἱρήσεις οὐκ ἐκ δέκα ποδῶν*, Isidorus Pelusiota Epist. IV, 205. p. 102. *Περικλῆς, ὃς ἀπὸ δέκα ποδῶν ᾕρει τοὺς ῥήτορας*, et Aristides Or. Platon. t. II. p. 174. Dind. (II. p. 130. Iebb.) *ᾕρει* servavit, ubi cf. Scholiastam t. III. p. 472 D. Toupius ad Longinum 34, 4. *παρέλθοι δ'* — *ἐκδέκα* legit. *ἐκκαιδέκα ποδοῖν περιλέγων* Wasius de senar. 16. p. 239 s. 5. Plinius *ἐπεκάθητο τοῖσι χ.*, Toupius l. l. *ἐπεκάθιζεν* e Diodoro. Cf. Cicero Orat. III, 34, 138. Brut. 9, 38. 15, 59.; et multi alii ad hos versus Eupolidis alluserunt, quorum locos collegit Wyttenbachius l. l. et in epist. crit. p. 44., quocum conf. intpp. ad Lucian. Enc. Demosth. 20. et Meinek. Quaest. scen. I. p. 49.

VIII. 85

Aristides Orat. Platon. t. II. p. 174 s. D., ubi de Pericle locutus verba Eupolidis de eo attulit, addit, *πάντα δ' εἶναι φλυαρίαν πρὸς ἐκεῖνον. φησὶ γοῦν οὑτωσὶ δυσχεραίνων,*

Ῥήτωρ γάρ ἐστι νῦν τις ὧν γ' ἐστὶν λέγειν;
Ὁ Βουζύγης ἄριστος ἀλιτήριος.

1. Vulgatam *ἐστὶ λέγειν* e MSto emendavit Dindorfius. 2. vulgo *ἀλιτήριος*, recte Dindorfius, ut Porsonus Advv. p. 75. Poeta dicit; nemo nunc est oratorum, qui loqui possit diserte, optimus est Buzyges, scilicet Demostratus, infra etiam memoratus, neque enim cum Scholiasta Aristidis t. III. p. 473 D. de Pericle ita dicto cogitandum est.

86 IX.

Plutarchus Alcib. 13., ubi de Phaeace: *ἦν γάρ, ὡς Εὔπολις φησί,*

Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

Eundem versum affert Gellius I, 16., quem ex eadem oratione et scena in *Δήμοις* petitum esse non dubito, recensentur enim ibi oratores mali temporibus poetae. De Phaeace supra dixi ad fr. 15.

87 X.

Suidas v. *ἀγῆλαι* I. p. 25. Etymol. M. v. ead. c. 9, 53. *Συναγωγὴ λ. χρ.* p. 328. *ἀγῆλαι· τιμῆσαι θεὸν ἀγλαίαις. οὕτως Εὔπολις Δήμοις·*

Ἀναθῶμεν νῦν χἠμεῖς τούτοις τασδὶ τὰς εἰρεσιώνας
Καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. B. Χαίρετε πάντες. A. Δεχόμεσθα.

Omnes habent, *τὰς διττὰς εἰρεσιώνας.* Suidas *δεχόμεθα.* Etymol. M. *προσαγήλωμ' ἀπελθόντας.* Emendationem Porsoni apud Gaisfordum ad Hephaest. p. 278. Elmsleius ad Eurip. Med. p. 234. Ox. et Meinekius Quaest. scen. I. p. 50. probarunt. cf. Dobreeus ad Aristoph. Pac. 397. Verba sunt in fine fabulae posita, ubi umbrae ad inferos redeunt, quod partim iam viderat Hemsterhusius ad Thomam Mag. p. 5 a., qui *ἀπελθόντες* legit, et post eum Meinekius l. l., cuius interpunctionem meliorem censui prae Porsoniana, qua verba *χαίρετε πάντες* etiam ducibus abeuntibus tribuuntur.

XI. 88

Scholiasta Aristophanis Lysistr. 398. *Δημόστρατος* (vulgatam *Φιλόστρατος* recte emendavit Küsterus) *Βουζύγης ἐλέγετο. Εὔπολις δὲ ἐν Δήμοις μανιώδη αὐτὸν λέγει,*

Τί κέκραγας ὥσπερ Βουζύγης ἀδικούμενος;

Demostratus orator unus ex iis fuit, qui expeditionem Siculam maxime commendaverunt, de quo ait Aristophanes Lysistr. l. l. *ἔλεγεν — Δημόστρατος πλεῖν εἰς Σικελίαν*, cf. Plutarch. Alcib. 18. Nic. 12., quem *Βουζύγην* dictum fuisse supra iam fr. 85. vidimus. Originem nominis Scholiasta Aristidis p. 473 D. tradit, ab heroe veteri arationem olim instituente, cf. Hesychius s. v. t. I. c. 748. cum intpp.

XII. 89

Scholiasta Aristophanis Av. 1568. *Λαισποδίας δὲ καὶ Δαμασίας ὡς κακόκνημοι διαβάλλονται. Μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Εὔπολις ἐν Δήμοις·*

Ταδὶ δὲ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας
Αὐταῖσι ταῖς κνήμαισιν ἀκολουθοῦσί μοι.

Laespodiam ducem Atheniensium Olymp. XCI, 3. fuisse invenitur apud Thucydidem VI, 105. (In Scholiasta pro *η* lege *ς*). cf. Dobreeus ad Aristoph. Plut. 145. in Addendis. Convicium Eupolis in eum facetissimum ingessit, cf. Aristoph. Av. 1556., alludit enim ad vitium, quod in cruribus habebat. Plutarchus sympos. VII, 8. p. 931. Wytt. *ἐξηγεῖσθαι, τίς ὁ Λαισποδίας παρ' Εὐπόλιδι.* Eunapius p. 99. Boiss. *τὰ γοῦν Εὐπόλιδος δένδρα Λαισποδίαν καὶ Δαμασίαν οὐκ ἂν παρῆκεν.*

XIII. 90

Scholiasta Aristophanis Nub. 997. *Ἱπποκράτους υἱοὶ εἰσιν Τελέσιππος, Δημοφῶν, Περικλῆς, διαβαλλόμενοι εἰς ὑωδίαν. καὶ Εὔπολίς φησιν ἐν Δήμοις*

Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες,
Βληχητὰ τέκνα, κοὐδαμῶς τοῦ τρόπου.

Eadem ait Suidas v. *τοῖς Ἱππ.* III. p. 524., ubi *δὲ* legitur, idem v. *ἐμβόλιμοι* I. p. 721. et Zonaras v. ead. I. c. 697. sine

nomine poetae habent, Ἱπποκράτης π. ἐμβ. τ. Suidas v. ὑώδεις III. p. 531. sine fabulae indicio: ὑεῖς Ἱππ. ἐ. τ. Βλ. τ., MS. apud Dobreeum ad Aristoph. Nub. l. l. κούδαμός γε τοῦ τρ. Ipse vulgatam reliqui, quum nulla emendationum a viris doctis propositarum mihi placeat, et de metro maxima oriatur dubitatio. τινὸς τρ. Gatakerus A. M. P. XIII. p. 548 f., τοῦ νῦν τρ. Küsterus, Bentleius, Dobreeus ad Aristoph. Vesp. 1472., τοῦ 'μοῦ τρ. Toupius Emm. in Suid. P. I. p. 108., βλ. τέκεα, κούδ. τοῦ 'μοῦ Brunckius ad Aristoph. l. l., qui omnes hos versus pro duobus senariis posuerunt, vocabulorum Ἱπποκράτους et τέκνα quantitatem non respicientes, ut videtur. Aliam viam nimis audacem iniit Reisigius Coniect. in Aristoph. I. p. 111 s., qui dochmiacos addito cretico invenisse sibi visus, ita emendavit: Ἱπποκράτους δ' ὑεῖς ἐμβόλιμοί τινες, βληχητὰ τέκνα, κουδαμῶς τοῦ τρόπου. Vestigia metri Eupolidei quoque agnoscere difficile non est, cf. fr. 96. sed nihil statuo. cf. Athen. III. p. 96 E.

91 XIV.

Tiberius rhetor 47. p. 66., ubi de mutatione numeri loquitur, addit: ὡς παρ' Εὐπόλιδι ἐν Δήμοις,

Ἅπασα γὰρ ποθοῦμεν ἡ κλεινὴ πόλις.

Vulgatam ποθουμένη verissime Meinekius ad Euphor. p. 92. correxit.

92 XV.

Scholiasta Aristophanis Nub. 1018. Ἀντιμάχος ὁ τραπεζίτης, οὗ μέμνηται Εὔπολις ἐν Δήμοις.

93 XVI.

Scholiasta Aristophanis Av. 823. Θεαγένης ἐκαλεῖτο καπνὸς, ὅτι πολλὰ ὑπισχνούμενος οὐδὲν ἐτέλει. Εὔπολις ἐν Δήμοις. Cf. Suidas v. ὑηνεία III. p. 531.

94 XVII.

Scholiasta Aristophanis Av. 877. Κλεόκριτος ἴσως ἕτερος ἂν εἴη τοῦ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Δήμοις καὶ Κόλαξι. Cf. Suidas s. v. E fragmentis 88. et 89. apparet, fabu-

laudante Olymp. XCI, 3. scribi non potuisse, et Olymp. XCI, 4. archontem eponymum invenimus Cleocritum, quem eundem cum illo ab Eupolide commemorato credam, sub quo fabula commissa videtur.

XVIII. 95

Harpocratio v. μεῖον p. 117. περὶ τοῦ μειαγωγοῦ. Εὔπολις ἐν Δήμοις,

Τοιγαροῦν
Οὐδεὶς στρατηγὸς ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου
Δύναιτ' ἄν, ὥσπερ μειαγωγὸς ἐστιῶν,
Τῆς τοῦδε νίκης πλεῖόν' ἑλκύσαι σταθμόν.

Videtur loqui aliquis de Miltiadis victoria apud Marathonem. 3. vulgatam δύναται emendavit Gronovius, quod probant Porsonus ad Eurip. Hecub. 1175. et Thierschius specim. edit. sympos. Plat. p. 5. μειαγωγός, qui sacrificium μεῖον dictum offert, quum filios in phratrias inducit, fine anni aetatis quinti decimi cuiusque. cf. Hesych. II. c. 569. Scholiasta Aristoph. Ran. 810. et Boeckh. Diss. de ephebia Att. (Berol. 1819.)

XIX. 96

Harpocratio v. καθάρσια p. 131. τὰ καθάρσια, — ἃ ὀξυθύμια καλεῖται. Εὔπολις Δήμοις·

Ὃν χρῆν ἔν τε ταῖς τριόδοις κἀν τοῖς ὀξυθυμίοις
Προστρόπαιον τῆς πόλεως καίεσθαι τετριγότα.

Photius v. ὀξυθ. I. p. 340. ὀξυθύμια ex Eupolidis Δήμοις affert. Vulgo τε deest, χοίρων et περιτετριγότα legitur, sed ita Porsonus Advv. p. 286., et apud Gaisfordum ad Hephaest. p. 358., et Hermannus E. D. M. III, 4. p. 579. προστρόπαιος, μιαρός, αἵματι μεμιασμένος. Hesychius t. II. c. 1052.

XX. 97

Etymol. M. v. βλιμάζειν c. 200, 13. Εὔπολις,

Ἅμα βλυσθονῆσαι καὶ χλοῆσαι τὴν πόλιν.

Sic voluit Etymologus, ubi vulgo ἅμα βλυσθοινῆσαι contra metrum legitur. Suidas s. v. t. I. p. 158. ait: ἀναβλυστονῆσαι, τὸ ἀναβλύσαι. Εὔπολις Δήμοις. — καὶ

ἀναβλυστονῆσαι, ἀναβλαστῆσαι, unde credibile fit, priore loco ἀναβλυστανῆσαι apud eum legendum esse, ut Meinekius Q. sc. I. p. 50. voluit. Eustathius ad Homeri Il. ρ. p. 1095, 8. e lexico rhetorico ἀναβλυσθονεῖν attulit, quamobrem Schneiderus Lex. Gr. s. v. ἀναβλυστοινῆσαι vel ἀμαβλυστοινῆσαι probandum credit. Verissimam opinor lectionem ἀναβλυστονῆσαι.

98 XXI.

Stobaeus S. 130. (S. 35. p. 141. Grot.) Εὔπολις Δήμοις,

Καὶ τοῦ μὲν ἐν κύκλῳ γε παύσομαι λόγου·
Φράσω δὲ σοὶ τὸ πρᾶγμα διὰ τῶν χωρίων.

Grotius ἐν inseruit, et in v. 2. δὲ τὸ πρότερα in editione Trincavelliana legitur. De sensu ipso nihil certi scio.

99 XXII.

Etymol. M. c. 673, 23., ubi de futuro πίσω, Εὔπολις

Τῷδ' ἂν οἶνος εἴη πολὺς πίσει.

Eustathius ad Homeri Odyss. ζ. p. 1554, 54. ex Eupolidis Δήμοις futurum πίσει pro ποτιεῖ affert, quod etiam apud Pindarum Isthm. VI, 108. legitur.

100 XXIII.

Athenaeus III. p. 123 A. ὅτι γὰρ οἴδασι (οἱ παλαιοὶ) θερμὸν ὕδωρ Εὔπολις μὲν ἐν Δήμοις παρίστησι

Τὸ χαλκίον
Θέρμαινέ θ' ἡμῖν καὶ θύη πέττειν τινὰ
Κέλευ', ἵνα σπλάγχνοισι συγγενώμεθα.

Vulgatas lectiones χαλκίειον (quod erat χαλκιον), θέρμαινεθ', et τινὰ πέττειν Casaubonus emendavit. 1. Pollux IX, 6, 69., ubi de dubio vocis χαλκίον sensu agitur, ταὐτὸν δὲ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς Εὐπόλιδος Δήμοις ἐστὶν εἰρημένον. Idem VI, 18, 103. ἡ ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις χαλκεῖόν ἐστι μακρὸν, ἣν χαλκίον Εὔπολις ὠνόμασε. Idem X, 23, 92. τὴν ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν, ἣν Εὔπολις μακρὸν χαλκίον ὠνόμασε. Hesychius s. v. II. c. 1530. χαλκίον μακρόν· τὴν ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν. (Cf. Elmsleius ad Ari-

stoph. Achar. 1128.). Unde apparet, μακρὸν τὸ χαλκίον in versu primo legendum esse. θύη· Hesychius II. c. 1739. θῦα. — Εὔπολις τὰ πέμματα. Cf. Meurs. Eleusin. 24. p. 68.

XXIV. 101

Athenaeus VII. p. 316 C. οἱ δὲ πουλύποδα προφέρονται. — Εὔπολις Δήμοις

Ἀνὴρ πολίτης, πουλύπους ἐς τοὺς τρόπους.

XXV. 102

Athenaeus III. p. 106 B. συνεσταλμένως δ' εἴρηκεν Εὔπολις — καὶ ἐν Δήμοις

Ἔχων τὸ πρόσωπον καρίδος μασθλητίνης.

Similem Cratini versum invenimus fr. inc. 43. p. 82. Hunc cum antecedente coniungendum suspicor.

XXVI. 103

Athenaeus IX. p. 408 D. χειρόνιπτρον Εὔπολις ἐν Δήμοις

Κἄν τις τύχῃ πρῶτος δραμών, εἴληφε χειρόνιπτρον·
Ἀνὴρ δ' ὅταν τις ἀγαθὸς ᾖ καὶ χρήσιμος πολίτης,
Νικᾷ τε — χρηστὸς ὢν οὐκ ἔστι χειρόνιπτρον.

Χειρόνιπτρον Eupolidis Pollux VI, 14, 92. et Eustathius ad Homeri Odyss. α. p. 1401, 10. memorarunt. 3. πάντας Schweighäuserus et Porsonus Advv. p. 114 s. inseri voluerunt, possis etiam τουσδε. Dindorfius locum affert Grammatici in MS. Paris. 345. fol. 147. recto: χειρόνιπτρα· τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ· κἄν τις τύχῃ πρῶτος βαλών, εἴληφε χειρόνιπτρα. Ἀριστοφάνης.

XXVII. 104

Photius s. v. I. p. 267. Suidas v. ead. II. p. 551. Μὴ παιδὶ μάχαιραν — καὶ Εὔπολις Δήμοις

Μὴ παιδὶ τὰ κοινά.

XXVIII. 105

Photius s. v. I. p. 291. Suidas v. ead. II. p. 603. Νεανισκεύεται· Εὔπολις — ἰδίως ἐσχημάτισε τὸ νεανισκεύεσθαι ἐν Δήμοις.

Γυναῖκ' ἔχοντα μάλα καλήν τε κἀγαθήν.
Αὐτῆ νεανικοῦντος ἐπεθύμησέ μου.

2 Suidas αὐτῆ νεανισκεύοντος, sed Photii lectionem probarunt Porsonus App. in Toup. P. IV. p. 460. et Lobeck. ad Sophocl. Aiac. 323. p. 271. νεανίζοντος Naekius sched. crit. p. 25.

106 XXIX.

Photius s. v. I. p. 300. νιγλαρεύων — καὶ ὁ νίγλαρος· κρουματικῆς διαλέκτου ὄνομα. Εὔπολις Δήμοις
Τοιαῦτα μέν τοι νιγλαρεύων κρούματα.
Cf. Pherecratem fr. 145. p. 64.

107 XXX.

Pollux VII, 33, 164. καὶ μέν τοι καὶ Εὔπολις ἐν τοῖς Δήμοις ἔφη·
Ἐνταῦθα τοίνυν ἦν ἐκεῖνοισιν πιθών.
Idem VI, 2, 15. ait: τὰς ἀποθήκας τοῦ οἴνου — Εὔπολις πιθῶνας, et IX, 5, 49. πιθῶνες, ὡς Εὔπολις ὠνόμαζε.

108 XXXI.

Pollux IX, 5, 43: μέρη τῆς πόλεως — πυριατήρια, Εὐπόλιδος εἰπόντος ἐν Δήμοις
Ὅτι τὸ πυριατήριον.
Hemsterhusius ὅθι coniecit.

109 XXXII.

Pollux IX, 6, 58. Εὔπολις ἐν Δήμοις τὸ νόμισμα δηλοῖ, λέγων
Ἔχων στατῆρας χρυσίου τρισχιλίους.

110 XXXIII.

Suidas v. ἀργύρειος I. p. 313. Συναγωγὴ λ. χρ. s. v. p. 442. ἀργυρίδιον, ὡς ἡμεῖς, Εὔπολις Δήμοις·
Ἐγὼ δὲ συμψήσασα τἀργυρίδιον.
In συναγωγῇ male συμψήσας ἀργ. legitur.

111 XXXIV.

Συναγωγὴ λ. χρ. s. v. p. 462. (Priscianus XVIII. c. 1175, 38.) ἀτυχεῖν, τὸ μὴ τυγχάνειν τινὸς, ἀλλὰ διαμαρτάνειν. Εὔπολις Δήμοις
Λέγ' ὅτου 'πιθυμεῖς, κοὐδὲν ἀτυχήσεις ἐμοῦ.

Apud Priscianum *λέγε του* et *ἀτυχήσῃς* legitur. cf. Spengel. ad Varr. p. 622.

XXXV. 112

Stobaeus S. 43, 9. (S. 43. p. 163. Grot.) *Εὔπολις·*

Καὶ μὴν ἐγὼ πολλῶν παρόντων οὐκ ἔχω τί λέξω·
Οὕτω σφόδρ' ἀλγῶ τὴν πολιτείαν ὁρῶν παρ' ὑμῖν.
Ἡμεῖς γὰρ οὐχ οὕτω τέως ᾠκοῦμεν οἱ γέροντες,
Ἀλλ' ἦσαν ἡμῖν τῇ πόλει πρῶτον μὲν οἱ στρατηγοὶ
Ἐκ τῶν μεγίστων οἰκιῶν, πλούτῳ γένει τε πρῶτοι,
Οἷς ὡσπερεὶ θεοῖσιν ηὐχόμεσθα, καὶ γὰρ ἦσαν·
Ὥστ' ἀσφαλῶς ἐπράττομεν, νυνὶ δ', ὅποι τύχοιμεν,
Στρατευόμεσθ' αἱρούμενοι καθάρματα στρατηγούς.

Recte Meinekius haec ad *Δήμους* retulit, in quaest. scen. I. p. 49. Verba sunt cuiusdam e viris summis Atheniensium. 2. *ὑμῖν* attulit Meinekius, qui igitur v. 3. *οἱ γέροντες* cum Grotio praeferre videtur, vulgo *ἡμῖν* et *ὦ γέρ.* 8. Duces vocat *καθάρματα*, ut supra fr. 96. de uno ex iis locutus erat.

XXXVI. 113

Pollux VII, 27, 123. *καπνοδόκην Εὔπολις — εἴρηκεν — ἐν Δήμοις.*

XXXVII. 114

Pollux IX, 8, 46. *ἐν Εὐπόλιδος Δήμοις ἐστὶ καὶ τὸ καυχήσασθαι.* MS. unus *καυχήσεται* habet.

XXXVIII. 115

Antiatticista p. 79. *ἀριστητικός, ὁ ἀριστᾶν εἰθισμένος. Εὔπολις Δήμοις.*

XXXIX. 116

Antiatticista p. 95. *ἐγχώριος ἀνήρ, ἐγχώριον πρᾶγμα. Εὔπολις Δήμοις.*

XL. 117

Antiatticista p. 98. *ἥσθημα, τὴν ἡδονήν. Εὔπολις Δήμοις.*

XLI. 118

Antiatticista p. 99. *θηρία λέγουσι τὰ ἄγρια ζῶα, ἵππον ἢ ἡμίονον πολιτικά. Εὔπολις Δήμοις.*

ΔΙΑΙΤΩΝ.

119 I.

Pollux VII, 33, 168. *Εὔπολις δὲ καὶ τὴν πύελον — μάκτραν ὠνόμασεν ὡς οἱ νῦν, λέγει γοῦν ἐν Διαιτῶντι,*

Εἰς βαλανεῖον — —
Εἰσελθὼν μὴ ζηλοτυπήσῃς τὸν συμβαίνοντά σοι
Εἰς τὴν μάκτραν.

Vulgo *τῶν δὲ ἔτι νεωτέρων τις Εὔπολις*, ita ut Eupolis iunior a Meursio et Fabricio fuerit fictus; sed haec verba MSto desunt. Fragmentum digessit Meinekius ad Menandr. p. 259. et Quaest. scen. I. p. 51.; aliter Iacobs ad Anthol. Vol. I. P. I. p. 306. Tamen titulus fabulae dubius est.

Δ Ι Α Σ.

I. 120

Pollux IX, 4, 27. τὸν ἀστὸν Εὔπολις ἐν τῇ Διάδι ἐμπολιν εἴρηκεν, οἷον ἐγχώριον.

Meursius et Iungermannus Λυάδι, Kühnius ἐν Δηλιάσι, Meinekius Quaest. sc. I. p. 51. neutrum probabile credit; sed in MSto legitur Εὔπολις ἐν Εὔπολις εἴρ., ita ut titulum corruptum esse plane certum sit. Fortasse simile nomen poetae verba ἐν Πόλεσιν e sede sua eiecit.

ΕΙΛΩΤΕΣ.

121 I.

Athenaeus IV. p. 138 F., ubi de Lacedaemoniorum convivio, κοπίδι, loquitur, καὶ Εὔπολις ἐν Εἵλωσι

Καὶ γένηται τοῖσδε σάμερον κόπις.

122 II.

Pollux IX, 6, 74. Ἐν τοῖς Εὐπόλιδος Εἵλωσιν εἴρηται

Ὀβολὸν τὸν καλλιχέλωνον.

Χελώνη erat numus Peloponnesiacus. Hesychius s. v. II. c. 1549. Idem ait t. II. c. 126. καλλιχέλωνος· ὁ ὀβολός. εἶχε γὰρ τὸ νόμισμα χελώνην ἐπικεχαραγμένην.

123 III.

Pollux X, 24, 98. τήγανον ἔχοις ἂν εὑρεῖν εἰρημένον ἐν Εἵλωσιν Εὐπόλιδος. Ubi vulgo ἁλιεῦσιν, MS. ἰλιάσι, ab interpretibus emendatum, sed alius titulus latere videtur.

Praeterea quatuor locis citatur poeta ὁ τοὺς Εἵλωτας ποιήσας, ex cuius fragmentis totam fabulam Eupolidi abiudicat, et drama satyricum, οἱ Εἵλωτες οἱ ἐπὶ Ταινάρῳ, fuisse contendit Müllerus in Doriis t. II. p. 378. et Add. p. 544. Tamen pauci qui supersunt versus nihil certi probare possunt, et, si non Eupolidis, comici quidem cuiusdam e dramate esse credam. Facile enim in fabula, Lacedaemoniorum vitam delineante, vocabula Laconica poni potuerunt, neque alia occurrunt argumenta, propter quae ea poetae satyrico tribuenda censeam, quod satis demonstrant ipsa fragmenta, quae hic apposui.

IV. 124

Athenaeus IX. p. 400 C. ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι (νεκρολαγῷ) — καὶ ὁ τοὺς Εἵλωτας ποιήσας.

V. 125

Athenaeus XIV. p. 638 E., ubi de Gnesippo, παιγνιαγράφῳ τῆς ἱλαρᾶς μούσης, loquitur, καὶ ὁ τοὺς Εἵλωτας δὲ πεποιηκὼς φησί

Τὰ Στησιχόρου τε καὶ Ἀλκμᾶνος Σιμωνίδου τε
Ἀρχαῖον ἀειδέν. ὁ δὲ Γνήσιππος ἔστ' ἀκούειν,
Ὃς νυκτερίν' εὗρε μυχοῖς ἀείσματ' ἐκκαλεῖσθαι
Γυναῖκας ἔχοντας ἰαμβύκην τε καὶ τρίγωνον.

Similis locus Aristophanis Nub. 1355 ss. 1. vulgo τὸν, MS. Ven. τὰ, sic Dindorfius. 2. Vulgo ἀείδειν — ἐστὶν, prius Dindorfius, alterum Hermannus emendavit. De sensu cf. Dobreeus ad Aristoph. Plut. 48. 3. Vulgatam κεῖνος ν. εὗρε μοιχοῖς Hermannus et Dindorfius mutarunt; metrum est Archilochium, quo Eupolis in *Πόλεσιν* quoque usus est. 4. ἰαμβύκη instrumentum musicum, ἐν οἷς τοὺς ἰάμβους ᾖδον, cf. Hesych. s. v. II. c. 7. Phot. v. ead. I. p. 100. Athen. XIV. p. 636 B.

VI. 126

Herodianus π. μονήρ. λέξ. p. 10. ὁ δὲ τοὺς Εἵλωτας τὴν γενικὴν φησι

Τέμενο ποτίδα ποντίῳ.

Blochius τεμένει, et ποντίω Dindorfius. An legendum: τέμενος Ποτίδα ποντίω.

VII. 127

Herodianus π. μονήρ. λέξ. p. 34. τὸ αἰσχοῦν, ὃ εἴρηται παρὰ τῷ τοὺς Εἵλωτας,

Ἀλλὰ μισχοῦν καθήμενοι.

Corrupta sunt verba poetae, sed quod vulgo e MSto legitur, τοὺς εἵλω τασαίμην, Blochius recte mutavit.

Videmus igitur, dubitatum esse de scriptore fabulae, et, ut suspicor, a quibusdam eam Eupolidi tributam fuisse, tamen nihil invenitur, quod Mülleri sententiam

satis confirmare queat. Neque enim locus Eustathii ad Homeri Il. *β.* p. 297. med. aliquid probat, qui ait: *οἱ Εἵλωτες οὐ μόνον δουλικοῦ εἰσὶν ὀνόματος, ἀλλὰ καί τι ἑτεροῖον δηλοῦσιν. ἐν γοῦν τοῖς Ἡρωδιανοῦ ἐξηγητικοῖς φασὶ Εἵλωτες οἱ ἐπὶ Ταινάρῳ σάτυροι*, quae si vera sunt, tamen inde hoc non efficitur, satyricum fuisse drama, insignitum titulo, *οἱ Εἵλωτες οἱ ἐπὶ Ταινάρῳ*.

ΚΛΟΠΑΙ.

I. 128

Erotianus p. 172. ἠδύσματα, τὰ ξηρὰ ἀρτύματα. Εὔπολις Κλοπαῖς. cf. Meinekius ad Menandr. p. 41. De lectione Κλοπαῖς dubitandum esse credam, neque tamen quaenam fabula reponenda sit certo habeo.

ΚΟΛΑΚΕΣ.

Hac fabula elegantissima Eupolis victoriam reportavit, Olymp. LXXXIX. 3. archonte Alcaeo. Athenaeus V. p. 218 C. Hipponicum mortuum ait *πρὸ τῆς ἐπ' Ἀλκαίου διδασκαλίας τῶν Εὐπόλιδος Κολάκων οὐ πολλῷ χρόνῳ*. Scholiasta Venetus in argumento ad Aristophanis Pacem penes doctissimum Dindorfium: *ἐνίκησε δὲ τῷ δράματι ὁ ποιητὴς ἐπὶ ἄρχοντος Ἀλκαίου ἐν ἄστει. πρῶτος Εὔπολις Κόλαξι, δεύτερος Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ, τρίτος Λεύκων Φράτορσι* [a], quae grammatici verba vel corrupta sunt, vel *ἐνίκησε* ita intelligendum est, ut eum non plane posthabitum significetur. Calliam, Hipponici filium, eiusque adulatores exagitavit fabula, cf. Athen. XI. p. 506 F., unde Maximus Tyrius 20. t. I. p. 391. ait, *ἀλλὰ Καλλίαν μὲν ἐν Διονυσίοις ἐκωμῴδει Εὔπολις, ἰδιώτην ἄνδρα ἐν συμποσίοις κολακευόμενον, ὅπου τῆς κολακείας τὸ ἆθλον ἦν κύλικες καὶ ἑταῖραι καὶ ἄλλαι ταπειναὶ καὶ ἀνδραποδώδεις ἡδοναί*, quae ex ipsis fragmentis satis apparent.

129 I.

Athenaeus VI. c. 30. p. 236 E. — 237 A. *Οἱ δ' ἀρχαῖοι ποιηταὶ τοὺς παρασίτους κόλακας ἐκάλουν, ἀφ' ὧν καὶ Εὔπολις τῷ δράματι τὴν ἐπιγραφὴν ἐποιήσατο, τὸν χορὸν τῶν κολάκων ποιήσας τάδε λέγοντα,*

Ἀλλὰ δίαιταν ἣν ἔχουσ' οἱ κόλακες πρὸς ὑμᾶς
Λέξομεν· ἀλλ' ἀκούσαθ' ὡς ἐσμὲν ἅπαντα κομψοὶ

---

a Lege *Φράτερσι*, scriptura vocis vere attica, cf. Eustath. ad Homeri Il. *β*. p. 239., quam in Cratini iunioris fragmento p. 103. me recepisse velim.

Ἄνδρες ὅτοισι πρῶτα μὲν παῖς ἀκόλουθός ἐστιν
Ἀλλότριος τὰ πολλά, μικρὸν δέ τι κἀμὸν αὐτοῦ.
Ἱματίω δέ μοι δύ' ἐστὸν χαρίεντε τούτω,
Οἷν μεταλαμβάνων ἀεὶ θάτερον ἐξελαύνω
Εἰς ἀγοράν. ἐκεῖ δ' ἐπειδὰν κατίδω τιν' ἄνδρα
Ἠλίθιον, πλουτοῦντα δ', εὐθὺς περὶ τοῦτον εἰμί.
Κἄν τι τύχῃ λέγων ὁ πλούταξ, πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ,
Καὶ καταπλήττομαι δοκῶν τοῖσι λόγοισι χαίρειν.
Εἶτ' ἐπὶ δεῖπνον ἐρχόμεσθ' ἄλλυδις ἄλλος ἡμῶν
Μᾶζαν ἐπ' ἀλλόφυλον, οὗ δεῖ χαρίεντα πολλὰ
Τὸν κόλακ' εὐθέως λέγειν, ἢ φέρεται θύραζε.
Οἶδα δ' Ἀκέστορ' αὐτὸ τὸν στιγματίαν παθόντα·
Σκῶμμα γὰρ εἶπ' ἀσελγές, εἶτ' αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε
Ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν παρέδωκεν Οἰνεῖ.

Phrynichus quoque in eclog. att. p. 139. ait, Eupolidem κόλακας eosdem cum parasitis habuisse. 1. vulgo ἔχουσιν, e MSS. emendavit Dindorfius. 2. ἅπαντες, quod contra metrum legebatur, correxit Hermannus de metr. III. p. 389. E. D. M. III, 6. p. 684 s. et ita Porsonus apud Gaisford. ad Hephaest. p. 296. (Αθην. p. 79.) 3. ὅτοισι pro τοῖσι iidem. 4. vulgo δέ τι κάμον, quod Hermannus et Dindorfius emendarunt. μ. δὲ τὸ κάμνον αὐτοῦ Porsonus, μ. δὲ τελοῦμεν αὐτῷ Lucas Eup. p. 104 s. 5 s. χαρ. τούτοιν, μετ. vulgo, χ. τούτοιν σὺν μ. Grotius Excerp. p. 501. et Lucas l. l., meliora Porsonus, Hermannus, et ita Dindorfius edidit. Dubitationem tamen movet argumentum Lucae, parasitos duo pallia secum non portasse. Praeterea constat e Polluce IV, 18, 119. 120., parasitos indutos fuisse ἐσθῆτι μελαίνῃ ἢ φαιᾷ et in manibus gestasse στλεγγίδα καὶ λήκυθον. 8. εἰμὶ editiones ante Dindorfium. Hunc locum in senarios redigere conatus est Bothius ad Terent. Eun. 201. p. 483 s. 9. Pollux III, 22, 109. ὁ Εὐπόλιδος πλούταξ

πέπαυται, eadem vox apud Menandrum fragm. p. 161 M. invenitur. 11. vulgo ἐρχόμεθ' et v. 13. εὐθύς, correxit Grotius. 14. Acestorem eundem esse cum poeta tragico saepius perstricto conieci ad Cratinum p. 27. 15. Vulgo εἴπας ἔλεγεν, MSS. εἴπας ἔλεγες, unde verum elicuit Porsonus, quem omnes secuti sunt; sic Eupolis σχῆμ' ἀσελγές in Προσπαλτίοις dixit. 15. κλοιός· περιτραχήλιος δεσμός, κολλάριον. Hesychius II. c. 280. Vulgo ἀγαγών, MS. Venetus ἐξαγαγών.

130 II.

Diogenes Laertius IX, 50. Εὔπολις Κόλαξι,

Ἔνδοθι μέν ἐστι Πρωταγόρας ὁ Τήιος,
Ὃς ἀλαζονεύεται μὲν ἀλιτήριος
Περὶ τῶν μετεώρων, τὰ δὲ χαμᾶθεν ἐσθίει.

Eustathius ad Homeri Odyss. ε. p. 1547, 53. καθὰ ἐμφαίνειν Εὔπολις λέγεται τὸν φυσικὸν Πρωταγόραν διακωμῳδῶν ἐν τῷ, ὃς — χθαμᾶθεν ἐσθίει. Athenaeus V. p. 218 B. C., ubi de Hipponici morte locutus est, addit: πρὸ τῆς ἐπ' Ἀλκαίου διδασκαλίας τῶν Εὐπόλιδος Κολάκων οὐ πολλῷ χρόνῳ κατὰ τὸ εἰκός. πρόσφατον γάρ τινα τοῦ Καλλίου τὴν παράληψιν τῆς οὐσίας ἐμφαίνει τὸ δρᾶμα. ἐν οὖν τούτῳ τῷ δράματι Εὔπολις τὸν Πρωταγόραν ὡς ἐπιδημοῦντα εἰσάγει, Ἀμειψίας δ' ἐν τῷ Κόννῳ, δύο πρότερον ἔτεσι διδαχθέντι, οὐ καταριθμεῖ αὐτὸν ἐν τῷ τῶν φροντιστῶν χορῷ. δῆλον οὖν ὡς μεταξὺ τούτων τῶν χρόνων παραγέγονεν. cf. Clintoni fast. Hellen. p. 69 s. 1. ἔνδοθι. cf. Dobreeus ad Aristoph. Plut. 965. 2. vulgo ἀλιτήριος — χθαμᾶθεν, emendavit Porsonus Advv. p. 75.

131 III.

Plutarchus Sympos. VII. p. 699 A. Εὔπολιν μὲν γάρ, εἰ βούλει, πάρες ἐν Κόλαξιν εἰπόντα, Πίνειν γὰρ ὁ Πρωταγόρας ἐκέλευεν, ἵνα πρὸ τοῦ κυνὸς τὸν πλεύμον' ἔκλυρον φορῇ. Eadem habet Macrobius VII, 15, ubi melius πνεύμον' ἔκλυτον legitur. Athenaeus I. p. 22 F. Εὔπολίς τε τὸν Καλλίαν φησὶν ἀναγκάζεσθαι ὑπὸ Πρω-

ταγόρου πίνειν, ἵνα πρὸ τοῦ κυνὸς τὸν πνεύμον' ἔκλυτον φορῇ. Casaubonus *ἔκλυρον οὐ φορῇ* coniecit. Huc respicit Plutarchus p. 1047. D. Apparet senarios in fragmento latere, quod ita digerendum:

Πίνειν γὰρ [αὐτὸν] ὁ Πρωταγόρας ἐκέλευ', ἵνα
Πρὸ τοῦ κυνὸς τὸν πνεύμον' ἔκλυτον φορῇ.

IV. 132

Athenaeus VII. p. 286. B. *Εὔπολις δ' ἐν Κόλαξί φησι*

Παρὰ τῷδε Καλλίᾳ πολλὴ δὴ θυμηδία,
Ἵνα πάρα μὲν κάραβοι καὶ βατίδες καὶ λαγῴ,
Καὶ γυναῖκες εἰλίποδες.

Verba *ἵνα — εἰλίποδες* rursus affert Athenaeus IX. p. 400 A., ubi verba *κάραβοι καὶ* desunt; Eustathius ad Homeri Odyss. ε. p. 1534, 15. et grammaticus apud Hermannum de emend. rat. gr. gramm. p. 320. ex Eupolide laudant *βατίδες — εἰλίποδες.* Aperta metri Eupolidei vestigia insunt, et ita digessi, ut saltem appareret, tres fuisse versus. Erfurdtius in horreo Regiomontano p. 444. not. nihil se decernere ait; Hermannus in libro de em. r. g. g. p. 20. coniecit: *παρὰ τῷ Καλλίᾳ· πολλὴ θυμηδία,* *ἵνα* | *Πάρα μὲν κ., πάρα καὶ β. [εἰσί] καὶ λ.* | *καὶ γ. εἰλ.,* aliter in E. D. M. III, 4. p. 582. *π. τ., Καλλία, π. δὴ θ.* | — — — *βατ. καὶ λ.* | *καὶ γ. εἰλ.*: Dobraeus ad Aristoph. Nub. 518. in Add. versum 2. ita correxit: *Ἵνα π. μὲν καὶ β. καὶ λ. καὶ καρ.*: Dindorfius *Καλλίᾳ* Athenaei credit, ita ut pars versus primi fuerit *παρὰ τῷδε π. θ.*, et initium tertii *καὶ γ. εἰλ.*, de secundo nihil statuit; ordo verborum videtur confusus. 3. Suidas v. *μυσάχνη* II. p. 591. ex Eupolide meretricem *εἰλίποδα* affert, cf. Porson. Advv. p. 113.

V. 133

Athenaeus XII. p. 535 A. Alcibiades *κεκωμῴδηται καὶ ὑπὸ Εὐπόλιδος ὡς καὶ ἀκόλαστος πρὸς γυναῖκας ἐν Κόλαξιν οὕτως.*

Ἀλκιβιάδης ἐκ τῶν γυναικῶν ἐξίτω. B. Τί ληρεῖς;
Οὐκ οἴκαδ' ἐλθὼν τὴν σεαυτοῦ γυμνάσεις δάμαρτα;

Cf. Porsonus Advv. p. 133. et Meinekius cur. crit. p. 56. Alcibiades uxorem duxerat sororem Calliae, Hipparetam. Plutarchus Alcib. 8.

134 VI.

Athenaeus III. p. 100 B: κοιλιοδαίμονας — Εὔπολις τοὺς κόλακας ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι κέκληκε.

135 VII.

Plutarchus c. princ. vir. philos. p. 778 E. ὥσπερ οὖν τοὺς Καλλίου κωμῳδουμένους κόλακας λέγουσιν οὓς πῦρ οὐ σίδηρος οὐδὲ χαλκὸς εἴργει μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον. Item de discrimine adul. p. 50 D. (p. 192. Wytt.) ait: οὐδὲ τοὺς ἀμφὶ πλουσίαν τράπεζαν ἐγκυκλουμένους, οὓς οὔτε πῦρ οὐ σίδηρος οὐδὲ χαλκὸς εἴργει μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον. Haec ad Eupolidis Κόλακας referenda bene docuit Meinekius cur. crit. p. 57., ubi verba poetae disiecta latent, Eupolideo ni fallor metro conscripta.

136 VIII.

Scholiasta Aristophanis Av. 284. τὸν Ἱππόνικον Καλλίου κεκωμῴδηκεν ἱκανῶς Εὔπολις ἐν τοῖς Κόλαξιν.

137 IX.

Scholiasta Aristophanis Av. 877. Κλεόκριτος ἴσως ἕτερος ἂν εἴη τοῦ παρ' Εὐπόλιδος ἐν — Κόλαξι. cf. ad fr. 94.

138 X.

Scholiasta Aristophanis Pac. 803. πολὺ μᾶλλον Εὔπολις ἐν τοῖς Κόλαξιν ὡς κίναιδον τὸν Μελάνθιον διαβάλλει καὶ κόλακα.

139 XI.

Hephaestio p. 72., ubi de versibus paeonicis, et quidem de tetrametro catalectico in trisyllabum agit, adiicit: κέχρηται δὲ αὐτῷ — καὶ Εὔπολις ἐν Κόλαξιν,

Φημὶ δὲ βροτοῖσι πολὺ πλεῖστα παρέχειν ἐγὼ
Καὶ πολὺ μέγιστ' ἀγαθά· ταῦτα δ' ἀποδείξομεν.

XII. 140

Suidas s. v. II. p. 418. Scholiasta Aristophanis Nub. 52. λαφυγμὸν λέγει τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν. Εὔπολις Κόλαξι,

Λαφύσσεται λαφυγμὸν ἀνδρεῖον πάνυ.

XIII. 141

Athenaeus VII. p. 328 B. χρυσόφρυς. — Εὔπολις δ' ἐν Κόλαξί φησι

Δραχμῶν ἑκατὸν ἰχθῦς ἐώνημαι μόνον
Ὀκτὼ λάβρακας, χρυσόφρυς δὲ δώδεκα.

Vulgo ἐωνημένος, et δὲ deerat, sed sic Porsonus Advv. p. 101. et Dindorfius; ἐωνήμην — χ. δὲ δ. Iacobsius Add. p. 180 s.

XIV. 142

Athenaeus XIV. p. 646 F. Σησαμίδες ἐκ μέλιτος καὶ σησάμων πεφρυγμένων καὶ ἐλαίου σφαιροειδῆ πέμματα. Εὔπολις Κόλαξιν

Ὃς χαρίτων μὲν ὄζει,
Καλλαβίδας δὲ βαίνει,
Σησαμίδας δὲ χέζει,
Μῆλα δὲ χρέμπτεται.

Metrum est Pherecrateum logaoedicum, ut vidit Hermannus E. D. M. III, 3, p. 576., non Cratineum, ut Heringa Obss. 26. p. 224. voluit. 1. Vulgo μὲν ὀμιχεῖ, ab Hermanno l. l., ut videtur, probatum, sed iam Heringae suspectum. με νομίζει MSSti et editio Veneta, unde μὲν ὄζει restituerunt Erfurdtius in horreo Regiom. p. 470., Porsonus Tracts p. 247., Dobreeus ad Aristophanis Plut. 1021., Meinekius Q. sc. I. p. 55. et Dindorfius. 2. et 3. affert Athenaeus supra p. 630 A. ob vocem καλλαβίδας, genus saltationis obscenae. Phot. s. v. I. p. 126. καλλαβίδες· τὸ διαβαίνειν ἀσχημόνως καὶ διέλκειν τὰ ἰσχία ταῖς χερσίν. cf. Hesych. II. c. 116. 124. et 298. Vulgo hic κολλαβίδας legitur, ex Athenaei loco superiore et MSStis emendatum. De Callia loqui poetam Dobreeus et Meinekius suspicati sunt.

143 XV.

Pollux VII, 32, 192. *Εὔπολις δὲ Κόλαξιν*

Κεκρύφαλοί τε καὶ τύλη.

Idem ait X, 8, 39. *τύλη παρ' Εὐπόλιδι ἔστιν λάζοντι ἐν τοῖς Κόλαξιν.* MS. *τύλαι*, Hemsterhusius *τυλήϊα* coniecit, pro vulgata *τύλεια*, qui recte lectionem MSti Falck. *τύλη* recepit.

144 XVI.

Pollux IX, 6, 59. *ἡ Ἀττικὴ μνᾶ ἔχει δραχμὰς ἑκατόν, ὡς ἀκριβέστατα ἐστὶν ἐν τοῖς Εὐπόλιδος Κόλαξιν*

Λεῖπον δὶς ἑκατὸν δραχμάς· ἰδού.

εἶτα ἐπιφέρει·

Οἶνον δὶς ἑτέραν μνᾶν.

δῆλον ὅτι καὶ τὰς ἑτέρας ἑκατὸν δραχμὰς μνᾶν εἴρηκε.

145 XVII.

Choeroboscus in Bekkeri Anecd. t. III. p. 1196., quem locum ex eadem scena desumptum credo, *Εὔπολις ἐν Κόλαξιν*

Θὲς νῦν ἀγροὺς
Καὶ πρόβατα καὶ βοῦς.

146 XVIII.

Pollux IX, 6, 90., ubi loquitur de voce *τἀργύρια* pro *ἀργύριον*, ait: *καὶ οἱ Κόλακες Εὐπόλιδος, ἐν οἷς εἶπε,*

Φοροῦσιν, ἁρπάζουσιν ἐκ τῆς οἰκίας
Τὸ χρυσίον, τἀργύρια πορθεῖται.

Haec de adsentatoribus Calliam bonis exuentibus dicta esse Meinekius Quaest. scen. I. p. 55 s. animadvertit; lege Aristoph. Av. 287 s.

147 XIX.

Pollux X, 1, 10. *ὁ γοῦν Εὔπολις ἐν τοῖς Κόλαξιν προειπών,*

Ἄκουε δὴ σκεύη τὰ κατ' οἰκίαν,

ἐπήγαγε,

Παραπλήσιόν τε συγγέγραπται τἄπιπλα.

Phrynichus ecl. att. p. 334. ex Eupolide *σκεύη τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν καὶ ἔπιπλα* affert. Vulgo apud Pollucem

ἀκ. δὲ — π. τέως οὖν γέγρ. σοι τὰ ἐπ. MS. Falck. δή et τεσσυγέγρ. τοῖς τὰ ἐπ., unde Bentleius epist. pr. ad Hemsterhus. p. 86. δή et τε σοι γέγρ. τἀπ. coniecit, οὖν iam Hemsterhusius deleri voluit. Ipse eam dedi lectionem, quae vestigiis MSti magis inhaerere mihi videtur; dicuntur verba de Calliae domo eiusque utensilibus. ἔπιπλα sunt enim ἡ μὴ βαθεῖα κτῆσις, ἀλλ' ἐξ ἐπιπολῆς, ut ait Gregorius Cor. d. Ion. 111. p. 516 s. ubi cf. Koenius, et Wesseling. ad Gloss. Herodot. s. v.

XX. 148

Pollux X, 5, 29. κόρημα καλεῖται — τὸ σκεῦος. — τὸ δὲ ῥῆμα κορεῖν ἂν λέγοις. καὶ τὸ μὲν σκεῦος καὶ ῥῆμα ὑπὸ Εὐπόλιδος εἴρηται ἐν τοῖς Κόλαξιν,

Ταυτὶ λαβὼν τὸ κόρημα τὴν αὐλὴν κόρει.

XXI. 149

Pollux X, 23, 90. ῥητέον καὶ χειρόνιπτρον, Εὐπόλιδος εἰπόντος Κόλαξιν,

Φροῦδον τὸ χειρόνιπτρον.

Cf. supra fr.

XXII. 150

Pollux X, 24, 97., ubi de veru loquitur, ait: Εὔπολις ἐν τοῖς Κόλαξιν ἔφη,

Μολυβδίνους κρατευτάς.

Hesychius II. c. 341. κρατευταί· ὀβελίσκοι.

XXIII. 151

Harpocratio p. 146. περίστατοι, — περὶ ἃς κύκλῳ ἵστανται οἱ θεώμενοι. — τὸ ὄνομα καὶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν.

XXIV. 152

Pollux IX, 5, 37. Εὔπολις ἐν Κόλαξιν καὶ συμπαροίκους εἴρηκεν. eadem sine fabulae nomine ait VI, 33, 159.

XXV. 153

Antiatticista p. 96. ἐφάπαξ. Εὔπολις Κόλαξιν.

XXVI. 154

Photius s. v. I. p. 217. λευκὴ ἡμέρα· ἡ ἀγαθὴ καὶ ἐπ' εὐφροσύνῃ. Εὔπολις Κόλαξιν. Eadem ait Thomas

Mag. p. 574. cf. Blomfieldus Glossar. ad Aeschyli Pers. p. 127. Lips.

155 XXVII.

Photius s. v. II. p. 404. πεζὰς μόσχους· ἀντὶ τοῦ ἑταίρας· — τὰς χωρὶς ὀργάνων. — καὶ Εὔπολις Κόλαξιν. cf. Porsonus Advv. p. 298 s.

156 XXVIII.

Scholiasta Platonis p. 331. ait, Chaerephontem ab Eupolide in Κόλαξι Calliae adulatorem dictum fuisse.

Fragmentis adiiciendam censui brevem notitiam de nobili Hipponicorum familia, de qua plurima dixerunt viri docti a Sluitero lect. Andoc. p. 95. et Meinekio Quaest. scen. I. p. 51. not. allati. Notus est locus Aristophanis Av. 285. Ἱππόνικος Καλλίου κάξ Ἱππονίκου Καλλίας. Genus duxit a Triptolemo, de quo gloriatur Callias apud Xenophontem Hell. VI, 3, 6., et daduchi munus prope hereditarium fuit in ea. Primum credit Hipponicum Boeckhius oecon. Att. II. p. 15. eum, qui Olymp. XLVI. a Plutarcho Solon. 15. multos agros emisse dicitur, cuius fratrem Phaenippum suspicatur. Huius filius Callias fuit primus (ut ita dicam), Herodot. VI, 121 s.; qui Olymp. LIV, 1. κέλητι vicit, Scholiasta Aristoph. Av. l. l. et Hipponicum habuit filium, Ammonem dictum, qui primus magnarum opum fundamenta iecit circa Olymp. LXXII. Athen. XII. p. 536 F. — 537 C. Eum secutus est Callias secundus ὁ λακκόπλουτος, legatus Atheniensium ad Artaxerxem Longimanum, Herodot. VII, 151., Olymp. LXXXIII, 3. (Palmerius Exercit. p. 754. Elpicen, Cimonis sororem, uxorem ei tribuit, qui eum cum alio fortasse Callia confundit). Hipponicus ex eo natus est tertius, cuius uxor postea Pericli nupsit (Plutarch. Pericl. 24.), Olymp. LXXXVIII, 2. una cum Nicia Tanagraeos fudit, et in proelio ad Delium Olymp. LXXXIX, 1. occubuit. Filiam reliquit Hippareten uxorem Alcibiadis, (cuius mater Dinomache ex eadem fuit familia), et filium, Calliam tertium, ab Eupolide irrisum. Fuit ille

e demo Melitensium, et patris opes profusa luxurie omnes dilapidavit. Olymp. XCVI, 4. cum Iphicrate praetor fuit, et Olymp. CII, 2. Spartam legatus Atheniensium missus est, ita ut brevi postea mortuus videatur, cicuta sumpta, ut narrat Aelianus V. H. IV, 23. Uxores habuit, quantum quidem constat, quatuor, primam filiam Glauconis, (cf. Meinek. Q. sc. II, p. 19.) tum filiam Ischomachi et Chrysiadis, cuius matrem Chrysiadem postea duxit, et ultimam filiam Epilyci, de quibus loquitur Andocides de myster. p. 117 ss. Filios novimus Hipponicum quartum e Glauconis filia, alterum e Chrysiade, nescio an eundem vel diversum ab eo, quem exagitat Theopompus comicus apud Scholiastam Aristoph. Vesp. 1260. Plura de eo doctissime disputat Meinekius Q. sc. I. p. 51 — 54. Vidimus igitur, familiam illam inde ab Olymp. XLVI. usque ad Olymp. CII. Athenis fuisse florentem et cum aliis pariter nobilibus coniunctam.

Λ Α Κ Ω Ν Ε Σ.

157 I.

Erotianus p. 246. *μυττωτόν· τὸν ἄμυλον. Εὔπολις Λάκωσιν*

Τὰ συκάρι' ἐποίησε μυττωτὸν πολύν.

Ubi fortasse *Κόλαξι* legendum est. *μυττωτός* est *τρίμμα ἐκ σκορόδων καὶ τυροῦ καὶ ὄξους.* cf. Scholiasta Aristoph. Vesp. 63. et Hesych. II. c. 642.

ΜΑΡΙΚΑΣ.

Fabula scripta in Hyperbolum demagogum notissimum, qui Athenis inde ab Olymp. LXXXVIII. multum turbarum excitavit, postea ostracismo in exilium pulsus Olymp. XCII, 2. necatus est. Vitam et mores eius accurate descripsit Meinekius Quaest. scen. II. p. 27—31. Eum a poeta *Μαρικᾶν* dictum fuisse multi docent loci infra afferendi, quod nomen barbarae originis esse Hesychius docet t. II. c. 541. *μαρικᾶν· κίναιδον. οἱ δὲ ὑποκόρισμα παιδίου ἄρρενος βαρβαρικόν.* (sic pro *βαρβαρικοῦ·* recte Meinekius Q. sc. I. p. 56.) cf. Etymol. M. c. 221, 41. *Γαρμᾶς ἐκ τοῦ Μαρικᾶς*, sequentia nimis corrupta sunt. Videtur igitur Hyperbolum ob inscitiam, originem peregrinam et mollitiem exagitasse, similiter atque Aristophanes Cleonem in Equitibus. Fabulam post Cleonis mortem vigente Hyperbolo anno 4. Olymp. LXXXIX. actam esse hi indicant loci Scholiastae Aristophanis. Nub. 549. *πῶς οὖν δύναται καὶ τοῦ Μαρικοῦ* (sic) *μεμνῆσθαι, ὃς ἐδιδάχθη μὲν πρὸ τῶν Νεφελῶν, ὡς καὶ νῦν αὐτός φησιν; ἐκεῖ δὲ ὁ Εὔπολις ὡς τεθνηκότος Κλέωνος μέμνηται. ἢ ἐπεὶ οὐ φέρονται αἱ διδασκαλίαι τῶν β΄ Νεφελῶν οὐδὲν δυνάμεθα διαρθρῶσαι, εἰ Εὔπολις ἐπλάσατο τὴν Κλέωνος τελευτὴν ἐν Μαρικᾷ.*: Nub. 552. *δῆλον δὲ, ὅτι πρότερος ὁ Μαρικᾶς ἐδιδάχθη τῶν δευτέρων Νεφελῶν. Ἐρατοσθένης* (p. 212. Bernh.) *δέ φησι, Καλλίμαχον ἐγκαλεῖν ταῖς διδασκαλίαις, ὅτι φέρουσιν ὕστερον τρίτῳ ἔτει τὸν Μαρικᾶν τῶν Νεφελῶν σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένου, ὅτι πρότερον καθεῖται. λανθάνει δ' αὐτὸν φησίν, ὅτι ἐν μὲν ταῖς διδαχθείσαις οὐδὲν τοιοῦτον εἴρηκεν· ἐν δὲ ταῖς*

ὕστερον διασκευασθείσαις εἰ λέγεται οὐδὲν ἄτοπον. αἱ διδασκαλίαι δὲ δῆλον ὅτι τὰς διδαχθείσας φέρουσι.: et Nub. 591. *ἐδιδάχθη καθ' Ὑπερβόλου μετὰ Κλέωνος θάνατον.* cf. Clintoni fast. Hellen. p. 73.

158 I.

Aristophanes Nubibus v. 551—556. haec ait:

Οὗτοι δ', ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος,
Τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' ἀεὶ καὶ τὴν μητέρα.
Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστον παρείλκυσεν,
Ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἱππέας κακὸς κακῶς,
Προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσην, τοῦ κόρδακος οὕνεχ', ἣν
Φρύνιχος πάλαι πεποίηχ', ἣν τὸ κῆτος ἤσθιεν.

Inde apparet, Hyperboli matrem quoque irrisam fuisse, quae temulenta saltationem obscoenam agens in scenam inducta fuit, ad imitationem Andromedae a Phrynicho comico ridicule repraesentatae. Andromeda a Suida, Eudocia, et Scholiasta Aristophanis Vesp. 1481. perperam Phrynicho tragico, Polyphradmonis filio, tribuitur, quae comici fuit, acta ante Eupolidis *Μαρικᾶν*, sed post Olymp. LXXXVI., ut e Suida apparet. Quum autem decem Phrynicho comico dramata ab Anonymo π. κωμῳδ. p. XXXIV. tribuantur, quas omnes Suidas enumerat sine Andromedae mentione, suspicor titulum fabulae *Ἀνδρομέδα ἢ Σάτυροι* fuisse, cuius comoediae fragmenta ab Hermanno Opusc. I. p. 48 s. collecta invenies, et duplicem indicem dramatis defendunt eiusdem *τραγῳδοὶ ἢ ἀπελεύθεροι.* Quod Aristophanes Eupolidi Equitum imitationem obiicit, id in illum reiicit Eupolis supra fr. 60.

159 II.

Scholiasta Aristophanis Plut. 1038. *τηλία. τοῦτο τί ἐστιν οὐκ οἶδα· ὅτι δὲ συμβάλλεται ἐν Μαρικᾷ Εὐπόλιδος οἶδα· κἀκεῖ γὰρ τὴν Ὑπερβόλου μητέρα τηλίᾳ εἰκάζει τῇ πλατείᾳ σανίδι.* alter grammaticus addit: *τηλία ἔχει μέντοι καθ' ἑαυτὸ ἄπορον. ἐὰν δὲ τὸ ἐν Μαρικᾷ προσέλθῃ, ἔνθα εἰς τηλίαν φησὶ τὰ τοῦ Ὑπερβόλου*

ὀστᾶ ἐμβεβλῆσθαι, ἀτοπώτερον ἐστι. Ultima verba aperte vel falsa vel corrupta sunt, Hyperbolus enim in vivis etiam fuit hoc tempore, quare quid statuendum sit haereo.

III. 160

Scholiasta Aristophanis Nub. 552. ἐν τῷ Μαρικᾷ προτετελεύτηκε Κλέων. similia idem ab Nub. 549. et 591. ait.

IV. 161

Eustathius ad Homeri Il. β. p. 300. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς — τὸν παρὰ τῷ κωμικῷ Μαρικᾶν τὸ βάρβαρον ὄνομα διὰ τοῦ ντ κλιθῆναι λέγει, παραφέρων χρῆσιν ταύτην,

Ἀλλ' οὐχ ἔγωγέ σοι λέγω Μαρικᾶντα μὴ κολάζειν.

Aristophani hunc versum tribui voluit Blomfieldus ad Aeschyli Pers. 65., sed recte Eupolidis eum esse vidit Meinekius Quaest. scen. I. p. 57., quod ante eum alium iam virum doctum animadvertisse memini.

V. 162

Quintilianus I, 10, 18. Maricas, qui est Hyperbolus, nihil se ex musicis scire, nisi litteras, confitetur. Similia Agoracritus in Aristophanis Equitibus 188 s. de se ipso praedicat: οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι, πλὴν γραμμάτων.

VI. 163

Scholiasta Aeschyli Pers. 65., ubi chorus senum ait, πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη βασίλειος στρατὸς, adnotat: ταῦτα δὲ κωμῳδεῖται Εὔπολις ἐν Μαρικᾷ,

Πεπέρακεν μὲν ὁ περσέ-
πτολις ἤδη Μαρικᾶς.

Sic in ionicos dimetros haec digessi, aliter Blomfieldus l. l.

VII. 164

Plutarchus Nicia 4. ὁ δ' ὑπ' Εὐπόλιδος κωμῳδούμενος ἐν τῷ Μαρικᾷ παράγων τινα τῶν ἀπραγμόνων καὶ πενήτων λέγει,

Πόσον χρόνον μὲν συγγεγένησαι Νικίᾳ;
B. *Οὐδ' εἶδον, εἰ μὴ 'ναγχος ἑστῶτ' ἐν ἀγορᾷ.*
A. *Ἁνὴρ ὁμολογεῖ Νικίαν ἑορακέναι.*
Γ. *Καί τοι τί μαθὼν ἂν εἶδεν, εἰ μὴ προὐδίδου;*
A. *'Ηκούσατ', ὦ συνήλικες,*
'Επ' αὐτοφώρῳ Νικίαν εἰλημμένον;
B. *Ὑμεῖς γάρ, ὦ φρενοβλαβεῖς,*
Λάβοιτ' ἂν ἄνδρ' ἄριστον ἐν κακῷ τινί;

Sic digessi fragmentum, de quo tamen dubito, num ultimi versus, si Eupolidi tribuendi sunt, id quod post Hertelium sent. com. p. 298. Schaeferus in nupera editione (cf. eum ad Demosth. t. IV. p. 519. et 760.) fecit, statim annexi fuerint prioribus; tres autem viros colloqui ex ipsis verbis apparet. 1. *πόσον χρόνον* pro *πότε* dictum ait Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 83., qui in v. 2. *τῇ*, vulgo post *ἐν* positum, delet. 3. Vulgo *ἀνήρ — ἑωράκεναι*, quae emendavi; omnia de hac scripturae diversitate collegit Buttmannus Gramm. Gr. ampl. II. p. 416 s. 4. *τί μαθών*, ut vulgo legitur, in contextu reliqui; videtur tamen *τί παθών* reponendum esse, accurate pensitatis argumentis Hermanni ad Aristoph. Nub. 340. ed. sec. 5. *συνήλικες* ex Eupolide affert Pollux VI, 33, 159.

165 VIII.

Scholiasta Aristophanis Av. 1555. Lysistr. 491., qui de Pisandro loquitur, ait: *Εὔπολις δὲ ἐν Μαρικᾷ,*

Ἄκουε νῦν, Πείσανδρος ὡς ἀπόλλυται.
B. *Ὁ στρεβλός;* A. *Οὔκ· ἀλλ' ὁ μέγας ὀνοκίνδιος.*

Duo Pisandros fuisse apparet, unum praetorem, de quo supra fr. 29., alterum insignem statura corporis, tunc iam mortuum. cf. de iis omnino Meinekius Quaest. scen. II. p. 20 s. *ὀνοκίνδιος* asinarius ab Hermippo quoque in *'Αρτοπώλισιν* exagitatus est, quae fabula brevi post *Μαρικᾶν* acta videtur. 2. vulgo *ὁ στρ. οὐ, ἀλλ'*, quae bene mutavit Toupius Emm. in Suid. P. III. p. 352. Photius II. p. 543. et Zonaras II. c. 1675. *στρεβλόν: τὸν στραβὸν λέγουσιν. οὕτως Εὔπολις.*

IX. 166

Athenaeus XV. p. 690 E. de ψάγδη, unguenti genere, locutus, ait: Εὔπολις δ' ἐν Μαρικᾷ,

Ψάγδαν ἐρυγγάνοντα,

Idem p. 691 C. σάγδαν ἐρ. affert, Erotianus p. 396. ex hac fabula (vulgo ibi Μαρία) ψάγδαν laudat. cf. Dindorf. ad Aristoph. fr. p. 46.

X. 167

Photius s. v. I. p. 270. Suidas v. ead. II. p. 560.
Μικρόν· τοῦ ὀβολοῦ τίμιον. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πονηρῶν. Εὔπολις Μαρικᾷ,

Τῶν γὰρ πονηρῶν μικρόν.

ἐπὶ τοῦ ὀβολοῦ.
Sic in Photii codice legitur et in Suida, qui μικροῦ Μαρικᾷ corrupte habet, quod recte e Photio emendavit Toupius cur. noviss. in Suid. p. 253. Nescio cur Porsonus ediderit: Μικρὸν τοῦ ὀβολοῦ τίμιον. — E. M. I Τῶν γὰρ π. μ. ἐστι τοῦ ὀβ., quae refutantur ab Hesychio II. c. 1230. σμικρόν· μικρὸν, ἢ τοῦ ὀβολοῦ τίμιον.

XI. 168

Photius II. p. 657. Suidas III. p. 708. ψῶζα, νόσος τίς. Εὔπολις Μαρικᾷ,

Ὃς θυμήνας τοῖς στρατιώταις λοιμὸν καὶ ψῶζαν ἔπεμψεν.

οἱ δὲ φασὶ καὶ τὸ τῆς νόσου εἶδος, ὅτι ψωρώδης μετὰ δυσωδίας.
Toupius Emend. in Suid. P. III. p. 581. λοιμόν praefert.

XII. 169

Scholiasta Sophoclis Oed. Col. 1596., ubi de Cerere εὔχλοος a Sophocle dicta, loquitur, Εὔπολις Μαρικᾷ,

Ἀλλ' εὐθὺ πόλεως εἶμι· θῦσαι γάρ με δεῖ
Κριὸν Χλόῃ Δήμητρι.

Cf. intpp. ad Sophoclis l. l., qui e Pausania I, 22, 3. admonent, templum Cereris χλόης prope Acropolin fuisse, cui die sexto Thargelionis cuiusque sacrificabant.

170 XIII.

Apollonius Dyscolus π. ἀντωνυμ. p. 109. Bekk. νὼ μονοσυλλάβως Εὔπολις Μαρικᾷ,

Νὼ γὰρ ἄνδρες οὐχ ἱππεύομεν.

171 XIV.

Stephanus Byz. v. Γάδειρα p. 255 D. Εὔπολις Μαρικᾷ,

Πότερ' ἦν τὸ τάριχος Φρύγιον ἢ Γαδειρικόν;

Cf. Pollux VI, 9, 48.

172 XV.

Idem v. Θεσσαλία p. 394 B. τὸ

Ἐντεθετταλίσμεθα

παρὰ τῷ Εὐπόλιδι ἐν Μαρικᾷ, τουτ' ἔστι, χλαμύδα Θετταλικὴν φοροῦμεν.

Vulgo ἐνθεσσαλίσμεθα. Pollux VII. 13, 46. ἐντεθετταλίσμεθα ἔλεγον τὸ χλαμυδοφοροῦμεν. cf. Hesych. I. c. 1259., et de chlamyde Thessala, vestimento equestri, Hemsterhus. ad Poll. X, 124. in Add.

173 XVI.

Hesychius I. c. 1026. Μούλων πόλις. Εὔπολις ἐν Μαρικᾷ· κώμην γὰρ ἥγει Μούλων πόλιν. ἔστι δὲ ἐν Κρήτῃ καὶ Λιβύῃ. cf. ad Cratinum p. 57.

174 XVII.

Pollux X, 20, 33. Εὔπολις ἐν τῷ Μαρικᾷ καὶ σταμνάριον εἴρηκεν.

175 XVIII.

Aelianus V. H. XII, 30. Quum de Cyrenaeorum luxurie loquitur, adiicit: ὁμολογεῖ δὲ καὶ Εὔπολις ἐν τῷ Μαρικᾷ, ὅς τις αὐτῶν εὐτελέστατος σφραγῖδας εἶχε δέκα μνῶν· παρῆν δὲ θαυμάζεσθαι, καὶ τοὺς διαγλύφοντας τοὺς δακτυλίους. Ipsa poetae verba fortasse latent, difficulter in metrum redigenda.

176 XIX.

Scholiasta Platonis p. 379. Εὔπολις Μαρικᾷ

Καὶ πόλλ' ἀγαθ' ἐν τοῖσι κουρείοις ἐγὼ
Ἀτόπως καθίζων κοὐδὲ γιγνώσκειν δοκῶν.

1. ἄγαθ' corruptum reliqui: tonstrinas locum fuisse, ubi homines sedebant otiosi, satis notum est. cf. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 7. 2. δοκῶ MS. unus. idem versus invenitur apud Pherecratem fr. 173.

XX. 177

Harpocratio p. 169. ὅτι καὶ τοῖς τριηράρχοις παρείποντο ταμίαι, δεδήλωκεν Εὔπολις ἐν Μαρικᾷ. Eadem sine fabulae indicio dicunt Photius II. p. 568. Suidas III. p. 427. Etymol. M. c. 745, 22. cf. Boeckh. oecon. Att. t. I. p. 185. not. II. p. 85 s.

XXI. 178

Antiatticista p. 79. ἁμαρτωλία, — Εὔπολις Μαρικᾷ. de toto Antiatticistae loco cf. Bastius ad Gregor. Cor. p. 903.

XXII. 179

Antiatticista p. 99. θερισμόν· τὸν ἀμητόν. Εὔπολις Μαρικᾷ.

XXIII. 180

Antiatticista p. 111. ὀφλισκάνειν. Εὔπολις Μαρικᾷ. ubi vulgo Μακαρισμῷ.

XXIV. 181

Συναγωγὴ λέξ. χρησ. s. v. p. 467. αὐτοκάρδαλον. Εὔπολις Μαρικᾷ. vulgo μακαρικάσῃ. Videtur αὐτοκάβδαλον restituendum.

ΝΟΥΜΗΝΙΑΙ.

182 I.

Argumentum ad Aristophanis Acharnenses: *ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυδήμου ἄρχοντος* (Olymp. LXXXVIII, 3.) *ἐν Ληναίοις διὰ Καλλιστράτου, καὶ πρῶτος ἦν· δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις, οὐ σώζεται· τρίτος Εὔπολις Νουμηνίαις.* Elmsleius Auctario ad Aristoph. Acharn. p. 113. verba *οὐ σώζεται* transponi voluit, ut ad Eupolin quoque referantur. cf. idem ad Eurip. Med. p. 71. Oxon.

ΠΟΛΕΙΣ.

Si fragmenta, quae ex hac fabula supersunt, spectamus, idem paene cum *Δήμοις* argumentum habuisse videntur; acta erat Olymp. LXXXIX., ut e fragmento, primo loco a me posito, suspicor.

I. 183

Scholiasta Aristophanis Vesp. 1263., ubi poeta de legatione Amyniae in Thessaliam loquitur, adnotat: *καὶ Εὔπολις ἐμφαίνει τὴν πρεσβείαν ἐν ταῖς Πόλεσιν,*

Χἀμυνίας ἐκεῖνος ἀμέλει κλαύσεται,
Ὅτι ἄγροικος ἔστηκε πρὸς τῷ μόρῳ,
Ὅτι θεῶν ἕνεκ᾽ ἔπλευσε κακὸς ὢν εἴσεται.

1. Vulgo *Χὼ Μυνίας*, emendatum a Dobreeo ad Aristoph. Eccles. 6., qui *ὅτι ὢν ἄγρ. ἕστ. π. τῷ μύρῳ. Θεῶν ἕνεχ᾽ ὡς* coniecit, et de lectione *μύρῳ* omnino dubitandum non esse contendit. Quum autem illa Amyniae legatio breui ante Vespas, Olymp. LXXXIX, 2. commissas, fuisse videatur, *Πόλεις* Eupolidis eodem circiter tempore actas credam. Huc respicit Scholiasta Aristoph. Nub. 691., qui Eupolin Amyniam ut *παραπρεσβευτὴν* commemorasse ait.

II. 184

Athenaeus X. p. 425 A. B. *ἀρχὴ γοῦν ἐστιν οἱ οἰνόπται παρὰ Ἀθηναίοις, ἧς μνημονεύει ἐν ταῖς Πόλεσιν Εὔπολις ἐν τούτοις,*

Οὓς δ᾽ οὐκ ἂν εἵλεσθ᾽ οὐδ᾽ ἂν οἰνόπτας πρὸ τοῦ,
Νυνὶ στρατηγούς — — ὦ πόλις, πόλις,
Ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς.

2. *Λεύσσομεν* vulgo lacunae loco legitur, sed deest vocabulum illud MSStis omnibus. Verba *ὦ πόλις* —

φρονεῖς ex Eupolide affert Scholiasta Aristoph. Nub. 588., ubi *εὐτυχεῖς* legitur, et Suidas v. *Ἀθηναίων δυσβουλία* I. p. 72. ait, *καὶ ἦν τοῦτο λεγόμενον ἐπιχώριον, ὦ πόλις, ὡς εὐτυχεῖς μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς.* Munus *τῶν οἰνοπτῶν* exiguum fuisse satis ex ipso loco apparet, de quo cf. Hesych. II. c. 730.

185 III.

Photius s. v. I. p. 362. *οὐσίαν· τὰ χρήματα, ὡς ἡμεῖς. Εὔπολις Πόλεσιν,*

Ὃς τὴν Μαραθῶνι κατέλιφ' ἡμῖν οὐσίαν.

Ἐν, quod in codice post *τὴν* legitur, Porsonus delendum monuit, ut Meinekius Cur. crit. p. 26.; cf. supra fr. 83.

186 IV.

Scholiasta Aristophanis Nub. 350. *σοφιστὴς ὁ Σίμων ἦν καὶ τῶν ἐν πολιτείᾳ διαπρεπόντων τότε, καὶ πάντως τῶν δημοσίων τι ἐνοσφίσατο χρημάτων. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Εὔπολις ἐν Πόλεσιν* (haec duo verba e codice Ravennate accesserunt) *ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς διαβάλλων αὐτὸν ἐγκλήμασιν, οὕτως,*

Ἐξ Ἡρακλείας τἀργύριον ὑφείλετο.

187 V.

Scholiasta Aristophanis Ran. 1561. *Λευκολόφου· στρατηγὸς ἦν τοῦ ναυτικοῦ, καὶ Εὔπολις μέμνηται ἐν Πόλεσιν οὕτως περὶ τοῦ Ἀδειμάντου·*

Οὐκ ἀργαλέον δῆτ' ἐστὶ πάσχειν ταῦτ' ἐμὲ

Τὸν Λευκολόφου — παῖδα τοῦ πορθάνος;

MS. Ravennas *ἀργαλέα*, et in v. 2. verba *τοῦ πορθάνος* adiecit. *Λευκολοφίδου* Meinekius Quaest. scen. I. p. 58., et Dindorfius, qui *πορθάονας* coniecit; Aristophanes Ran. 1513. *Ἀδειμάντου τοῦ Λευκολόφου* ait. De Adimanto cf. Hemsterhus. ad Lucian. Tim. 44. et Heindorf. ad Plat. Protag. p. 486.

188 VI.

Scholiasta Aristophanis Vesp. 82. *ὁ Φιλόξενος ἐκωμῳδεῖτο ὡς πόρνος. Εὔπολις Πόλεσιν*

Ἔστι δέ τις θήλεια Φιλόξενος ἐκ Διομείων.

VII. 189

Scholiasta Aristophanis Vesp. 98. τὸν Πυριλάμπους. μέμνηται τούτου καὶ ἐν Πόλεσιν Εὔπολις

Καὶ τῷ Πυριλάμπους ἄρα Δήμῳ κυψέλη
Ἔνεστιν;

Mihi in voce κυψέλη obscenitas quaedam latere videtur; vulgatam Δήμῳ ἄρα emendavit Meinekius l. l. p. 58.

VIII. 190

Scholiasta Aristophanis Av. 1297. Συρακόσιος ἦν τῶν περὶ τὸ βῆμα. καὶ Εὔπολις ὡς λάλον ἐν Πόλεσι (Küsterus vulgatam Πύλαις emendavit) διασύρει,

Συρακόσιος δ' ἔοικεν, ἡνίκ' ἂν λέγῃ,
Τοῖς κυνιδίοισι τοῖσιν ἐπὶ τῶν τειχέων·
Ἀναβὰς γὰρ ἐπὶ τὸ βῆμ' ὑλακτεῖ περιτρέχων.

2. Vulgo κυνιδίοις τοῖς, correxit Porsonus Tracts p. 35. et apud Dobreeum ad h. l., qui cum Bentleio τὸ in v. 3. inseruit.

IX. 191

Scholiasta Aristophanis Av. 1031. Στιλβίδης εὐδόκιμος καὶ περιβόητος μάντις. — μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Εὔπολις Πόλεσιν.

Ὡς αὖ τίν' ἔλθω δῆτά σοι τῶν μάντεων;
Πότερος ἀμείνων ἀμφοτέρων, ἢ Στιλβίδης;

2. Ἤ vulgo, quod cum Florente Christiano correxi; ipse alibi ὁ Στιλβίδης conieci. Stilbides vates in Sicilia obiit Olymp. XCI, 3., cf. Meinek. Q. sc. I. p. 59.; alter, qui siletur, Hierocles videtur fuisse, de quo statim.

X. 192

Scholiasta Aristophanis Av. 1046. Ἱεροκλῆς μάντις ἦν καὶ χρησμολόγος. — καὶ Εὔπολις Πόλεσιν

Ἱερόκλεις, βέλτιστε χρησμῳδῶν ἄναξ.

Recte Lobeckius ad Phrynich. p. 767. coniecit, parodiam versus tragici latere, est enim expressus locus ad Aeschyli S. c. Theb. 39. Ἐτεόκλεις, φέριστε Καδμείων ἄναξ.

XI. 193

Scholiasta Aristophanis Lysistr. 270. τὴν Ῥοδίαν —

τὴν Αὐτολύκου μὲν μητέρα, γυναῖκα δὲ Λύκωνος, ἐπ' αἰσχροῖς κωμῳδουμένην. Εὔπολις Πόλεσιν

Ὥσπερ ἐπὶ τὴν Λύκωνος ἔῤῥει πᾶς ἀνήρ.

Sic MS. Baroccianus, nisi quod τήν omittit; συνέῤῥει perperam edebatur. Cf. supra p. 94.

194 XII.

Scholiasta Aristophanis Plut. 718. ἡ Τῆνος αὕτη θηριώδης δοκεῖ εἶναι. καὶ Εὔπολις Πόλεσιν

Τῆνος αὕτη,
Πολλοὺς ἔχουσα σκορπίους.

1. Vulgo δ' αὕτη, emendatum a Dobreeo ad Aristoph. Plut. l. l. Bentleius Τ. δέ γ' ἡ π. ἔχ. σκ. coniecerat.

195 XIII.

Scholiasta Aristophanis Av. 881. λέγει περὶ τῆς Χίου καὶ Εὔπολις ἐν Πόλεσιν,

Αὕτη Χίος, καλὴ πόλις,
Πέμπει γὰρ ὑμῖν ναῦς μακρὰς, ἄνδρας θ' ὅταν δεήσῃ,
Καὶ τἄλλα πειθαρχεῖ καλῶς, ἄπληκτος ὥσπερ ἵππος.

Dobreeus ad Aristoph. Plut. 718. hoc fragmentum ex eadem scena, forsan et oratione, e qua superius, desumptum credit, et dum chorus intrat, singillatim τὰς πόλεις, e quibus constat, recenseri.

196 XIV.

Suidas v. ἀπώμοτον I. p. 303. Συναγωγὴ λέξ. χρ. p. 441. ἀπώμοτον, ἀπηγορευμένον, φευκτόν. —

Τί δ' ἔστ' Ἀθηναίοισι πρᾶγμ' ἀπώμοτον;

Εὔπολις ἐν ταῖς Πόλεσι.

Idem versus sine poetae nomine affertur a Dione Chrysostomo Orat. 32. p. 655., ubi vulgo Ἀθηναῖος, τὸ πρ., sed τό in editione Veneta deest. cf. Porson. ad Aristoph. Eq. 42.

197 XV.

Harpocratio p. 113. μέμνηνται τῆς ἀρχῆς καὶ οἱ κωμικοί. Εὔπολις Πόλεσι

Ἄνδρες λογισταὶ τῶν ὑπευθύνων χορῶν.

Vulgo ὑπ᾽ εὐθύνων, Aldina ὑπευθυνῶν, sed lectio ὑπευθύνων recte a Blanchardo reposita est, probata Hermanno de inscript. Gr. p. 221.

XVI. 198

Harpocratio p. 22. ἀπόκρισις, ἡ ἀπολογία. Εὔπολις Πόλεσι

Ὡς ὑμῖν πάντως ἐγὼ
Ἀποκρινοῦμαι πρὸς τὰ — — κατηγορουμένα.

Metrum constituit Eupolideum Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 632., qui e parabasi desumptum credit fragmentum. Paulo aliter Meinekius ad Menandr. p. 259. ὡς ὑμῖν π. ἐγὼ Ἀπ. π. τὰ κατηγορουμέν᾽ legit.

XVII. 199

Scholiasta Luciani Timon. 30. Ὑπερβόλου μέμνηται καὶ Εὔπολις Πόλεσιν.

XVIII. 200

Scholiasta Aristophanis Ran. 1001. Θηραμένης δοκεῖ προσγεγράφθαι τῇ πολιτείᾳ, Ἄγνωνος αὐτὸν ποιησαμένου, ὡς Εὔπολις Πόλεσιν.

XIX. 201

Scholiasta Aristophanis Acharn. 503. εἰς τὰ Διονύσια ἐτέτακτο Ἀθήναζε κομίζειν τὰς πόλεις τοὺς φόρους, ὡς Εὔπολίς φησιν ἐν Πόλεσιν.

XX. 202

Scholiasta Platonis Apolog. Socr. p. 331. Bekk. Χαιρεφῶντα διὰ τὴν χροιὰν πύξινον Εὔπολις Πόλεσι καλεῖ.

XXI. 203

Συναγωγὴ λέξ. χρ. p. 431. ἀπολιβάζειν, τὸ ἐκρυῆναι, ἀπὸ τῆς λιβάδος. — Εὔπολις Πόλεσιν

Ὁ Φίλιννος οὗτος, τί ἄρα πρὸς ταύτην βλέπεις;
Οὐκ ἀπολιβάζεις εἰς ἀποικίαν τινά;

Videtur Φιλῖνος potius scribendum esse.

XXII. 204

Athenaeus IX. p. 392 E. ὑποκοριστικῶς δὲ Εὔπολις ἐν Πόλεσιν αὐτοὺς κέκληκεν ὀρτύγια λέγων οὕτως,

Ὄρτυγας ἔθρεψας σύ τινας ἤδη πώποτε;
B. Ἔγωγε μικρ' ἄττ' ὀρτύγια. κἄπειτα τί;

1. Vulgo θρέψας, emendavit Schweighäuserus, sic Porsonus Advv. p. 112., qui in v. 2. vulgatam μικρά γ' in Tracts p. 240. correxit.

205 XXIII.

Photius II. p. 654. ψιλὴ γῆ· ἡ μὴ πεφυτευμένη.

Πεφυτευμένη δ' αὕτη 'στὶν, ἢ ψιλὴ μόνον.

Πόλεσιν.

Porsonus in indice ad Photium p. 753. primus hunc locum ad Eupolin retulit, cuius nomen excidisse suspicor. Confert ille Demosthen. Leptin. p. 491, 27. Themist. p. 28 C. 298 C., ubi Dobreeus Liban. parent. in Iulian. I. p. 611 R. addit.

206 XXIV.

Suidas v. ἀνεῴγεισαν I. p. 198. Συναγωγὴ λ. χρ. p. 399. ἀνέῳγεν οὐχὶ ἤνοιξε. — Εὔπολις Πόλεσιν

Ἣν οὐκ ἀνέῳξα πώποτ' ἀνθρώποις ἐγώ.

Vulgatam ἣδ' emendavit Porsonus Advv. p. 285., ὃν legitur in συναγωγῇ.

207 XXV.

Suidas s. v. I. p. 208. Συναγωγὴ λ. χρ. p. 402. ἀνήῤῥησεν, ἀνεφθάρη·

Ὡς πόλις ἀνήῤῥησ', οὐδὲν ἐσμὲν οἱ σαπροί.

Εὔπολις Πόλεσιν.

Sic Porsonus l. l. pro ἀνήῤῥησεν, οὐδένες μέν.

208 XXVI.

Suidas s. v. I. p. 269. Συναγωγὴ λ. χρ. p. 425. ἀπλήγιος, δασέως, ἁπλοῦς. καὶ Εὔπολις Πόλεσιν

Οὐ γὰρ πολυπράγμων ἐστὶν, ἀλλ' ἀπλήγιος.

Sic συναγωγὴ, in Suida οὔτ' ἂν legitur, cuius MS. Oxoniensis οὔτ' ἄρ' habet. cf. Porson. ad Aristoph. Nub. 647.

XXVII. 209

Συναγωγὴ λέξ. χρησ. v. *ἄσπουδος* p. 453. *ἄσπουδος, ὁ μὴ σπουδαῖος. Εὔπολις Πόλεσιν·*

Ἄσπουδος δ' ἀνὴρ σπουδαίου κακίον.

Bekkerus *κακίων* edidit, ipse de metro haereo.

XXVIII. 210

Stephanus Byz. v. *Μαρδόνες* p. 536 A. *Εὔπολις Πόλεσιν*

Καὶ Χαόνων καὶ Παιόνων καὶ Μαρδόνων.

XXIX. 211

Moeris p. 250. *λάσανον καὶ τοὺς χυτροπόδας καὶ τοὺς δίφρους ὡς Εὔπολις Πόλεσιν*

Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔστ' οὐδὲ λάσανον ὅπου χέσω.

Vulgatam *ἐστὶν* — *σχέσω* Piersonus correxit.

XXX. 212

Pollux VII, 2, 13. *ἐν ταῖς Εὐπόλιδος Πόλεσι,*

Κακὰ τοιάδε πάσχω μὲν οὐδὲ πρᾶσιν αἰτῶ.

Sic Hemsterhusius pro *πάσχουσιν* — *αἰτοῦσι.* Toupius *κ. τοιάδ' οἰκέται Πάσχουσιν, οὐδὲ πρ. αἰτοῦσιν* coniecit; ipsam locutionem explicat Hemsterhus. ad Lucian. D. D. 24. fin.

XXXI. 213

Pollux VII, 10, 29. *καλαθίσκοι, Εὐπόλιδος εἰπόντος ἐν Πόλεσι,*

Ἄνευ καλαθίσκου.

XXXII. 214

Pollux X, 43, 192. *σκευῶν ἐν Εὐπόλιδος Πόλεσιν κατάλογος.*

Καρδόπους,
Κρατῆρας, — ὀκτὼ χύτρας, δύο τρυβλίω,
Κνέφαλά τε καὶ θέρμαυστριν, ἓξ θρόνους, χύτρας,
Κλίνας ἑκατόν, κόρημα, κιβωτόν, λύχνον.

2. Vulgo *κρ. καὶ ὀκτὼ χ.*, quod *καὶ* delendum esse certum est. *κρ. ὀκτὼ καὶ χύτρας* Iungermannus, *καρδ.*

δύο, κρ. ὀκτὼ, δύο χύτρας Bentleius epist. sec. ad Hemsterhus. p. 111 s. An legendum: κρ. ὀκτὼ, καρδόπους, δύο τρ. 3 s. Alii θέρμαστριν et κάννας ἐκ. Bentleius l. l. κν. τε (vel τρία) καὶ θ., ἓξ θ., σκάφην (vel λύραν).

215 XXXIII.

Pollux II, 4, 77. γράσος — καὶ ἐν Πόλεσιν Εὐπόλιδος.

216 XXXIV.

Harpocratio p. 12. μνημονεύουσιν οἱ κωμικοὶ πολλάκις τῶν ἀμοργίνων, ὡς — καὶ Εὔπολις Πόλεσι.

ΠΡΟΣΠΑΛΤΙΟΙ.

Prospaltii e demo tribus Acamantidis erant, quos ut δικαστικούς comici irridere solebant, cf. Suidas v. δραχαρνεῦ. Quare hac quoque fabula rem Atheniensium iudicialem perstrictam suspicor, quamquam pauca quae supersunt nihil amplius de argumento edocent.

I. 217

Athenaeus VII. p. 326 A. ὅταν δ' Εὔπολις ἐν Προσπαλτίοις λέγῃ

Μήτηρ τις αὐτῷ Θρᾷττα ταινιόπωλις ἦν·

ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων λέγει καὶ τῶν ζωνῶν, αἷς αἱ γυναῖκες περιδέονται.

Vulgatam Προσπαιτείοις Casaubonus, τ. τὴν ἐπὶ Schweighäuserus emendavit. Huc respicit Eustathius ad Homeri Odyss. χ. p. 1934, 32.

II. 218

Scholiasta Aristophanis Nub. 541 s., ubi poeta ait, οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων τἄπη, τῇ βακτηρίᾳ τύπτει τὸν παρόντ', ἀφανίζων πονηρὰ σκώμματα: ὡς Εὔπολις ἐν τοῖς Προσπαλτίοις. Ipse tamen Scholiasta dubitanter loqui videtur; vulgo Προσπαταλίοις.

III. 219

Scholiasta Aristophanis Av. 840. ὄργασον ἀντὶ τοῦ μάλαξον. Εὔπολις Προσπαλτίοις,

Ἢ πηλὸν ὀργάζειν τινά.

Vulgatam πηλὸς ὀργιάζειν emendavit Ruhnkenius ad Timaeum p. 180.

IV. 220

Scholiasta Aristophanis Vesp. 57. ὡς τῶν Μεγαρέων γελώντων καὶ ἄλλως φορτικῶς γελοιαζόντων. Εὔπολις

Προσπαλτίοις (vulgatam *Προσπαντίνοις* Küsterus emendavit)

Τὸ σκῶμμ' ἀσελγὲς καὶ Μεγαρικὸν [*καὶ*] *σφόδρα.*

Scholiastae postremum *καὶ* deest, ita ut *ἠδὲ Μέγ.* Brunckius, *καὶ μαγειρικὸν* Bentleius legi voluerint, ultimum Kiddius ad Dawesii Miscell. p. 500. probavit, *καὶ M. εὖ σφ.* Meinekius coniecerat, sed ipse ad Philem. p. 382. improbat. Aspasius ad Aristot. eth. Nicom. IV. 2. p. 53 b. ait: *Μυρτίλος Τιτανόπασιν τό· Δεινῶς ἀκούεις Ἡράκλεις, τοῦτ' ἔστι σοι Τὸ σκῶμμ' ἀσελγὲς καὶ Μεγαρικὸν, καὶ σφόδρα Ψυχρὸν. γελῶσιν ὡς ὁρᾷς τὰ παιδία.* Ubi vulgo *δεινῆς*, quod e MS. Oxoniensi apud Gaisford. ad Heph. p. 98. emendavi; quae praeterea leguntur, *γελᾷς ὁρᾷς* Dobreeus ad Porsoni Tracts p. 384. correxit.

221 V.

Priscianus XVIII. c. 1175, 39.: *Εὔπολις Προσπαλτίοις*,

Πάντα γὰρ τυχὼν ἄπει.

MS. Monacensis *Προσπάττοις* — *αἰτ* habet, cf. Spengel. ad Varr. p. 622., prius Casaubonus Anim. in Athen. VII, 22. emendavit, qui *αἰτῇ* citat.

222 VI.

Priscianus XVIII. c. 1186, 20.: *Εὔπολις Προσπαλτίοις*,

Τί καταχροᾶσθαί μου τὰ μουσοδονήματα —

Putschiana *καταχροᾶται*, Ms. Monacensis *ΚΑΤΑΚΡΟΑΣΕΑΙ*, a Spengelio ad Varr. l. l. emendatum.

223 VII.

Scholiasta Platonis p. 391. Aspasiam Helenam dixit *Εὔπολις Προσπαλτίοις.*

ΤΑΞΙΑΡΧΟΙ.

Ipse titulus satis indicat, duces et statum militiae apud Athenienses comice exagitatum fuisse, id quod e paucis fragmentorum apparet, e quibus tamen nihil certius neque ad argumentum neque ad tempus, quo commissa sit fabula, inveniri potest.

I. 224

Scholiasta Aristophanis Av. 1294. Ὀπούντιος μονόφθαλμος — Δίδυμος μνημονεύει αὐτοῦ — καὶ Εὔπολις ἐν Ταξιάρχοις.

II. 225

Athenaeus II. p. 52 D. Εὔπολις

Δίδου μασᾶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας
Οἶνόν τε πίνειν Ναξίων ἀπ' ἀμπέλων.

Versum 1. ex Eupolidis Ταξιάρχαις (lege Ταξιάρχοις) attulit Ammonius p. 12. cf. Bachmanni Anecd. II. p. 376.

III. 226

Athenaeus IV. p. 170 D. ἐπιφαγεῖν Εὔπολις Ταξιάρχοις

Ἐπιφαγεῖν
Μηδὲν ἀλλ' ἢ κρόμμυον βλέποντα καὶ τρεῖς ἁλμάδας.

IV. 227

Photius s. v. I. p. 337. Suidas v. ead. II. p. 698. ὄνος ἀκροᾶται σάλπιγγος. Εὔπολις Ταξιάρχοις. Photius Ταξιάρχαις, Suidas Ταξιαρχίαις.

V. 228

Photius v. ὧδε II. p. 658. Suidas v. ead. II. p. 752. ὧδε — τὸ οὕτως ἐν τοῖς πλείστοις δηλοῖ. Εὔπολις Ταξιάρχοις

Οὐκ, ἣν φυλάττῃ γ' ὧδ' ἔχων τὴν ἀσπίδα.

229 VI.

Suidas s. v. I. p. 128. *Συναγωγὴ λέξ. χρ.* p. 382. *ἀλφάνει, εὑρίσκει. — Εὔπολις Ταξιάρχοις.*

Οὐ θᾶττον αὐτὴν δεῦρο μοι τῶν τοξοτῶν
Ἄγων ἀποκηρύξει τις, ὅ τι ἂν ἀλφάνῃ;

2. *Συναγωγή* verbum *ἄγων* dedit Suidae omissum, et *ὅ τι ἂν* pro *ἐὰν* habet. *ἕως — ἕως ἂν* Toupius Emm. in Suid. P. I. p. 22 s.; *ἔστ' ἂν* Iacobs. Addit. p. 192 s.

230 VII.

Pollux VII, 24, 106. *σιδηρῖτιν τέχνην ἐν Ταξιάρχοις Εὔπολις εἴρηκε τὴν Ξανθίου τοῦ σιδηρέως.*

231 VIII.

Pollux VII, 33, 108. *ἀλουσίαν Εὔπολις ἐν Ταξιάρχοις* —

Ἀντὶ ποικίλου
Πιναρὸν ἔχοντ' ἀλουσίᾳ κάρα τε καὶ
Τρίβωνα.

232 IX.

Pollux IX, 6, 58. *Εὔπολις ἐν Ταξιάρχοις (στατῆρα) τὴν ῥοπὴν λέγει,*

Ὅτ' ἦν μέντοι νεώτερος, κρόκης
Πέντε στατῆρας εἶχε, ναὶ μὰ τὸν Δία·
Νῦν δὲ ῥύπου γε δύο τάλαντα ῥᾳδίως.

233 X.

Pollux IX, 7, 102 s. *Οἱ μὲν οὖν κύκλου περιγραφέντος ἀφιέντες ἀστράγαλον ἐστοχάζοντο τοῦ μεῖναι τὸν βληθέντα ἐν τῷ κύκλῳ· ταύτην εἰς ὤμιλλαν τὴν παιδιὰν ὠνόμαζον. καί τοί με οὐ λέληθεν, ὅτι καὶ ὄρτυγα ἐνιστάντες τῷ περιγράπτῳ κύκλῳ, ὁ μὲν ἔκοπτε τὸν ὄρτυγα τῷ δακτύλῳ, ὁ δὲ πρὸς τὴν πληγὴν ἐνδοὺς ἀνεχαίτισεν ἔξω τοῦ κύκλου καὶ ἡττᾶτο ὁ τοῦ ὄρτυγος δεσπότης. ἐν γὰρ Ταξιάρχοις Εὐπόλιδος τοῦ Φορμίωνος εἰπόντος·*

Οὐκοῦν περιγράψεις ὅσον ἐναριστᾶν κύκλον;
ἀποκρίνεται,

Τί δ' ἔστιν; εἰς ὥμιλλαν ἀριστήσομεν;
Ἢ κόψομεν τὴν μᾶζαν ὥσπερ ὄρτυγα;

Cf. Hesych. II, c. 1590. Phormio nomen parasiti erat, ut videtur, cf. Terent. Phorm. Prol. 27 s. Athen. VI. p. 244 F. (argentarius eiusdem nominis apud Demosthenem contra Timotheum invenitur, et pro Phormione liberto idem caussam dixit); neque enim de Atheniensium duce navali cogitandum est. 234

XI.

Pollux X, 2, 17. *τὸν μέντοι σκευοφόρον ἐν Ταξιάρχοις Εὔπολις σκευοφορήτην παίζων ἐκάλεσεν.*

Vulgo *σκευοφορίτην*, Hemsterhusius *σκευοφοριώτην*, quod nescio quomodo metro aptandum fuerit, quare Salmasii coniecturam recepi.

XII. 235

Pollux X, 17, 63. *εἰπόντος Εὐπόλιδος πύελον ὁμοίως ἐν Ταξιάρχοις*

Ὅστις πύελον ἥκεις ἔχων καὶ χαλκίον,
Ὥσπερ λεχὼ στρατιῶτις ἐξ Ἰωνίας.

Cf. Bentleius epist. sec. ad Hemsterhus. p. 95 s.

XIII. 236

Pollux X, 31, 136. *βελόνης τοὔνομα ἐν Εὐπόλιδος Ταξιάρχοις,*

Ἐγὼ δέ σε στίξω γε βελόναισιν τρισί.

Vulgo *δέ γε στ. σέ*, quod emendavi.

XIV. 237

Συναγωγὴ λέξ. χρησ. p. 327. *ἀγκυρίσας, κάμψας τὸν πόδα. σχῆμα δέ ἐστι παλαιστρικόν. Εὔπολις Ταξιάρχοις.* cf. ad Aristoph. Eq. 262.

ΥΒΡΙΣΤΟΔΙΚΑΙ.

238 I.

Ptolemaeus Hephaestio V. p. 326. apud Photium bibl. c. 190. p. 534 D. τοὺς Ὑβριστοδίκας Εὐπόλιδος πρὸς τῇ Ἐφιάλτου κεφαλῇ εὑρεθῆναί φασιν. Ephialtem vel oratorem vel Eupolidis servum Meinekius Quaest. scen. I. p. 38. credit; fabulae titulum vel falsum vel eundem cum Προσπαλτίοις suspicor, nisi tota res ficta est a grammatico.

Φ Ι Λ Ο Ι.

Argumentum fabulae simile cum *Κόλαξι* fuisse credam, ipsis fragmentis paene nihil declarantibus.

I. 239

Plutarchus de discr. am. et adul. p. 54 B. (I, 1. p. 206. Wytt.) *Εὔπολις*

Τῶν περὶ τάγηνον καὶ μετ' ἄριστον φίλων.

Hoc fragmentum ob vocabulum *φίλων* huc referre ausus sum; e *Κόλαξι* desumptum credit Meinekius Quaest. scen. I. p. 55. Vulgatam *πρὸς τάγ.* Schaeferus Melet. crit. p. 134. emendavit.

II. 240

Scholiasta Platonis p. 391. Aspasiam vocavit *χείρων Εὔπολις Φίλοις.* Iacobsius Addit. p. 137. *Δηιάνειραν*, cf. Plutarch. Pericl. 24.

III. 241

Scholiasta Platonis p. 332. *Λύκωνα τὸν Αὐτολύκου πατέρα διὰ γυναῖκα Ῥοδίαν* exagitavit *Εὔπολις Φίλοις.* cf. supra fr. 193.

IV. 242

Harpocratio v. *κατάστασις* p. 98. *κατάστασις ἔοικεν ἀργύριον εἶναι, ὅπερ οἱ κατασταθέντες ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῇ καταστάσει. — παρεμφαίνει τοῦτο καὶ Εὔπολις Φίλοις,*

Οὐκ ἐσωφρόνησας, ὦ πρεσβῦτα, τὴν κατάστασιν
Τήνδε λαμβάνων ἄφνω, πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἱππικήν.

Eosdem versus sine fabulae indicio Photius I. p. 142. et Suidas II. p. 265. afferunt. cf. Boeckh. oecon. Athen. t. I. p. 269. et in Corp. inscr. I. n. 80.

243 V.

Photius s. v. I. p. 329. *ὄλμοι. — ἐπὶ αὐλῶν. Εὔπολις Φίλοις*

Ῥέγκειν δὲ τοὺς ὄλμους· οἴμοι τῶν κακῶν.

244 VI.

Athenaeus VI. p. 266 F. Chiis *ἀληθῶς τὸ δαιμόνιον ἐμήνισε πρώτοις χρησαμένοις ὠνητοῖς ἀνδραπόδοις. — μήποτ' οὖν διὰ ταῦτα καὶ ἡ παροιμία,*

Χῖος δεσπότην ὠνήσατο,

ᾗ κέχρηται Εὔπολις ἐν Φίλοις.
Similia tradit Eustathius ad Homeri Odyss. *γ.* p. 1462, 35. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 138.

245 VII.

Scholiasta Aristophanis Acharn. 127. *παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ἀποδεχομένων, οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα. καὶ Εὔπολις ἐν Φίλοις,*

Νὴ τὸν Ποσειδῶ, κοὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα.

Vulgo *οὐδέποτ'* sine *γ'*, Elmsleii emendationem recepi, qui in auctario p. 117. *κοὐδέποτέ γ' ἴσχει θύρα* praetulit; *οὐδέποτέ γ' ἴσχεν ἡ θ.* Porsonus ad Aristoph. l. l.

246 VIII.

Apollonius Dyscolus *π. ἀντων.* p. 210. *νῷ μονοσυλλάβως Εὔπολις — ἐν Φίλοις,*

Εὐφραίνω δὲ νῷ.

247 IX.

Pollux VII, 29, 133. *καὶ τὸ ἐν τοῖς Φίλοις Εὐπόλιδος,*

Τί μισθοῖ; ποῖ' ἐπόση τις ἡ φορά;

Editiones vetustiores *τιμῆς εἴποι τις π. ἤδ' ἡ φ.*, unde Toupius *τιμῆς μὲν εἴποι τις π. όσης ἤδ' ἡ φ.;* coniecit.

X. 248

Pollux X, 23, 85. τὸ ἐκκενῶσαι — λέγουσι καὶ ἐκκανάξαι, ὡς καὶ Εὔπολις ἐν τοῖς Φίλοις

Τήνδ' αὐτὸς ἐκκανάξει.

XI. 249

Ammonius v. σχισταὶ p. 133. Εὔπολις Φίλοις

Οὐ δεινὰ ταῦτά δ', ἀργείας φέρειν

Σχιστάς; ἐνεργεῖν;

Scaliger et Valckenaerius τ. γ', Ascalonita s. 210. ἐνεγκεῖν. De calceorum genere σχισταῖς cf. Poll. VII, 22, 85.

XII. 250

Herodianus p. 453. Piers. ἀνακογχυλίσασθαι, οὐχὶ ἀναγαργαρίσασθαι. Εὔπολις Φίλοις. cf. Ruhnken. ad Timaeum p. 24.

ΧΡΥΣΟΝ ΓΕΝΟΣ.

Fabulam accuratius e fragmentis cognoscere non licet, suspicor tamen, eam de statu reipublicae eiusque emendatione egisse; acta erat ante mortem Cleonis, Olympiadis igitur LXXXVIII. fine, vel initio sequentis.

251 I.

Hephaestio p. 108., ubi de metro epionico agit, οἷον παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει

Ὦ καλλίστη πόλι πασῶν, ὅσας Κλέων ἐφορᾷ,
Ὡς εὐδαίμων πρότερόν τ' ἦσθα, νῦν δὲ μᾶλλον ἔσει.

Priscianus de metr. com. c. 1330. eosdem versus citat, multis cum corruptelis, habet enim: ὃ κακίστη πόλει πᾶς ὤνατας Κλ. ἔφορος, ὡς εὐδ. πρ. γε, σὺ ν. δὲ μ. ἔσει.

252 II.

Priscianus de metr. com. c. 1330, 3. (p. 253. Lindem.), ubi locum priorem attulit, alium Eupolidis sine fabulae indicio adiicit, quem huc referendum esse metrum et argumentum docere videntur.

Ἔδει πρῶτον μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσηγορίαν·
Πῶς οὖν οὐκ ἄν τις ὁμιλῶν χαίροι τοιᾶδε πόλει,
Ἵν' ἔξεστιν πάνυ λεπτῷ κακῷ τε τὴν ἰδέαν, —

2 s. Vulgo ὅμιλον χ. τοι αἶδε πόλεις, ἣν ἐξ., quae Scaliger, Hermannus E. D. M. III, 7. p. 586., et Porsonus Tracts p. 233. emendarunt. Mox erat πάνυ δ' ἐν τῷ κ. γε τ. ἰδέαν, Iuntina πᾶν ὑλέν, unde πάνυ θεῖν τῷ κ. γε τ. ἰδιάν Hermannus coniecerat; sed quum MS. apud Lindemannum πάνυ λεπτῷ praebeat, verum inde elicuit idem in epistola ad illum p. 401. (Opusc. II. p. 261.) et epit. doctr. metr. p. 209.

III. 253

Suidas v. ἀποπάτημα I. p. 289. Etymol. M. c. 132, 12. Συναγωγὴ λέξ. χρησ. p. 433. ἀποπάτημα, αὐτὸ τὸ σκύβαλον. Εὔπολις Χρυσῷ γένει,

Τί γάρ ἐστ' ἐκεῖνος; — ἀποπάτημ' ἀλώπεκος.

Etymol. M. et Συναγωγὴ male habent ἐκεῖνο. Diversitas lectionis memorabilis est apud Athenaeum XIV. p. 658 D. τὸ γὰρ λείψανον τῶν τραγημάτων καὶ τρωξίμων ἀποτράγημα εἴρηκεν Εὔπολις. σκώπτων γὰρ Διδυμίαν τινὰ ἀποτράγημα αὐτὸν εἴρηκεν ἀλώπεκος, ἤτοι ὡς μικρὸν τὸ σῶμα ἢ ὡς κακοήθη καὶ πανοῦργον, ὥς φησιν ὁ Ἀσκαλωνίτης Δωρόθεος. 254

IV.

Photius v. τοῦ Δ. τὸ σ. II. p. 596. Suidas v. ead. III. p. 490.

Τοῦ Διὸς τὸ σάνδαλον.

ἐπὶ τῶν ὡς μέγα δή τι. Εὔπολις Χρυσῷ γένει. (Vulgo χρυσογένει). Pollux VII, 22, 86. τὸ σάνδαλον Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει.

V. 255

Scholiasta Aristophanis Acharn. 3. (Suidas v. ψαμμακ. III. p. 700.) ψαμμακόσια καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ πλήθους ἐτίθετο. παρὰ μὲν Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει οὕτως,

Ἀριθμεῖν θεατὰς ψαμμακοσίους.

Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 3. recte vulgatam ψαμμοκοσίους emendavit.

VI. 256

Scholiasta Aristophanis Vesp. 641. (Zenobius VI, 2. p. 152.) μέμνηται τῆς παροιμίας Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει, φησὶ γάρ,

Ἀτεχνῶς μὲν οὖν τὸ λεγόμενον σκύτη βλέπει.

VII. 257

Scholiasta Aristophanis Vesp. 920. σκίρρον τὸ ῥυπῶδες ἐπὶ τῶν τυρῶν, ὡς Εὔπολις Χρυσῷ γένει

Λοιπὸς γὰρ οὐδείς. τροφαλὶς ἐκείνη,
Ἐφ' ὕδωρ βαδίζει, σκίρρον ἠμφιεσμένη.

V. 1. Deest aliquid. Photius II. p. 607. τροφαλίς· τυρός· οὕτως Εὔπολις. Etymol. M. c. 718, 4. σπῖρον Εὔπολις ἐπὶ τοῦ ἐν τυρῷ ῥύπου.

258 VIII.

Scholiasta Aristophanis Vesp. 1269. κιθαραοιδότατον· τῇ λέξει κέχρηται καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει

Ὦ κατάλαβρ', ὦ κιθαραοιδότατε.

Vulgatam κάλαβρε Küsterus emendavit; cf. Meinek. Q. scen. I. p. 40.

259 IX.

Scholiasta Aristophanis Av. 42. οἱ κωμικοὶ παίζειν εἰώθασι τὰ τοιαῦτα, ὡς Εὔπολις Χρυσῷ γένει

Τισόφιον ὦ ῥαψῳδέ.

Hemsterhusius ad Poll. X, 63. τί σοφῶν coniecit.

260 X.

Scholiasta Aristophanis Ran. 1068. μέμνηται Παντακλέους καὶ Εὔπολις Χρυσῷ γένει,

Παντακλέης σκαιός.

261 XI.

Scholiasta Aristophanis Vesp. 1301. ὁ ἄχυρος παρὰ Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει. sic Aldina, editiones reliquae ἄχειρος; Meinekius ad Menandr. p. 425. ἀχυρός legit.

262 XII.

Choeroboscus in Bekkeri Anecd. III. p. 1290. Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει,

Εἰ μή τις αὐτὴν κατακλιεῖ.

Cf. Buttmannus Gramm. Gr. ampl. I. p. 407. not.

263 XIII.

Athenaeus XIV. p. 657 A. δέλφακα — θηλυκῶς — Εὔπολις Χρυσῷ γένει

Οὐκ ἀλλεύθιον δέλφακ' ὠδοντ' ἤστια καὶ μάλα καλήν.

Sic MS. Venetus, Casauboniana οὐκ ἀλεύθιον δ. ὀδὸν θ' εἰστία, οὐ κάλευθιον —. ὠδονθηστία Palatinus, ὠδονθαστία Laurentianus, Iacobsius Add. p. 344. οὐ

μάλ' ἐρθὴν δέλφακα νῳδὸς εἱστιᾶται μαλθακήν. Athenaeus IX. p. 375 A. ex hac fabula τὴν δέλφακα affert.

XIV. 264

Pollux X, 17, 63. λέγοντος Εὐπόλιδος ἐν Χρυσῷ γένει:

Ἀλλ' ὦ φίλε Ζεῦ καταχύτλον τὴν ῥῖν' ἔχεις.

Salmasius aliique καταχύτλου legi voluerunt.

XV. 265

Pollux X, 31, 140. ἐν Χρυσῷ γένει Εὐπόλιδος,

Ἔπειθ' ὁ κουρεὺς τὰς μαχαιρίδας λαβὼν
Ὑπὸ τῆς ὑπήνης κατακερεῖ τὴν εἰσφοράν.

Photius I. p. 250. μαχαιρίδες· αἱ κουρικαὶ μάχαιραι οὕτως Εὔπολις.

XVI. 266

Scholiasta Platonis p. 320. Εὔπολις Χρυσῷ γένει μεταφέρων ἐπὶ τὴν ἐκ Κυκλώπων κατάκλισιν τοὔνομα οὕτως φησίν·

Ἔπειτ' εἴσειμ' ἐνθάδε μείνας
Εἰς ὤμιλλαν, κἂν μὴ μετίῃ.

Sic Scholiasta, Suidas v. ὤμιλλα II. p. 756. ait: ὤμιλλα — Εὔπολις Χρυσῷ γένει, ἀπεισείμεθα δὲ μείνας εἰς ὤμιλλαν. Metrum anapaesticum est, et legendum fortasse: ἔπειτ' εἶμ' ἐνθάδε. De ὠμίλλᾳ cf. supra fr. 233.

XVII. 267

Zenobius II, 19. p. 32. Εὔπολις Χρυσῷ γένει,

Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν.

Scholiasta Platonis p. 373. Eupolin in hac fabula proverbii αὐτόματοι ἀγαθοὶ mentionem fecisse ait. Scaliger ἄκλητοι δειλοὶ ἀγαθῶν coniecit; cf. ad Cratinum p. 48.

XVIII. 268

Antiatticista p. 96. ἐξηγητής. Εὔπολις Χρυσῷ γένει

Λάμπων οὐξηγητής.

μάντις γὰρ ἦν καὶ χρησμοὺς ἐξηγεῖτο. cf. ad Cratinum

p. 19. et Reisig. Coniect. in Aristoph. I. p. 175. οὑξηπη-τής MSti Ruhnkenius ad Timaeum p. 110. emendavit.

XIX.

269 Scholiasta Venetus ad Homeri Il. κ. 252. ἔτι Εὔπολις Χρυσῷ γένει

Δέκατος ὁ τυφλός, τρίτος ὁ τὴν κήλην ἔχων,
Ὁ στιγματίας τέταρτος ἑπτὰ ἐπὶ δέκα,
Πέμπτος δ' ὁ πυῤῥός, ἕκτος ὁ διεστραμμένος,
Χοὗτοι μὲν εἰς ἑκκαίδεκ' εἰς Ἀρχέστρατον,
Ἐς δὲ τὸν φαλακρὸν ἑπτὰ καὶ δέκ'. B. *ἴσχε δή.*
A. *Ὄγδοος ὁ τὸ τριβώνιον ἔχων.*

Sic Bekkerus edidit. Corrige δωδέκατος — πυῤῥὸς — εἴσ' ἑκκαίδεκ' εἰς Ἀρχ. · Εἰς τὸν δὲ φ. V. 6. ὁ δ' ὄγδοος τίς; ὁ τὸ τρ. ἔχων coniecit Porsonus Adv. p. 286.

XX.

270 Harpocratio p. 162. σικύα. — *Εὔπολις Χρυσῷ γένει.* Photius II. p. 513. σικύα — *Εὔπολις.*

XXI.

271 Pollux IX, 5, 26. κατ' *Εὔπολιν λέγοντα ἐν Χρυσῷ γένει νεοκάτοικος.*

XXII.

272 Athenaeus IX. p. 406 C. κισσοῦ δὲ τοῦ ὀσπρίου μνημονεύει καὶ *Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει.*

XXIII.

273 Athenaeus IX. p. 408 E. κατὰ χειρὸς ὕδωρ, — ὡς *Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει.*

Fragmenta incertarum fabularum.

I. 274

Stobaeus IV. p. 52 s. (3. p. 31. Grot.) *Εὔπολις·*

Ἀλλ' ἀκούετ' ὦ θεαταὶ τἀμὰ καὶ ξυνίετε
Ῥήματ'· εὐθὺ γὰρ πρὸς ὑμᾶς πρῶτον ἀπολογήσομαι,
Ὅτι μαθόντες τοὺς ξένους μὲν λέγετε ποιητὰς σοφούς,
Ἢν δέ τις τῶν ἐνθάδ' αὐτοῦ μηδὲν ἐν χεῖρον φρονῶν
Ἐπιτίθηται τῇ ποιήσει, πάνυ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν,
Μαίνεταί τε καὶ παραρρεῖ τῶν φρενῶν τῷ σῷ λόγῳ.
Ἀλλ' ἐμοὶ πείθεσθε πάντως μεταβαλόντες τοὺς τρόπους,
Μὴ φθονεῖσθ' ὅταν τις ὑμῶν μουσικῇ χαίρῃ νέων.

1 s. Vulgo πολλὰ καὶ ξ. χρήματ', alii τἄλλα, unde verum elicuit Porsonus Tracts p. 217. cf. ad Cratinum p. 53. 4. αὐτῶν Gesnerus, melior est lectio Trincavelliana, quam probarunt Dobreeus ad Aristoph. Plut. 1188. Reisigius Comm. crit. in Soph. Oed. Col. p. 190. et Meinekius Quaest. scen. I. p. 40., qui μηδενὸς χεῖρον citavit. 5. Vulgo ἐπιθῆται, Grotius ἐπιθείηται, Valckenaerius ad Herod. III, 76. συνεπιθῆται, verum dedit Porsonus Advv. p. 286 s., ut Iacobsius Addit. p. 340 s. et Meinekius l. l. 6. Valckenaerius παραρεῖ, quod ipse

ad Theocr. Adoniaz. p. 242 A. improbat. Initium parabaseos constituere hoc fragmentum quivis videt.

275 II.

Athenaeus I. p. 3 A. *ὡς τὰ Πινδάρου ὁ κωμῳδιοποιὸς Εὔπολίς φησιν, ἤδη κατασεσιγασμένων ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφιλοκαλίας.*

276 III.

Athenaeus I. p. 17 D. E. *Εὔπολις δὲ τὸν πρῶτον εἰσηγησάμενον τὸ τῆς ἀμίδος ὄνομα ἐπιπλήττει λέγων*

Μισῶ λακωνίζειν, ταγηνίζειν δὲ κἂν πριαίμην.
Πολλὰς δ' οἶμαι νῦν βεβινῆσθαι. — —
— — ὅς δὲ πρῶτος ἐξεῦρεν τὸ πρῶτ' ἐπιπίνειν.
Πολλήν γε λακκοπρωκτίαν ἐπίσταθ' ἡμῖν εὑρών.
Εἶεν, τίς εἶπεν ἀμίδα πάμπρωτος μεταξὺ πίνων;
Παλαμηδικόν γε τοῦτο τοὐξεύρημα καὶ σοφόν σου.

2. *Πολλούς* Schweighäuserus coniecit. 3. — — *τίς δὲ πρ. ἐξηῦρεν τὸ πρῶτ' ἐπιπίνειν;* Elmsleius in Mus. crit. Cantabrig. IV. p. 473. not. 4. *ἡμῖν ἐπίστασ' εὑρών* Elmsleius l. l., *ἴστω βροτοῖσιν εὑρών* Porsonus Tracts p. 233. 5. *παῖ, πρῶτος* Kiddius ad Porsoni Tracts in Add. p. 390., qui se hanc emendationem a Porsono fortasse accepisse ait. 6. *σοφόν συ* Porsonus l. l. Phrynichus *Προπ. σοφ.* p. 58. *Παλαμηδικὸν τοὐξεύρεμα, οἷον σοφὸν καὶ εὐμήχανον.*

277 IV.

Athenaeus II. p. 56 E. *Εὔπολις*

Ῥαφανίδες ἄπλυτοι, σηπίαι.

Dindorfius *ῥαφανῖδες*, sed mihi Athenaeus Eupolidis versum afferre videtur, ut brevem esse penultimam doceret, quod ex Eupolide probant Draco p. 80. et Eustathius ad Homeri Il. *φ.* p. 1220, 55. hoc loco usus.

278 V.

Athenaeus II. p. 56 A. *Εὔπολις*

Σηπίαι
Δρυπεπεῖς τ' ἐλᾶαι.

Vulgatam *ἐλάαι* Dindorfius correxit. Videntur haec duo fragmenta coniungenda esse.

VI. 279

Athenaeus II. p. 68 A. *Εὔπολις*

Ὄψῳ πονηρῷ πολυτελῶς ἠρτυμένῳ.

VII. 280

Athenaeus XIV. p. 623 E. *ὁ μὲν κωμῳδιοποιὸς Εὔπολις, ἄνδρες φίλοι, φησί*:

Καὶ μουσικὴ πρᾶγμ' ἐστὶ βαθύ τι καὶ καμπύλον
ἀεί τε καινὸν ἐξευρίσκει τι τοῖς ἐπινοεῖν δυναμένοις.

Sic Dindorfius haec digessit, qui vocem *ἐξευρίσκει* Athenaei esse primus recte animadvertit. *τὶ* in ipso versu delevit Grotius Exco. p. 507. sic Dobreeus ad Aristoph. 1012. (vel *Πρᾶγμ' ἐστὶ μουσικὴ βαθύ τι*) et Iacobsius Addit. p. 334 s., qui omnia quae sequuntur Athenaeo tribuit. Eustathius ad Homeri Odyss. α. p. 1422, 53: *κατὰ τὸν Εὔπολιν εἰπόντα ὡς ἡ μουσικὴ* et quae sequuntur, unde eum *ἡ μουσική* fortasse legisse Dindorfius coniecit, qui duo trimetros tales agnoscit: *Ἡ μουσικὴ πρᾶγμ' ἐστὶ βαθύ τι* (sic MS. Palat.) *καμπύλον, Ἀεί τι καινὸν τοῖς ἐπινοεῖν δυναμένοις.* Hermannus E. D. M. II, 14. p. 130. et eum velle videtur, cui contradicit Reisigius Coniect. in Aristoph. I. p. 55. Aliter Lucas in diss. de difficil. Crat. fragm. p. 6 s. (Bonn. 1828.) Mihi verba postrema Athenaei videntur e fragmento Anaxilae statim sequenti desumpta.

VIII. 281

Athenaeus XV. p. 667 D. *ὅτι δὲ ἆθλον προὔκειτο τῷ εὖ προϊεμένῳ τὸν κότταβον — ὁμοίως διεξέρχονται — καὶ Εὔπολις.* Fortasse in *Βάπταις* si conferas fr. 701

IX. 282

Scholiasta Venetus ad Il. β. v. 333. (Eustathius ad Homeri Il. β. p. 231.)

Οἷόν γέ πού 'στι γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος,
κατὰ τὸν Εὔπολιν.

Ὁ μὲν γὰρ λέγων, φεύγωμεν, ἀναπτεροῖ,
Ὁ δὲ μένωμεν πείθει.

ἅμα δὲ καὶ τὸ παλίμβολον τῶν δήμων ἐσήμανεν.

Eustathius γλῶσσ' ἀνθρώπου· εἴπερ ὁ μὲν λ. φ. ἀν., ὁ δ' αὖθις π. λέγων μίμνωμεν habet. cf. Porson. Tracts p. 202 s. Fortasse fragmentum e *Δήμοις*, sed ordine verborum confuso.

283 X.

Eustathius ad Homeri Odyss. β. p. 1441, 16. Εὔπολις δὲ

Πόλιν — θεοφιλεστάτην
Οἰκοῦσιν ἀφθονεστάτην τε χρήμασι.

284 XI.

Eustathius ad Homeri Odyss. δ. p. 1517, 10. Αἴλιος Διονύσιος φέρει καὶ χρῆσιν Εὐπόλιδος ταύτην

Ἀλλ' ὥσπερ ἵππῳ μοὐπιβαλεῖς τρυσίππιον.

Vulgo μοι ἐπιβ. τρυσίππειον. Photius II. p. 608. τρυσίππιον· ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τῆς γνάθου, τρόχῳ ὅμοιον. οὕτως Εὔπολις. cf. Zenobius IV, 41. p. 93.

285 XII.

Eustathius ad Homeri Odyss. ε. p. 1535, 18. ὅτι δὲ καὶ ἐδασύνοντο ἀττικῶς οἱ ἄρκυες οὐκ ἄδηλον· καὶ φέρεται χρῆσις Εὐπόλιδος εἰς τοῦτο τοιαύτη

Σὺ δὲ τὰ καλώδια
Ταῦθ' ἁρκυώρει.

ὅ ἐστι, φύλασσε.

286 XIII.

Eustathius ad Homeri Odyss. η. p. 1571, 35. (Scholiasta ad Hom. Od. η, 104.) γυναῖκες αἱ τῇ χειρὶ τὴν κρόκην ἔνηθον, ὡς Εὔπολις.

Τῇ χειρὶ νῶσαι μαλθακωτάτην κρόκην.

Scholiasta νῆθε habet.

287 XIV.

Eustathius ad Homeri Odyss. λ. p. 1680, 26. Ἀτ-

τικοὶ δὲ ἅπαντες τὸ ἴσθι καὶ ἐπὶ τοῦ ὕπαρχε τάττουσιν. Εὔπολις

Μὴ τρηχὺς ἴσθι.

καὶ

Ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ φθονερὸν ἴσθ' ἀνδρίον.

ἤγουν, μὴ φθονερὸς ἔσο ἄνθρωπος. καὶ ὅρα τὸ ἀνδρίον ὑποκοριστικῶς γενόμενον ἐκ τοῦ ἀνδρός.

XV. 288

Eustathius ad Homeri Odyss. ξ. p. 1761, 39. καὶ οἱ ἐμετοὶ ἐμίαι, ὡς κοχλίαι. Εὔπολις δέ φησιν ἐπὶ τοῦ κακοφώνου

Τὴν ἐμίαν τίθησιν.

XVI. 289

Eustathius ad Homeri Odyss. φ. p. 1915, 17. κόλλοπα — τὸν περιτρέχοντα καὶ ἑταιροῦντα, ὡς καὶ Εὔπολις ἐν τῷ

Καλλίστρατος ἐστι τις. οὗτος οὖν μεγάλην πυγὴν
εἶχεν ὦ Χαριάδη καὶ καλήν. τοῦτον καταλεκτέον
ἐς τοὺς κόλλοπας, τοὺς ἐκδρομάδας.

οἵπερ εἰσὶν οἱ ὡς ἐῤῥέθη ἀκολασταίνοντες ὑπέρακμα, λεγόμενοι ἐκδρομάδες ὡς παραδεδραμηκότες τὴν ὥραν καὶ ἀνάπαλιν ὄντες τοῖς πρῶτον ὑπηνήταις.

XVII. 290

Photius I. p. 178. κρητικόν· βραχὺ ἱμάτιον. οὕτως Εὔπολις

Οὐ πάνυ ταχὺ
Ῥίψας ἐμοὶ τοῦτ', ἀναβαλεῖ τὸ κρητικόν;

MS. habet ἀναβάλλει.

XVIII. 291

Photius I. p. 200. λάμβδα· ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπέγραφον. — Εὔπολις

Ἐξεπλάγη γὰρ ἰδὼν στίλβοντα τὰ λάμβδα.

Eustathius ad Homeri Il. β. p. 293. eundem versum afferens ἐξεπλάγην habet, ubi τὰς λακωνικὰς legendum.

XIX. 292

Photius II. p. 369. (Suidas III. p. 66. Anecdota

Bachmanni I. p. 324 s. Scholiasta Aristophanis Vesp. 1021.) παιδικά· — ὅτι δὲ ἐκάλουν οὕτως καὶ τὰ πρὸς τὰς γυναῖκας Εὔπολις· φησὶ γὰρ ὡς πρὸς αὐλητρίδα τις

Ἐγὼ δὲ χαίρω πρός γε τοῖς σοῖς παιδικοῖς.

Apud Photium tantum γε legitur, ceteris deest.

293 XX.

Suidas I. p. 422. βαστάσας· ἀντὶ τοῦ δοκιμάσας. Εὔπολις

Ἄγε δή, πότερα βούλεσθε τηνδὶ διάθεσιν
ᾠδῆς ἀκούειν, ἢ τὸν ἀρχαῖον τρόπον;
B. Ἀμφότερ' ἐρεῖς· ἐγὼ δ' ἀκούσας τὸν τρόπον
Ὃν ἂν δοκῇ μοι βαστάσας αἱρήσομαι,
Ἅπαν τὸ συμβησόμενον ἐπὶ λόγον ἄγων.

1. Vulgo τὴν, quod emendavi. 5. τὸν λόγον ἄγων Küsterus.

294 XXI.

Photius II. p. 460. Suidas III. p. 199. προσίσχε· τὸ πρόσεχε. — καὶ Εὔπολις

Προσίσχε τὸν νοῦν τῇδε.

295 XXII.

Συναγωγὴ λέξ. χρησ. p. 436. ἀποστάσιον. — οὐδετέρως. Εὔπολις

Καὶ γὰρ αἴσχρον ἀλογίου τι ὀφλεῖν.

MS. ἀλογίους habet. cf. Boeckh. oecon. Athen. I. p. 208.

296 XXIII.

Συναγωγὴ λέξ. χρ. p. 463. αὐλίζεται — κοιμᾶται. Εὔπολις φησίν

Ἐγὼ δ' ἄδειπνος ἑσπέρας αὐλιζόμην.

297 XXIV.

Stephanus Byz. p. 192 E. Ἄτραξ· πόλις Θεσσαλίας. Εὔπολις

Εἰς Ἄτραγα νύκτωρ.

298 XXV.

Phrynichus προπαρ. σοφιστ. p. 17. Εὔπολις

Ἵππου κέλητ' ἀσκοῦντα θές.

Cf. Gregor. Cor. p. 536 s. Fortasse e *Κόλαξιν*, cf. fr. 144. 145.

XXVI. 299

Phrynichus προπ. σοφ. p. 43. *Εὔπολις*

Ὡραιζομένη καὶ θρυπτομένη.

Vulgatam *ὡραϊζομένη* emendavit Blomfieldus ad Aeschyli Pers. 476.

XXVII. 300

Zonaras I. c. 548. *διέφθορε — τὸ διέφθαρκεν. Εὔπολις*

Ὅς τὸν νεάνισκον φυνῶν διέφθορεν.

Vulgatam *νεανίσκων* Tittmannus correxit.

XXVIII. 301

Zonaras I. c. 601. *εὖρον δὲ καὶ τὸ ἔγχελυς ἀττικόν. Εὔπολις*

Τὸ σῶμ' ἔχουσι λεῖον ὥσπερ ἔγχελυς.

XXIX. 302

Zonaras I. c. 605. *ἐγερθῆναι· ἐξ ὕπνου ἀναστῆσαι τῷ σώματι. Εὔπολις*

Τίς οὐξεγείρας μ' ἐστιν; οἰμώξει μακρά·
Ὅτι ή μ' ἀνέστησ' ὦμο ὕπνου.

1. Vulgo *τίς οὐκ ἐξ. μ' ἐστήν*, MS. K. *μέ 'στιν*, unde emendavi. 2. Corruptela latet, priora *ὅτι ῆ μ'* correxi.

XXX. 303

Zonaras I. c. 916. *εὐκτόν· ἐπιθυμητόν. — Εὔπολις*

Εὐκτότατον γάμον.

XXXI. 304

Suidas I. p. 669. (Etymol. M. c. 310, 21. Zonaras I. c. 603. Eustathius ad Homeri Odyss. δ. p. 1481, 34. ρ. p. 1817, 49.) *ἔγκαφος· τὸ ἐλάχιστον· Εὔπολις·*

Οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος.

Etymol. M. *οὔτ' ἄρ λέληται*, Zonaras *οὔτ' ἄρ λέλειπται*. Valckenaerius ad Ammon. I, 4. p. 20. *οὐ γὰρ λέληστται*, sed Suidae et Eustathii lectio vera est, cf. Toup. cur. noviss. in Suid. p. 299.

305 XXXII.

Scholiasta Theocriti I, 97. Εὔπολις·

Οἷον λυγίζει καὶ στρέφει τὸν αὐχένα.

Vulgo λυγίζεται et συστρέφει, quae Toupius (t. I. p. 210. ed. Wart.) emendavit.

306 XXXIII.

Hephaestio p. 132. κομμάτιον, ὃ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς ὠνομάσθη· φησὶ γὰρ Εὔπολις

Εἴωθας τὸ κομμάτιον τοῦτο.

307 XXXIV.

Herodianus π. σχημ. p. 47. Dind. Εὔπολις

Καὶ λέγουσί γε
Τὰ μειράκια προιστάμενα τοῖς ἀνδράσιν.

Haec ad Δήμους referenda suspicatur Meinekius Quaest. scen. I. p. 50.

308 XXXV.

Scholiasta Dionysii Thraeis in Bekkeri Anecd. II. p. 937. Εὔπολις

Μάττει γὰρ ἤδη καὶ τὸ πῦρ ἐκκάεται.

309 XXXVI.

Herodianus in Hermanni libro de em. r. Gr. Gr. p. 309. ἡρῷον δὲ λέγεται ἡ τοῦ ἥρωος εἰκὼν, ἢ τὸ τέμενος, ὡς Εὔπολις

Ἡρῷον εἴ πως μοι κομίσαιο τοῦ Λύκου.

Vel Eupolis eadem verba usurpavit, vel pro Eupolide Aristophanes reponendus est, qui in Vespis 819. ait, Θἠρῷον εἴ πως ἐκκομίσαιο τοῦ Λύκου.

310 XXXVII.

Herodianus apud Hermannum p. 309. φακούς· οὕτω γὰρ καλεῖται ὠμὸν τὸ ὄσπριον, ὡς Εὔπολις

Τῇ νῦν κατέδεσθαι τοὺς φακούς.

311 XXXVIII.

Pollux II, 4, 89. Εὔπολις καὶ νηὸς χείλη εἴρηκεν,

Ἄνω ῥοθίαζε περὶ τὰ χείλη τῆς νεώς.

Sic vulgatam ἀνωῤῥοθία ἢ emendavi, unde Schneiderus in Lex. Gr. vocem ἀνωῤῥοθία recepit.

XXXIX. 312

Pollux II, 4, 159. παρὰ δὲ Εὐπόλιδι πρόποσεως σχῆμα,

"Οταν δὲ — πίνωσι τὴν ἐπιδέξια.

Toupius δὴ inserendum coniecit.

XL. 313

Pollux II, 5, 233. Εὔπολις δὲ

Σαρκινὴ γυνή.

XLI. 314

Pollux III, 23, 115. Εὔπολις δὲ

Ἤδη χορηγὸν πώποτε ῥυπαρώτερον
Τοῦδ' εἶδες; — θᾶττον ἂν τοῦ αἵματος
Ἢ χρημάτων — μεταδφὴ τινί.

Ipse lacunas indicavi, articulum τοῦ corruptum credens. Eupolis de choregi paupertate conqueritur, in fabula serіore ut videtur vitae aetate edita, quum belli temporibus sumptus in chori instructionem civibus deessent; cf. Boeckh. oecon. Athen. I. p. 493 s. et Meinek. Quaest. scen. I. p. 35 not.

XLII. 315

Pollux VI, 9, 56. καὶ πάσται δὲ εἰσι ζωμὸς ἀλφίτων, ὡς Εὔπολις λέγει

Ζωμῶν ἀλφίτων μέτρα.

MS. Falkenburg. μεστά, unde coniiciam: ζωμὸν ἀλφίτων μέτα.

XLIII. 316

Pollux VI, 10, 65. τὰ ἡδύσματα — ὄξος, ὡς Εὔπολις

Οἴνου παρόντος, ὄξος ἠράσθη πιεῖν.

XLIV. 317

Pollux VII, 21, 83. χηλευτὰ τὰ πλεκτά — καὶ Εὔπολις

Σκυτινὰ χηλεῦσι.

Sic vulgo, χηλεύσει inde a Kühnio editum; nihil quod probem afferre queo.

ρον Ἀριστοφάνει καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην ἐπὶ χλευασίᾳ παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμῳδίας.

328 LV.

Etymol. M. c. 18, 9. διὸ καὶ ἀδολέσχας τοὺς φυσικοὺς ἐκάλουν. λέγει δ' Ὠρίων· καὶ Σωκράτην — Εὔπολις[1] καὶ ἐν ἄλλοις·

Ἀδολεσχεῖν αὐτὸν ἐκδίδαξον, ὦ σοφιστά.

329 LVI.

Olympiodorus ad Plat. Phaed. 14. (p. 175 s. Wytt.)
ὅ[1] γάρ Εὔπολίς φησι περὶ τοῦ Σωκράτους,

Τί δῆτ' ἐκεῖνον
Τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην,
Ὃς τἄλλα μὲν πεφρόντικεν,
Ὁπόθεν δὲ καταφαγεῖν ἔχοι,
Τούτου κατημέληκεν;

Sic haec digessit Meinekius cur. crit. p. 60 s., qui in v. 1. τί δῆτ' ἐκεῖνον — υ — habet, ut vulgo. Ipse Dobreeum ad Aristoph. Plut. 361. sequutus sum. 2. Vulgo τὸν πτ. καὶ ἀδ., sed sic Meinekius, ut Etym. M. c. 18, 9. Σωκράτην πτωχὸν ἀδολέσχην ἔφη Εὔπολις. cf. Proclus in Plat. Parmen. ap. Ruhnken. ad Xenoph. Mem. I, 2, 31. V. 3. vulgo ὅ τ' ἄλλα.

330 LVII.

Etymol. M. c. 257, 14. δέῤῥις. Εὔπολις

Γυνὴ μελαίναν δέῤῥιν ἠμφιεσμένη.

ἐπὶ τοῦ ἱματίου.

331 LVIII.

Etymol. M. c. 422, 43. (Eustathius ad Homeri Il. δ. p. 500. fin.) ἠΐθεος σπανίως ἐπὶ παρθένου ὡς παρ' Εὐπόλιδι (vulgo Εὔπολι).

Εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ σταὶς ἠΐθεος.

Vulgo male scribitur ἠΐθεος.

332 LIX.

Etymol. M. c. 529, 8. κόντιλος. Εὔπολις, εἰ μὴ παίζει,

Αὐτοῦ δ᾽ ἐπειδὰν καταλαβεῖν τὸν κόνδυλον.

Vulgatam τὸ *κούδυλον* Toupius Emm. in Suid. P. II. p. 391. correxit. cf. Hesych. II. c. 313.

LX. 333

Etymol. M. c. 726, 53. *στειλειά. τὸ τρῆμα τοῦ πελέκεως. — καὶ τὸ τρύπημα δέ, ὡς Εὔπολις*

Οὐδὲν κενὸν τρύπημ᾽ — ἐν ταῖς οἰκίαις ἂν εὕροις.

Vulgo *καινὸν — εὕρῃς*, emendata a Porsono Advv. p. 285., qui *ἂν* inseri voluit.

LXI. 334

Etymol. M. c. 486, 47. (Pollux VII, 14, 63.) *τὰ πορφυρᾶ γὰρ κάλλη ἐκαλοῦντο. Εὔπολις*

Βάπτειν τὰ κάλλη τὰ περίσεμνα τῇ θεῷ.

Verba *βάπτε τὰ κ.* Etymol. Gudian. c. 294, 28. affert. Alterum *τὰ* vulgo deest, quod inserendum e MSto Regio apud Piersonum ad Moerin p. 210.; sic Meinekius cur. crit. p. 17. Porsonus Advv. p. 287.

LXII. 335

Etymol. M. c. 411, 35. (Photius I. p. 54. Suidas II. p. 11. vocem ipsam tantum ex Eupolide afferunt) *ζητρεῖον· τὸ τῶν δούλων κολαστήριον. Εὔπολις*

Ἐγὼ γὰρ εἰς ζητρεῖον ἐμπεσών.

LXIII. 336

Herodianus p. 448. Piers. *κατεαγεὶς τῆς κεφαλῆς. — Εὔπολις*

Οὐ γὰρ κατάξει τῆς κεφαλῆς τὰ ῥήματα.

Piersonus *κατάξεις τὰ ῥάμματα*; sed *κατάξει* Porsonus Advv. p. 285. in ceteris vulgatam retinendam admonens.

LXIV. 337

Plutarchus Cim. 15. *τὰ πρὸς τὴν ἀδελφὴν καὶ Λακωνισμόν, εἰς ἃ καὶ τὰ Εὐπόλιδος διατεθρύλληται περὶ Κίμωνος, ὅτι*

Κακὸς μὲν οὐκ ἦν, φιλοπότης δὲ κἀμελής.
Κἀνίοτ᾽ ἂν ἀπεκοιμᾶτ᾽ ἂν ἐν Λακεδαίμονι,
Κἂν Ἐλπινίκην τήνδε καταλιπὼν μόνην.

2. Vulgo *ἂν* deest, a Porsono ad Eurip. Orest. 381. insertum. Reiskius *κἀνίοτε δ'*, Blomfieldus ad Aeschyli Prometh. 795. *κἂν ἐνίοτ'* coniecerat.

338 LXV.

Dionysius Halic. art. rhetor. c. 11. n. 11. *τοῦτ' Ἀριστοφάνειον κωμικὸν, τοῦτο Κρατίνειον, τοῦτ' Εὐπολίδειον, τοῦτο Μενάνδρου.* Ubi verba *τοῦτ' Εὐριπίδειον* e falsa lectione nata delenda sunt.

339 LXVI.

Phrynichus *προπ. σοφ.* p. 5. *Εὔπολις*

Ἀπαρτίαν βλέπει.

340 LXVII.

Scholiasta Aeschyli Prometh. 450. *προσειλους, πρὸς ἥλιον ὁρῶντας. καὶ Εὔπολις*

Αὐλὴ πρόσειλος.

Vulgatam *προσήλους — πρόσηλος* emendavit Dawesius Misc. crit. p. 483. Kidd., sic Blomfieldus Glossar. in Prom. 460. Phrynichus *προπ. σοφ.* p. 15. *αὐλὴ πρόσειλος* affert nullo poetae nomine adiecto.

341 LXVIII.

Hesychius I. c. 475. *ἀπ' ὄνου καταπεσών, ἀπὸ τύμβου πεσών. καὶ Εὔπολις*

Ὥσπερ ἀπ' ὄχθου πεσών.

οἷον ἀπ' ὄνου.

Similia Zenobius II, 57. p. 41. ait, qui *ἀπὸ χοῦς* habet; corruptela inest non facile emendanda.

342 LXIX.

Hesychius I. c. 882. *Δαμασιχόνδυλον. Εὔπολις, ὡς ἂν τὸν Δαμασίστρατον, ὄντα Χῖον παλαιστὴν, οὕτως λέγει.*

Vocabula Eupolidis singula.

A.

ἄγαμαί τούτου, ἄγαμαι κεραμεῖ. Εὔπολις καὶ Ἀριστοφάνης. Συναγωγή p. 335.

ἀγελαῖαι ἰσχάδες· αἱ εἰκαῖαι. Eustath. ad Il. σ. p. 1165, 14.

ἀγλαίσαι. Συναγωγή p. 328.

ἀγυιᾶς, βέλτιον περισπᾶν. Harpocratio p. 3. Stephanus Byz. p. 29 D.

Ἀδραμύττειον. Suidas I. p. 56. Scholiasta Thucydidis V, 1.

ἀκρόκνεφα ἄριστα· εὐφημουμένον. Συναγωγή p. 372.

Ἄμυροι. vicini Molossorum. Stephanus Byz. p. 122 D.

* ἀμφιπτολεμοπηδησίστρατος. Scholiasta Dionysii Thracis in Bekkeri Anecd. II. p. 702. Porphyrius in Villoisoni Anecd. II. p. 117.

ἀναγχιππεῖν· ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀνάγκης ἱππεύειν. Suidas I. p. 162, Zonaras I. c. 197. Fortasse e Μαρικᾷ.

ἀναῤῥύει· ἀντὶ τοῦ θύει καὶ σφάττει. Suidas I. p. 179.

* ἀνδραποδιστικώτατα. Pollux III, 8, 77.

ἄνεμος καὶ ὄλεθρος ἄνθρωπος· πάνυ καινῶς εἴρηται καὶ ἐναργῶς. ἔστι δὲ Εὐπόλιδος. τὸ μὲν γὰρ ἄνεμος δηλοῖ τὸ πανταχοῦ φερόμενον ἀνέμου δίκην, — τὸ δὲ ὄλεθρος καὶ ὀλέθρου ἄξιον καὶ ἀπωλείας. Συναγωγή p. 401. Phrynichus προπ. σοφ. p. 13.

ἀνεπίπληκτος· ᾧ οὐδεὶς ἐπιπλήττει ἁμαρτάνοντι. Suidas I. p. 198. Συναγωγή p. 398.

ἀνεσκιρτημένας· τὰς αἶγας. Phrynichus προπ. σοφ. p. 16., quod ad Αἶγας ni fallor referendum est.

ἀντερώμενος. Pollux III, 7, 72.

ἀντιβολία· ἡ δέησις. Eustath. ad Hom. Odyss. α. p. 1406, 27.

ἀνωφέλητος ἄνθρωπος. Phrynichus προπ. σοφ. p. 4.
ἀποκαθευδουσιν· ἀποκοιτοῦσιν. Suidas I. p. 275. Συναγωγή p. 428. Zonaras I. c. 263.
* ἀποκαρτέον. Pollux II, 3, 33.
ἀσελγὴς ἄνεμος· ὁ βίαιος. Pollux I, 9, 111. Hesychius v. κριός II. c. 350.

B.

βάπτριαν. Pollux VII, 33, 169. sic MS. Falck. pro βάπτρειαν.
βάταλος· ὁ πρωκτός. Harpocratio p. 36.
βούπαις. Pollux II, 2, 9. exoletum fortasse significat, secundum Barkerum epist. ad Boissonad. p. 227.
βοῶπις· ἡ Ἥρα. Hesychius I. c. 758., fortasse de Aspasia locutus.

Γ.

Γαληψός· παίζει μὲν Εὔπολις, παρὰ τὸ λαμβάνειν. Hesychius I. c. 796.
γεῤῥοῖν· ἀπὸ σταυροῦ. Suidas I. p. 478. Etym. M. c. 228, 51.
γλύμμα. Pollux VII, 33, 179.

Δ.

δάμαρ ἱππέως· εἶδος ἰσχάδων. Hesychius I. c. 882.
δυσάλγητον. Pollux III, 27, 130.

E.

ἐμνήσατο· ἐμνηστεύσατο. Photius I. p. 273.
ἐραστρίας. Pollux III, 7, 70.
εὖ ἔχειν στόμα· τὸ εὐφημεῖν. Photius I. p. 29. Suidas I. p. 887. cf. Wesseling. ad Herodot. II, 171.
εὔζωρος. Phrynichus eclog. att. p. 145.
ἐχῖνος. olla magna. Erotianus p. 170.

H.

ᾔδησθα· διὰ τοῦ η. Etymol. M. c. 420, 14.

K.

κενολογήσω. Pollux II, 4, 120.
κίκιννοι· οἱ βόστρυχοι. Pollux II, 3, 28.
κλεπτίστατος, fur. Pollux VIII, 6, 34. κλεπτίσκος ha-

bet MS. Falck. cf. Porson. ad Aristoph. Plut. 27. in Dobreei addendis.

κομμοῦσθαι· καλλωπίζεσθαι. Suidas II. p. 344.

* κρίξ· ἀντὶ τοῦ ἀλαζών. Photius I. p. 177.

* κύβοι· πλάσεις τινὲς ἄρτων. Photius I. p. 183.

Λ

λάρυγγα· ἀρσενικῶς. Photius I. p. 209,

* λέπτει· κατεσθίει. Idem I. p. 215.

λίβηθρα· τὰ ἔφυδρα χωρία. Idem I. p. 222. Anecdota Bachmanni I. p. 291.

M.

μαστιγιᾶν· τὸ δεῖσθαι μαστίγων. Pollux III, 8, 79.

μελαγχρεῖς. Scholiasta Homeri Odyss. π. 175. ubi μελάγχροος coniecit Buttmannus p. 470., qui tamen μελαγχρής probare videtur, ut Eustathius ad Odyss. π. p. 1799, 16.

μικρολογεῖσθαι. Pollux II, 4, 124.

μισθάριον· τὸν μισθόν. Photius I. p. 271.

O.

οἰσυουργός· ὁ οἰσυοπλόκος. Pollux VII, 33, 176.

ὄνου γνάθος· Εὔπολις παίζει εἰς πολυφαγίαν. Hesychius II. c. 764.

οὐρά· τὸ αἰδοῖον. Hesychius v. σαννίον II. c. 1150.

Π.

περιαμφίδες· αἱ τοῦ δοίδυκος ἐν τῇ θυείᾳ περιαγωγαί. Pollux VI, 13, 90.

περίζυξ. Phrynichus προπ. σοφ. p. 58. cf. Bast. epist. crit. p. 155.

Πραστίλλος, urbs Macedoniae, aliis Γραστίλλος dicta. Stephan. Byz. v. Γραστ. p. 279 D. cf. Hesych. II. c. 1016. Phot. II. p. 447.

Σ.

σάκτος. vini genus. Pollux VI, 2, 18. videtur fuisse vinum vetustum, si cf. Hesych. II. c. 1141 s.

* σάξας· ἀντὶ [τοῦ] ἁμάξας. Photius II. p. 499.

σῦκρόν — *τὸ παλαιόν*. Photius II. p. 499. Suidas III. p. 283.

Σιληνοί· οἱ Σάτυροι. Photius II. p. 511.

σιωκόμος· νεωκόρος. Idem II. p. 515. MS. habet *σιωκόλλος*, Albertius in indice *σιωκόρος*, Osannus in diariis Halens. a. 1826. c. 635. *σιοκόλος* coniecerunt. Videtur vox laconica, fortasse ex *Εἴλωσι*, ita ut *σιωκόλος* verum credam.

Σκιὰς καὶ σκιάδειον· ἐν ᾧ ὁ Διόνυσος κάθηται. Photius II. p. 520.

σοφιστής· ὁ ῥαψῳδός. Eustathius ad Homer. Il. o. p. 1023, 13.

στοιβήν· ὡς ἡμεῖς τὸ ἀναπλήρωμα· καὶ διακόλλημα τὸ αὐτὸ τοῦτο. Photius II. p. 539.

συμβίωτοι. Pollux VI, 33, 159.

συνεχῶς — *ἀδιαλείπτως*. Photius II. p. 553.

T.

τίτθη θηλάστρια· ἡ θηλάζουσα. Pollux III, 3, 49. cf. Valckenaer. ad Ammon. p. 135.

τρασιά· οὗ τὰ σῦκα ψύχεται. Photius II. p. 598. cf. Wesseling. ad Glossar. Herodot. v. *ταρσοί*.

τροπαῖον. Suidas III. p. 508. Scholiasta Thucydidis I, 30. cf. ad Cratinum p. 98.

X.

χοιροτροφεῖον· ἐν ᾧ χοῖροι τρέφονται. Pollux X, 36, 159.

ADDENDA
AD
FRAGMENTA
CRATINI.

Priusquam ad singula progrediar, quae in Cratineis meis vel mutanda vel augenda credam, pauca praemittam fragmenta, quae a me omissa erant.

I.

Priscianus XVIII. t. II. p. 91. Κρατῖνος Νεμέσει,

Μεθύστερον ἐν χρόνῳ.

MS. Monacensis apud Spengelium ad Varronem p. 626. habet: ΜΕΘΥΣΤΕΡωΙ ΕΧΡΟΝω.

II.

Pollux VII, 22, 86. τὸ σανδάλιον — καὶ Κρατῖνος Νόμοις,

Σανδάλια Τυῤῥηνικά.

III.

Aristides Orat. t. II. p. 521 s. Dind. (II. p. 386. Iebb.) καί τις αὐτῶν (comicorum) ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος μεγαλαυχούμενος ὡς προφήτης προαγορεύει τοιάδε

Ἀφυπνίζεσθαι χρὴ πάντα θεατήν,
Ἀπὸ μὲν βλεφάρων αὐθημερινῶν ποιητῶν λῆρον ἀφέντα,

ὥσπερ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ μέλλων ἅπαντας σοφούς τε καὶ σπουδαίους ποιήσειν. διδάξας δὲ τοὺς Χείρωνας προσπαραγράφει πάλιν αὖ μάλα ὑπερηφάνως ἐπὶ τελευτῆς,

Ταῦτα δυοῖν ἐν ἐτοῖν ἡμῖν μόλις ἐξεπονήθη,

τοῖς δ' ἄλλοις ἐν ἅπαντι βίῳ προστιθέναι φησὶ ποιηταῖς μιμεῖσθαι, δηλονότι ὡς οὐδένα ἐφιξόμενον.

Haec ad Cratini Χείρωνας referenda esse primus animadvertit Canterus. Dindorfius νῦν δὴ χρὴ — ἀπὸ δ' ἡμερινῶν coniecit, qui in v. 3. ἐν vulgo omissum inseruit.

IV.

Scholiasta MS. Paris. Clementis Alexandr. Protr. p. 20. τοῦ Ἱππωνος καὶ αὐτοῦ καὶ ὡς ἀσεβοῦς γενομένου μέμνηται ὁ Κρατῖνος, scilicet in Πανόπταις.

V.

Scholiasta Vaticanus ad Eurip. Rhes. 419. ἄμυστιν, — οἱ μὲν ποτηρίου εἶδος, ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῆς ἀπνευστὶ πόσεως τάττουσι τὸ ὄνομα, ὡς Κρατῖνος,

Ἀλλ' οὖν θεῷ σπείσαντ' ἀμυστὶ δεῖ πιεῖν.

Vulgatam θεὸν σπείσαντας μύστιν δ. πιεῖν correxit Lud. Dindorfius.

VI.

Athenaeus XIII. p. 596 C. Ῥοδῶπις ἡ καὶ τοὺς περιβοήτους ὀβελίσκους ἀναθεῖσα ἐν Δελφοῖς, ὧν μέμνηται Κρατῖνος διὰ τούτων — Poetae verba exciderunt.

VII.

Scholiasta Wassenberghii ad Homeri Il. β, 56. p. 213. καὶ Κρατῖνος

Θράττει με τὰ ἐνύπνια.

VIII.

Aristides Orat. 45. t. II. p. 23 D. (III. p. 33. Cant. II. p. 19. Iebb.) τί οὖν, ὦ μεγίστη σὺ γλῶττα τῶν Ἑλληνίδων, ἔφη Κρατῖνος.

Idem t. II. p. 173. de Pericle hoc dictum fuisse ait, ut Phot. bibl. p. 411. et 424. Bekk. MS. unus σὺ μεγίστη habet; apparet vel senarium vel tetrametrum iambicum hic latere.

IX.

Dionysius Halic. art. rhetor. XI, s. 11. τοῦτ' Ἀριστοφάνειον κωμικὸν, τοῦτο Κρατίνειον.

X.

Hesychius I. c. 668. ἄψω· δήσω. Κρατῖνος. Vulgatam ἅψω bene Küsterus emendavit.

De Cratini vita et fabulis saepius dixit Clintonus in fastis Hellenicis p. 17. 49. 51. 59. 67. 69. 71., at pauca

quaedam fragmenta rursus emendare studuit Lucas in dissertatione de difficilioribus quibusdam Crat. fragm. Bonnae 1828.

P. 4. Verba Cratini *ἀποξυρεῖν τινὶ* comico tribuenda esse recte Burgesius vidit, *ἰδαίους* autem eandem cum *ἐμπιπραμένοις* fabulam esse monuit Dindorfius ad Aristoph. fragm. p. 94. not. Cum Critia vulgo confusus erat Cratinus apud Athenaeum XIV. p. 663 A., cf. Bachff fragm. Crit. p. 97 s.

P. 5. fr. II, 3. *τῶν Πανελλήνων πρὸ τοῦ* fortasse legendum esse summus Hermannus me admonuit, et ex hoc fragmento apparere, fabulam post Olymp. LXXXII, 2. actam fuisse.

P. 6. fr. III. *πέσσοι* non sunt sedes, sed locus ubi calculis luditur.

P. 7. fr. V. Emendationem meam Hermannus improbat. Heringa Obss. 27. p. 233 s. coniecit: *Δωδ. κυνὶ βωμολόχῳ* (vel *βωλολόχῳ*), *τίτθη, γεραρῷ προσέοικας*, Elmsleius in Edinb. Rev. t. 17. p. 369. *Δ. κ. βωμολόχῳ, τίτθη γεραιᾷ προσεοικώς.*

P. 7 s. fr. VII. Photii verba sunt, *εἰσυαριαν ἐπισκώπτων μιννύω· ναυσί* etc., ubi mihi nunc in *μιννύω* vel nomen proprium latere videtur.

P. 8. fr. XII. Scholiasta Luciani haec ait: *ὁ μὲν Καλλίας οὗτος, ὡς Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις φησίν, Ἱππονίκου υἱὸς ἦν, τὸν δῆμον Μελιτεύς, πλούσιος καὶ πασχητιῶν καὶ ὑπὸ πορνιδίων διαφορούμενος καὶ κόλακας τρέφων. Εἰς δὲ στιγματίαν αὐτὸν Κρατῖνος κωμῳδεῖ ὡς ἕνα τῶν καταχρέων — κωμῳδεῖ αὐτὸν Κρατῖνος καὶ ὡς Φώκου γυναῖκα μοιχεύσαντα καὶ τρία τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι.* Apparet igitur, Calliam eo tempore, quo haec fabula commissa fuerit, opes patris quantum poterat per huius vitam attrivisse, unde facile eius contentio cum patre explicari potest, quam commemorat Athenaeus V. p. 220 B.

P. 11. fr. I. significat: Hyperboreos, qui sub dio asservatas coronas afferunt pro donis.

P. 12. fr. V. Diogenianus habet: *Βοῦς ἐν αὐλίῳ γέρων.*

P. 12. fr. VII. *καὶ πάλιν· παροῦσα διά.* coniecit Dübnerus in censura Cratini bibl. crit. Hildes. a. 1829. N. 35. p. 140.

ib. fr. VIII. *δίφρον* iam in Aldina insertum legitur.

P. 14. Alexandrum, tyrannum Pheraeum, Casaubonus intellexit, diversus igitur a Meinekio; ad Paridem referunt Grauertus de med. comoed. in Museo Rhenano II, 1. p. 62. et Geelius in Bibl. crit. nov. t. IV. p. 9.: Calliam perstrictum fuisse credit Dübnerus l. l. p. 140.

P. 15. fr. I. *τῶν βδελλολαρύγγων ἀνεπαγγέλτων* Suidae editiones veteres, unde metrum anapaesticum esse apparet.

P. 15. fr. II. Vera est lectio *οὐ γάρ τοι σύ γε πρῶτος*, a Dindorfio probata, *ἰοὺ γάρ σύ γε πρ. ἄκλ.* est apud Bachmannum Anecd. I. p. 96. cf. Debreeus ad Aristoph. Nub. 401.

P. 16. fr. V. *πρόβατα* Reisigius Coniect. in Aristoph. I. p. 99.

ib. fr. VI. *ὡσπερεί* defendit Hermannus, ut versus metro Cratineo conscriptus sit.

ib. fr. IX. Lege *ἐνταυθί*, cf. Eustath. ad Hom. Il. *α.* p. 45, 2. et Elmsl. ad Aristoph. Acharn. 152. Toupius Emm. in Poll. P. IV. p. 394. *ἐνεῖ δ'* vel *ἐνῆν δέ*, Piersonus ad Moerin p. 259. *ἔνειοι* coniecerant.

P. 17. fr. XI. Scribe *ποικίλον.*

P. 18. Hac in fabula Thesei et Erechthei personas in scenam productas invenisse sibi visi sunt Lucas l. l. p. 22. et Dübnerus p. 140.

ib. fr. II. *ὧδε* pro *hic* apud Theocritum inveniri Hermannus me monuit.

ib. fr. IV. Suidas *τὸν Κ. τε,* Etym. M. *Κερκύωνα,* qui frater fuit Trophonii, cf. Scholiasta Aristoph. Nub. 508. Dübnerus l. l. coniecit: *τὸν Κερκύονα θ' ἕωθεν ἀπ. ἐγὼ. Ἐπὶ. τ. λ. εὑρὼν ἀπ.*

ib. fr. VI. Huc respicit Plutarchus Symp. VII, 8. p. 712 A. (III. 2. p. 931 W.) ἐξηγεῖσθαι, τίς — ὁ Λάμπων παρὰ Κρατίνῳ.

ib. fr. VII. ἐρικόλακος MS. Salmasii, qui ad Vopisci Proculum c. 13. id probavit, et ad Homericum ἐριβῶλαξ fictum animadvertit: multa de χώραις, πόλεσι et κυσὶν idem habet.

P. 19. fr. IX. Hermannus: recte βοῶν, si tria haec vocabula alia loquitur persona; sin secus, ἀναστήσει legendum est.

P. 21. fr. XI. Proverbium πρὸς τοὺς μὴ προσέχοντας.

ib. l. 6 a f. Lege: primas.

P. 23. fr. III. Lege: ἐπίσχες αὐτόν.

P. 25. fr. III. Lege: ὅτι.

ib. fr. IV. Lege: τὸν χαλιὸν — καθείργνυται.

ib. fr. V. Hermannus me monuit, initium potius trochaici tetrametri constituere hoc fragmentum.

P. 26. ἄρκυς pro reti positum e Θράτταις, non e Κλεοβουλίναις affert Harpocratio. cf. infra p. 28. fr. VI.

P. 27. fr. I. τοὺς αἰθῆς Dübnerus l. l. p. 140.; mira coniecit Toupius Emm. in Hesych. P. III. p. 310 s. et 484.

ib. fr. II. Bentleii Φέλλεως Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 273. probavit.

ib. fr. IV. Scribe Μύλλος, cf. Meinek. Quaest. scen. I. p. 8. II. p. 1. not.

P. 28. fr. V. νεανίᾳ recte se habet.

ib. fr. VII. Scribendum ἴκος.

P. 29. fr. II. MS. unus Pollucis λάων κακοὺς ὑπὸ π. ἔχων πίλους habet, et πλεκτούς adiicit Pollux loco altero; ipse perperam quantitatem vocis πῖλος non respexi.

ib. fr. III. κνέφαλλον Dindorfius edidit, et MS. unus πλέον habet. Indicta velim quae hic adnotavi; Casauboni μὰ Δί' tamen verum videtur.

ib. fr. IV. Hermannus hanc mecum communicavit

coniecturam: τίς ἄρ' ἐρωτᾷ μ' ἄλλος, ἢ Ἑρμῆς; ἐγὼ οὐ. πολλὴ σχολή.

P. 31. fr. VI. Stephanus Byz. v. Ἰβηρία eadem ait.

ib. fr. VIII. Cf. Hesych. II, c. 259. et Phot. I. p. 165., e quibus apparet, Calliae mentionem hic factam non fuisse. Legerim κυλίαν. cf. Dindorf. ad Aristoph. fr. p. 129 s., qui apud Herodianum pro Ὕλλος emendat Κυλλός.

P. 34. fr. VII. Scribe 667 F. Dindorfianae lectio est: τῷ δὲ κοττάβῳ προθέντας ἐν παροινίοισι νόμοις τὸ κεινέου βάλλειν μὲν τῷ πόντῳ δὲ βάλλοντι νέμειν πλεῖστα τύχης. Verba τὸ δ' ἆθλον idem recte ad ea quae sequuntur retulit; huc fragmentum apud me XIV. respicere certum est.

P. 35. fr. I. οὐ restituendum esse nunc perspicio.

P. 36. fr. III. Scribe δή σοι πάρα μὲν e Suidae editionibus veteribus.

P. 37. fr. VII. Elegantissima est Ruhnkenii emendatio τὸ πέος.

P. 39. v. 1. Scribe: τίνες οὖν.

P. 41. v. 17. Huc respicit Pollux VI, 9, 46.

P. 42. v. 20. Scribe τάχα.

P. 43. fr. I. Eadem habet Συναγωγὴ λέξ. χρ. in Bachmanni Anecd. I. p. 324., ubi Hermannus coniicit: Μισεῖς δὲ τὰς γυναῖκας. | Πρὸς τ. δὲ τρέπει νῦν.

P. 44. fr. V. Lege Κηκείδου, et in Photio Κηκείδης, corrupte Κηδίδου in Scholiasta Aristoph. Nub. 966.

P. 44. fr. 1. Scribendum θεοῖς.

P. 46. fr. VII. Krehlius, incertum unde, Κρατῖνος Χείρωσι edidit. Priscianus affert locum ob βαρύνομαι cum accusativo positum, unde recte Krehlius ξυντυχίαν. MS. Monacensis apud Spengel. ad Varr. p. 615. habet: ΚΡΑΤΙΝΟΣ ΕΝΤΙΑ ΟΥ ΤΟΙΣ ΜΝΞΙΝΤΥΧΕΙΑΙ ΒΑΡΥΝΟΜΕΝΟΥ.

P. 47. Scenam fabulae Delphis fuisse coniicit Müllerus Doriensium t. II. p. 399. not., cf. t. I. p. 329.

ib. fr. II. Hermannus metrum choriambicum ita restituendum credit:

Αὐτοὺς ἐπαίδευσαν ἐθρέψαντε
Δημοσίοις χρήμασιν εἰς ἥβην,
Ἵνα ποτὲ οἱ λοιγὸν ἀμύναιντο.

P. 48. fr. IV. Scribe *παίζουσ'*.

P. 50. Ipsam Temulentiam, *τὴν Μέθην*, ut meretricem a Cratino amatam in scenam inductam fuisse Welckerus in Museo Rhenano II, 1. p. 131 s. suspicatur, qui coniecturam sibi a me p. 105. adscriptam suam non esse adiicit.

ib. fr. I, 4. Post *δέ μοι* excidit *δοκεῖ*.

P. 51. fr. III, 3. Scribe *χόρας*, ut Dindorfius, cf. Elmsl. ad Aristoph. Acharn. 1000. Post hunc versum excidit typothetae incuria alter: *καὶ τοὺς χαδίσκους συγκεραυνώσω σποδῶν*.

P. 52. fr. IV. MS. Monacensis apud Spengelium ad Varr. p. 621 s. *ΔΗΤΑ — ΤηΣ ΗΙΕΙΤΝΤοΣ*, unde ipse *τῆς εὐθύτητος* coniicit. Priscianus addit: similiter nos, cogito quae sunt difficultates stoliditatis meae; lege igitur:

Ἀτὰρ ἐννοοῦμαι δῆτα τὰς μοχθηρίας
Τῆς εὐθύτητος τῆς ἐμῆς.

P. 53. fr. VII, 2. Suidae editiones veteres *πρός* habent.

P. 54. fr. XII. *νεωσοίκων*. Toupius Emm. in Poll. P. IV. p. 400.

ib. fr. XIII. Etym. M. *ἀριθμήσεις καὶ ἐγώ*, ubi ultimum senarii pedem latere Dindorfius credit, sed si verba Scholiastae conferas, *κλήρων* vel *κληρωθῆναι* legendum videtur.

ib. fr. XIV. Lege: Aeschine, Andocida, Lysia. cf. Sluiteri lect. Andocid. 6. p. 103.

P. 55. fr. XVIII. XIX. Inter pauperes Socratem quoque in *Πυτίνῃ* irrisum credit Rankius in bibl. crit. Hildes. a. 1828. p. 247 ss.

P. 57. fr. V. Toupius Emm. in Hesych. P. III. p. 445 s. *ἐκεῖθεν* (vel *εἴχοσαν*) *ἐκφεύγοντες* coniecit.

ib. fr. VI. Hesychius ait: *Διονυσοκουροπυρώνων· Κρατῖνος ἐν Σεριφίοις, αἰσχρῶν Ἀνδροκλέων Διονυσοκουρώνων. ἐπεὶ οἵ φασιν ἐν τῷ αὐτῷ πέντε κωμῳδεῖσθαι, Αἴσχρον, Ἀνδροκλέα, Διονύσιον, Κῦρον, Πυρῶν ἁμαρτάνοντες, οὐδεὶς γὰρ Ἀθηναίων ἀναγράφεται Κῦρος. Δεῖ οὖν γράφειν, Διονυσοκουροπυριώνων, τὸν γὰρ Διόνυσον κουρέα ὄντα κωμῳδεῖν· κουρεὺς δὲ ἦν πρὸς πάππου, ὡς δηλοῖ ὁ τὰς Ἀταλάντας συνθείς.* Sic MS. Venetus corrupte habet. Editiones omnes *Διονυσοκουροπυρώνην — αἰσχρὸν Ἀνδροκλέα Διονυσοκουροπυρώνην. εἶσιν οἵ φ.* — *Πυρώνην — Διονυσοκουροπυρώνην — πάππου* dant. Toupius Emm. in Hesych. IV. p. 444 s. *αἰσχρῶν γ' Ἀνδροκλῆ Διονυσοχρυσοπυγώνην* coniecit, cf. Hesychius I. c. 420. collata p. 91. coll. meae, unde apparet, *Διονυσιοκουρο* — omnino verum esse, ultima vocabuli pars difficulter restitui potest.

P. 58. fr. VIII. Amyniam ut *ἀλαζόνα* quoque irrisit, ut e Scholiasta patet.

ib. fr. X. *ἀριστεροστάτης· ὁ πρωτοστάτης τοῦ χοροῦ.* Hesych. I. c. 533.

ib. Huc refer vocabulum *ἀμοργοί*, cf. infra p. 92., ubi lege *ὄλεθρος.*

P. 62. fr. I. Eadem ait Scholiasta Luciani vit. auct. 16., ubi Hemsterhusius eandem probat lectionem.

ib. fr. II. Cf. Reisig. Coniect. in Aristoph. I. p. 165. Bachmannus in Anecd. I. p. 12. ex Hermanni sententia edidit.

P. 64. fr. IX. Cf. Meinekii Comm. miscell. I. p. 7. not.

P. 65. fr. XI. Ultima tria vocabula Scholiastae sunt.

P. 66. fr. XIV. Scholiasta *τὴν μουσικὴν ἀκ. ἐπιφέρειν ὀργὰς βροτοῖς σ.* quum habeat, Lucas l. l. p. 6. *ἡ μουσικὴ Ὀργὰς ἀκορ: ἐπιφέρει τοῖς σώφροσιν Βροτοῖς* coniecit.

ib. fr. XVII. Photii locus est p. 364., ubi dicitur, *ἢ οἱ εὐχόμενοι πάντων ἐπετύγχανον.*

P. 68. fr. I. Eadem ait συναγωγὴ λέξ. χρ. in Bachmanni Anecd. I. p. 325.

ib. fr. III. ἐφθάρη contra metrum esse, sed τὸν φάρυγγα πλέον restituendum monuit me summus Hermannus. Lege igitur:

Ἔφθη μαρίλης τὸν φάρυγγα πλέον ἔχων.

P. 70. fr. VII. οἰσὺν defendi posse Hermannus ani madvertit.

P. 71. fr. XIII. καὶ παρ' ἡλικίαν Scholiasta ait.

ib. fr. XVI. Lucas l. l. p. 23. γήθυον vel γήτειον emendat, ait enim Hesychius ἀπὸ λαχάνου ἀγρίου.

P. 74. fr. IV. Habet Stephanus quoque Byz. p. 765 B. cf. Eustath. ad Homeri Odyss. γ. p. 1462, 47.

ib. fr. VIII, 2. Corrige πολυστέφανος.

P. 76. fr. XIV. ὦτ' et XVI. κἂν corrigendum est.

ib. fr. XVII. Hermannus: Fragmentum metro conscriptum Eupolideo recte se habet.

P. 77. fr. XX. Est e senario vel tetrametro iambico.

P. 78. fr. XXVIII. Sunt e systemate iambico.

P. 79. fr. XXXII. Spengel. ad Varr. p. 622. ὃς τὴν πίτυν | ἔκαμπτεν ἱστὰς χα- | μόθεν ἄκρας κόμης | καθελκύων legi vult.

ib. fr. XXXIV. Cf. Hesychius I. c. 1055. et 1190. dixit haec Cratinus in δωροδόχον καὶ συκοφάντην quendam, ita ut Δωρὼ deam munerariam dictam credat Lucas Crat. p. 12 s.

P. 81. fr. XL, 2. Panos templum in Pelasgico, Lucian. bis accus. t. II. p. 219. Meurs. Athen. Att. II, 8.

P. 83. fr. XLVII. De Ischomacho cf. Boeckh. oecon. Att. t. II. p. 12., cuius uxorem et filiam Callias duxerat, ut ait Andocides de myster. p. 61.

P. 84. fr. XLIX. „Cratinus de se ipso apud Athenaeum, νῦν δ' ἦν ἴδῃ — τρία; τρία πρὸς δύο scilicet." Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 354., qui meam sententiam confirmat.

ib. fr. LI. Eundem versum Draco p. 80. ob quantitatem vocabuli λάχανον affert.

P. 85. fr. LV, 2. Scribe χόας, et mox: ad Homer. Il. β.

P. 87. fr. LVI. Lacunam post κομψὸς indicavit, et e MSto Seidleri γνωμιδιώκτης legit Dindorf. ad Aristoph. fr. p. 173.

P. 90. Apud Scholiastam Theocriti Κρατῖνος Τροφωνίῳ probabiliter coniicit Geelius, quem lege in bibl. crit. nov. t. IV. p. 8 s. Quae mox de loco συναγωγῆς dixi, Bachmannus in Anecd. Gr. I. p. 144. probavit.

P. 91. αἰγείρου θέα. cf. Hesych. l. c. 420. Bernhardy Eratosth. p. 229. et Welckeri Append. ad Aeschyl. trilog. p. 257, not.

P. 93. Βρέα. Athenienses coloniam in hanc Thraciae urbem misisse Stephanus Byz. s. v. narrat.

ib. Δεξώ. cf. infra c. 1190.; dubito, num meretrix fuerit.

P. 96. ὄνου πόκαι. Eadem ait Suidas s. v.; nimirum: ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ τῶν μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν· — Ἀρίστ(αρ)χος δὲ διὰ τὸ Κρατῖνον ὑποθέσθαι (τινὰ inseruit Suidas) ἐν Ἅιδου σχοινίον πλέκοντα, ὄνον δὲ τὸ πλεκόμενον ἀπεσθίοντα, οἷον ἀποκείροντα. Aristarchi mentio coniecturam Meinekii confirmare videtur, qui apud Platonium π. διαφ. κωμ. p. XXVII. ἅτε δὴ κατὰ τὰς Ἀριστάρχου ζητήσεις pro Ἀρχιλόχου reponi voluit, sed verior est Hemsterhusii emendatio, ἅτε δὴ καὶ τὰ τοῦ Ἀρχιλόχου ζηλώσας, quam Geelius in bibl. crit. nov. t. IV. p. 8. protulit.

P. 97. σέρφος. Scholiasta ait: Κρατῖνος δὲ μυρμηκάφησι τὸν σέρφον, ubi fortasse Κράτης grammaticus reponendus est.

P. 98. Scribe: τροπαῖα non τρόφαια dixit.

P. 101. De iuniore Cratino cf. Clintoni fast. Hellen. Praef. p. XLIII., qui Corydum, in fragmento primo commemoratum, Olymp. CXIV. Athenis fuisse ex Athenaeo VI. p. 246 A. narrat.

P. 102. Opinionem meam de Philonidis Κοθόρνοις Meinekius quoque in Quaest. scen. II. p. 39. habet.

P. 103. Vocabulum αὐτόφορτοι Cratini Χείρωσιν tribuendum est.

P. 104. fr. I. Neque οἶδά γ', neque οἶδ' ἂν vera esse possunt; optime Hermannus in novissima editione Hübneriana t. I. p. 213. οὐκ οἶδ', ὑπονοῶ δ' ὧδ' ἔχειν.

INDEX VERBORUM.

A.

Ρ.

Υ.

Φ.

X

Ψ.

Ω.

ADDENDA.

XLI. 187.

Scholiasta Venetus ad Aristoph. Vesp. 288. *ἐγχυτριεῖς· ἀπὸ τῶν ἐκτιθεμένων παιδίων ἐν χύτραις. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἀποκτεῖναι χυτρίζειν ἔλεγεν ἐν Πριάμῳ καὶ Αἰσχύλος Λαΐῳ* (vulgo *Λάξῳ*) *καὶ Φερεκράτης.*

P. 9. not. In mentem mihi venit, Nicomachum illum comicum veteris comoediae fuisse, neque obstare, quod apud Athenaeum VII. p. 290 s. locus ex eius *Εἰλειθυίᾳ* affertur, qui aperte comici *τῆς ἀρχαίας* esse non potest, ibi enim Nicostratum reponendum credam, comicum saepius laudatum. Eratosthenes igitur, qui *Μεταλλεῖς* et *Χείρωνα* Pherecrati suppositas probaverat, e ratione dicendi et verbis rarioribus id collegit, neque tamen ita ingenium veteris comoediae ignotum ei erat, ut has fabulas comico novo tribueret.

P. 10. fr. V, 3. Ultimam vocem *ἐστὶ* Porsonus recte delevit.

P. 11. fr. VIII, 1. *Σηκὶς* servam significat penuariam, cf. Hesych. II. c. 1138. 1173. 1174., Pollux III, 8, 76. quam vocem hic reponendam esse Meinekius Quaest. scen. II. p. 43. not. animadvertit.

P. 13. fr. XV, 1. *ἦ μὴν ὁρῶ σαυτόν γε* (vel *σὺ*) coniecit Toupius Emm. in Poll. P. IV. p. 395.

P. 15. fr. XIX, 1. *ἀνιαρόν γ' ἦν* Reisigius Coniect. in Aristoph. I. p. 253. probavit.

P. 19. fr. XXXI. De *Ἀθηναίαις* brevi penultima cf. Reisig. l. l. Praef. p. XXIII. et p. 309.

P. 27. fr. LVI. Lectio quam dedi e *Συναγωγῇ* desumpta est, quam Suidae restituendam esse Meinekius ad Menandr. p. 77. animadvertit, vulgo enim ibi legebatur: *ἀπέδραν. καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀπέδραν ἀντὶ τοῦ ἐπανεχώρησαν. δεῦρο κἀπέδραν. Φερεκράτης Ἰπνῷ.*

P. 29. fr. LXV, 1 s. *ἀπόθες, ὦ Πύκνη, | ὕδωρ ἐνέχει σοι* Meinekius ad Menandr. p. 154. coniecit.

P. 36. fr. LXXX, 4. *πέπρισο* Meinekius Men. p. 278.

P. 41. fr. C. *χρῆσται.* cf. Dindorf. ad Aristoph. fr. 329. p. 150.

P. 58. l. 11. lege: reiiciendа.

Eupolidis fragmentis quatuor incuria a me praetermissa hic adiiciam.

343.

Moeris p. 38. *ἀνακὲς ὀξύτονον Ἀττικῶς Εὔπολις, ἀθεράπευτον Ἑλληνικῶς.*

344.

Scholiasta Venetus ad Aristoph. Pac. 347. *ὁ δὲ Φορμίων οὗτος Ἀθηναῖος τῷ γένει, υἱὸς Ἀσωπίου, ὃς καθαρῶς στρατηγήσας πένης ἐγένετο — αὐτοῦ μέμνηται — Εὔπολις Ἀστρατεύτοις.* Haec observatio dubitationem mihi iniecit, eundem fortasse Phormionem in *Ταξιάρχοις* inductum fuisse, cf. fr. 233. p. 154.

345.

Erotianus vi *ἄμβην* p. 88. *Εὔπολις δὲ ὁ κωμικὸς ἐν Αὐτολύκῳ φησὶν*

Ἐπὶ καινοτέρας ἰδέας ἀσέβιον ὁ μοχθηρὸς ἔτριβες
Ποσῶν πολλῶν [ἤδη] λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας.

Vulgo ibi *Ἀριστοφάνης* legebatur, quod falsum esse iam Coddaeus animadverterat. Apollonius gramm. MS. apud Dindorf. Add. p. I. habet: *Ἀριστοφάνης ὁπόλλων λ. τοὺς ἀμβ. περιλείψας.* Galenus ad Hippocr. *π. ἄρθρ.* t. V. p. 584. Bas. ait: *καί τις τῶν κωμικῶν ἐπεῖπεν ἐπισκώπτων τινὰ καὶ* (sic pro *δὲ* Dindorfius) *τῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείχειν,* ut pro *περιέχειν* legendum est. Ety-

mol. M. c. 81, 9. Etymol. Gudian. c. 43, 33. (ubi est παραλείχουσι) et Eustath. ad Homeri Odyss. p. 1636, 50. verba: πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας sine poetae nomine afferunt. Dindorfius ad Aristoph. fragm. p. Y. credit, parasitum aliquem, de Calliae fortasse grege, βίον ὡς μοχθηρὸν ἔτριβες dicere, alterum autem ἐπισκώπτοντα respondere: πῶς ὦ πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας; Ipse locum plane corruptum ita uti legebatur posui, tamen ἐπὶ καινοτέρας ἰδέας Eupolidis esse putavi, Hermannum secutus, qui in diariis Lips. a. 1829. Aug. c. 1620. ἐπὶ καινοτέρας ἰδέας ἀεὶ βίον, ὦ μόχθηρ', ὃς ἔτριβες | ᾄσσων, πολλῶν etc. vel ἀσεβῆ βίον — οὐ μόχθηρ' coniecit.

346.

Photius s. v. I. p. 321. οἰνιαστήρια· σπονδὴ τῷ Ἡρακλεῖ ἐπιτελουμένη ὑπὸ τῶν ἐφήβων πρὶν ἀποκείρασθαι. Εὔπολις Δήμοις. Cf. Porson. Advv. p. 130.

P. 78. fr. VII. ἐπίσταμαι — σκάπτειν. cf. Dindorf. ad Aristoph. fragm. p. 45.

P. 97. fr. XLIX. Non Nicostratum, sed Aristophanem exagitavit Eupolis, et quidem, ὅτι τὸ τῆς εἰρήνης κολοσσικὸν ἐξῆρεν ἄγαλμα.

P. 102. fr. LXII, 2. πολλοῦ Dindorfius ad Athen. l. l. et ad Aristid. t. II. p. 325.

P. 106. fr. LXXVIII. Suevernius diss. de Aristoph. Nub. p. 48 ss. ob hunc Valerii Maximi locum versum Aristophanis Ran. 1451. οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν vel Eupolidis esse vel utrique comico communem suspicatus est. Errorem hic latentem eodem modo ac Meinekius explicavit Dindorfius ad Aristoph. fr. p. 30 s. Scriptor argumenti ad Sophoclis Oedipum Coloneum Aristophanem in Ranis τοὺς στρατηγοὺς terram revisentes finxisse ait, ubi Elmsleius, Meinekius, Dindorfius similem errorem agnoscunt, sed elegantissima mihi videtur emendatio τοὺς τραγικοὺς, a Clintono Fast. Hellen. Praef. p. XXXV. not. et p. 85. prolata.

P. 111. fr. LXXXIX, 1. Laespodiam et Damasiam arboribus duabus comparatos credit Is. Vossius ad Catull. p. 235., quia Persicis utebantur sarabaris, et arbores illas Xerxis vitem et platanum fuisse idem coniicit.

P. 124. Ad Eupolidis *Κόλακας* respicit Philostratus V. Soph. II, 25, 3. *ἑταίρους οἵους παρασχεῖν καὶ κωμῳδίᾳ λόγον, οἷον παρέσχον οἱ Καλλίαν πότε τὸν Ἱππονίκου κολακεύσαντες.*

P. 131. fr. CXLIX. lege: fr. 103.

P. 143. Ipsas urbes personatas introductas fuisse, ita ut Dobreeus, Dindorfius ad Aristoph. fr. p. 155. credit.

P. 152. fr. CCXX. Aspasii lectionem veram esse Meinekius l. l. admonuit; aliud suadere videtur versio Feliciani apud Gaisfordum ad Heph. p. 99 s. Quod apud Aspasium vulgo legebatur, *Τιτανόπασι*, certo erat corrigendum.

P. 171. fr. CCCI. Eundem versum grammaticus profert in Mingarelli catalogo cod. Nanian. Gr. p. 492.

P. 176. fr. CCCXXIX. Procli verba sunt: *αὐτὸν τὸν Σωκράτην πτωχὸν ἀδολέσχην καλούντων τῶν κωμῳδιοποιῶν, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ ἁπαξάπαντας καὶ τοὺς ὑποδυομένους εἶναι διαλεκτικοὺς ὡσαύτως ὀνομαζόντων· μισῶ δὲ καὶ Σωκράτην τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην.* Unde, doctissimus Guil. Dindorfius me admonuit, fragmentum Eupolidis ita potius restituendum esse: *Μισῶ δὲ κἀγὼ* (vel *καὶ τὸν*) *Σωκράτη, τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην, | Ὃς τἄλλα μὲν πεφρόντικεν — — — | Πόθεν δὲ καταφαγεῖν ἔχοι, τούτου κατημέληκε.*